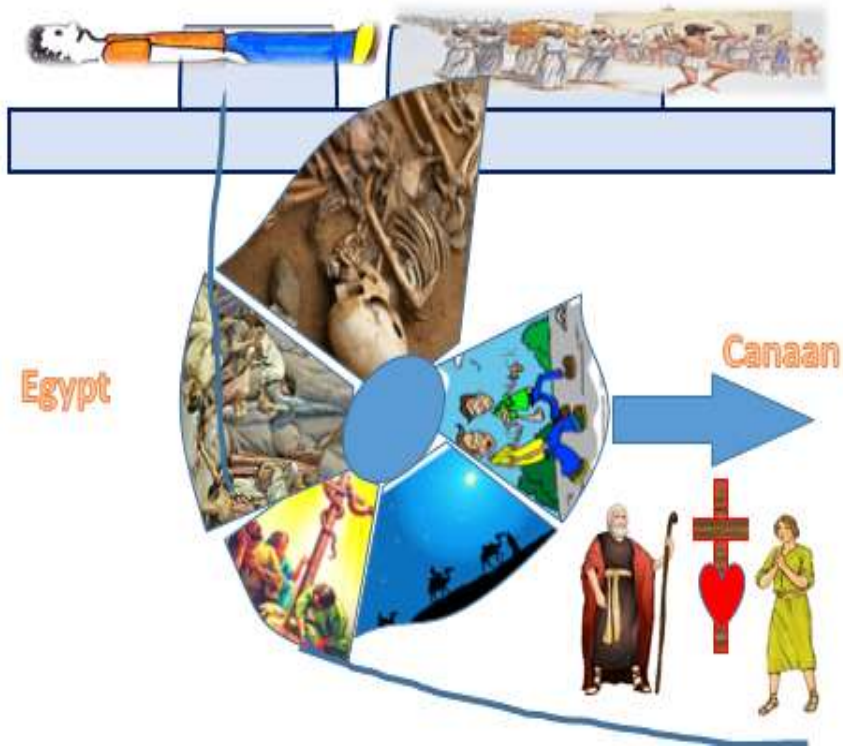

ពិភពជនគណនា

Lecture 1 Survey of Numbers

White Young Jeon

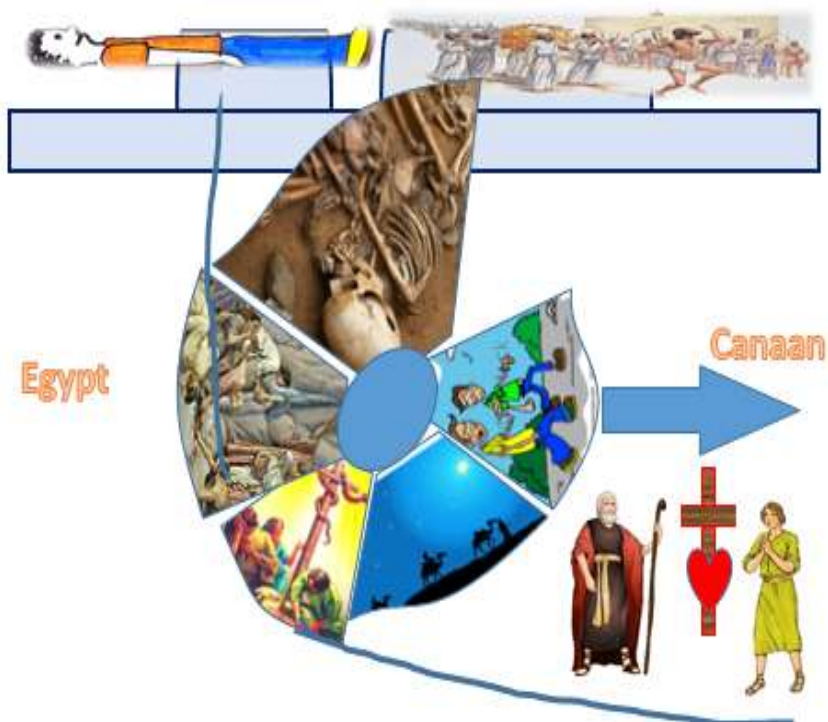
ITCS

ការសង្កេតលើកណ្តុរជនគណនា

គំនិតជាប្រភព

1. រូបភាពទាំងអស់ -ជនគណនាបង្ហាញពីជីវិតនៃការហ្វឹកហ្វឺន នៅទីរហោស្ថានរបស់កូនចៅអ៊ីស្រា អែលរយៈពេល40ឆ្នាំ។
2. សញ្ញាព្រួញ -ចំនួនសរុបនៃគូលេខបង្ហាញ ពីចំណុចរបស់ជនគណនា។
 - 1) ការស្លាប់របស់មនុស្សជំនាន់ទី1-សិល្បៈជំពូក1 ដល់ ជំពូក25 និយាយពីការស្លាប់របស់ មនុស្សជំនាន់ដំបូង
 - 2) ដំណើរការនៃការហ្វឹកហ្វឺននៅក្នុងជំនាន់ទី2 - ផ្នែកដែលនៅសល់ជំពូក26 - 36 បង្ហាញពី ការស្នងជំនាន់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល។
3. ពស់ភ្លើង និង ពស់លង្ហិន - ការបរាជ័យរបស់ពួកគេ បានកើតឡើងពីការត្អូញត្អែរ និង ការអ្វិរទាំ។
4. រូបភាពនៅក្នុងប្រាំមួយបំណែក បានបង្ហាញនៅក្នុងបន្ទាត់មនុស្សនៅកណ្តាលទូក - ជំពូកដ៏ សំខាន់នៃជនគណនា។
 - 1) មនុស្សស្លាប់បានធ្លាក់ទៅក្នុងទឹកដីដែលបាក់បែកដោយសារការប្រដៅតម្រង់របស់ព្រះ។ ជនគណនាជំពូក 12, 16-17 - ការបះបោរនៃមនុស្សជំនាន់ដំបូង និង ការដាក់ទណ្ឌកម្ម។
 - 2) បុរសពីរនាក់ដែលឈរនៅមាត់ទ្វារជំពូក 13-14 បង្ហាញថា ជំនាន់ទី1បានស្លាប់ ហើយ ជំនាន់ទី2 ជាមួយកាលែប និង យ៉ូសេបានចូលទឹកដីកាណាន។
 - 3) ផ្កាយដ៏អស្ចារ្យ បានបង្ហាញខ្លួននៅពេលយប់។ ជនគណនាជំពូក 22-24 បានចង្អុល បង្ហាញពាក្យទំនាយក្លែងក្លាយ ចេញពីហោរាក្លែងក្លាយបាឡាម។
5. បុរសពីរនាក់ នៅក្នុងរង្វង់ពីរនៅជ្រុងកណ្តាលនៃផ្នែកខាងស្តាំ - រូបភាពនៃជនគណនាបង្ហាញពីវិធី សាស្ត្រដែលដោះស្រាយជម្លោះខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកអ្នកជឿ។

Lecture 1 Survey of Numbers

មេរៀនទី1 ការសង្កេតលើកណ្តាជនគណនា

1. សេចក្តីផ្តើម:

ជនគណនាជាកណ្តាទីបួនរបស់ម៉ូសេ ដែលបានប្រកាសថា សេចក្តីបង្ហាញខាងសាច់ឈាមរបស់មនុស្ស មិនអាចចូលទៅស្រុកកាណានបានទេ ពីព្រោះវាបានបង្ហាញពីការបះបោរបណ្តោះអាសន្ន។ ជាពិសេសមនុស្សជំនាន់ដំបូង បានប្រព្រឹត្តលែងសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ហើយពួកគេត្រូវបានស្លាប់យ៉ាងលំបាកនៅទីរហោស្ថាន មានតែប្រជាជននៃការគោរពតាមតែប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចចូលស្រុកកាណានជាទឹកដីសន្យាបាន។ សូម្បីតែលោកម៉ូសេ ក៏មិនអាចចូលរួមក្នុងព្រះពរនោះបានដែរ ដោយសារតែកំហុសតូចតាចរបស់គាត់។ នេះបង្ហាញថាការតយុទ្ធខាងវិញ្ញាណរវាងបំណងប្រាថ្នាខាងវិញ្ញាណ និង សេចក្តីបង្ហាញខាងសាច់ឈាម បានកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទាននៅកណ្តាម៉ូសេ និង កាឡាទី។ វាបានពន្យល់ពីការពិតដែលថា សេចក្តីសង្ឃឹមនៅក្នុងវា គឺជាព្រះគ្រីស្ទពិតប្រាកដចំពោះយើង។ ដូច្នេះ ជនគណនាបានចាប់ផ្តើម ដោយភាពងងឹតស្មុន្យជាមួយនឹងពន្លឺនៃក្តីសង្ឃឹម។ សេចក្តីសង្ឃឹមនេះ គឺជាសេចក្តីផ្តើម នៃសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលនឹងត្រូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ លក្ខណៈនៃជម្លោះខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ត្រូវបានគេរកឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរជនគណនា ហើយដំណោះស្រាយរបស់វា ក៏ត្រូវបានរកឃើញដែរ ដើម្បីរស់នៅជាប្រជាជននៃក្តីសង្ឃឹមរស់។

2. ការសង្កេតលើជនគណនា

1. ជនគណនា បង្ហាញពីការហ្វឹកហ្វឺនជំនាន់ទី2 នៃអ៊ីស្រាអែលរយៈពេល38ឆ្នាំ។

2. ជនគណនា បង្ហាញពីចំណុចអន្តរកាល សំខាន់នៃការប្រោសលោះ។

1) ផ្នែកទី1: -25: បង្ហាញពីការស្លាប់របស់ជំនាន់ទី1។

2) ពួកសំណល់ 26: -36: បង្ហាញពីជំនាន់ទី2បានមកជំនួស។

3. អំពើបាបនៃភាពបរាជ័យរបស់ពួកគេគឺជាការត្អូញត្អែរ និង ការអ៊ូរទាំ។

4. ជំពូកសំខាន់ៗនៃជនគណនា:

1) ជនគណនាជំពូក12, 16-17 - ការបះបោរនៃមនុស្សជំនាន់ដំបូង និង ការដាក់ទណ្ឌកម្ម។

2) ជនគណនាជំពូក 13-14 បង្ហាញថា មនុស្សជំនាន់ដំបូងបានស្លាប់នៅរហោស្ថាន ហើយកាលែប និង យ៉ូស្វេបានចូលទៅទឹកដីសន្យាគឺស្រុកកាណានជាមួយជំនាន់ទី2។

3) ជំពូក 22-24 ប្រាប់អំពីហោរាក្លែងក្លាយបាឡាម។

5. រូបភាពបើកសម្តែង នៃជនគណនាបង្ហាញពីរបៀបដោះស្រាយជម្លោះខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នកជឿ។

3. ការសង្កេត:

ព្រះគម្ពីរជនគណនា បានចាប់ផ្តើមដោយការធ្វើដំណើរពីភ្នំស៊ីណាយ ទៅកាដេសបេណាអស់រយៈពេល11ថ្ងៃ ហើយបានបញ្ចប់ជាមួយនឹងការបះបោរទាស់នឹងព្រះ ជីវិតដែលវង្វេងក្នុងទីរហោស្ថានរយៈពេល38ឆ្នាំ ហើយមនុស្សជំនាន់ថ្មីបានចូលទៅដល់ទឹកដីសន្យា។ ជនគណនាប្រៀបធៀបភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាមួយនឹងភាពមិនស្មោះត្រង់របស់មនុស្ស។ ទោះបីជា ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ទោសពួកគេ ចំពោះការមិនស្តាប់បង្គាប់ក៏ដោយ តែទ្រង់បានដឹកនាំពួកគេយ៉ាងស្មោះត្រង់អស់40ឆ្នាំ។ ព្រះបានធ្វើការតាមរយៈលោកម៉ូសេកាលែប និង យ៉ូសេបានបង្ហាញពីគោលបំណងរបស់ទ្រង់តាមរយៈអ្នកជឿ។

4. ការពិពណ៌នា:

1)ការវិភាគទៅលើកណ្តុរជនគណនា:

1. ជំនាន់ចាស់-ការរៀបចំ-ការផ្ទុះផ្ទុង-2ខែ

(1) ការរាប់ចំនួនមនុស្ស (1:-4 :)

(2) ការបន្សុទ្ធមនុស្ស (5:-8 :)

(3)ការត្អូញត្អែររបស់មនុស្ស (9:-12 :)

2. ការស្លាប់-ការពន្យារពេលដោយវង្វេងនៅក្នុងវាលរហោស្ថានរយៈ38ឆ្នាំ។

(1) អ្នកស៊ីបមើលទឹកដី (13:-16 :)

(2) សេចក្តីស្លាប់នៅវាលរហោស្ថាន (17:-20 :)

3. ថ្មី-សេចក្តីសន្យា-ការរង់ចាំ-ពីការដេសទៅស្រុកម៉ូអាប-7/8ខែ

(1) ពស់ និង ហោរា (21:-25 :)

(2) ការធ្វើជំរឿនលើកទី2 (26:-30 :)

(3) ការបង្រៀនសម្រាប់ចូលទៅក្នុងទីក្រុង (31:-36 :)

5. សារទៅសាស្ត្រ

ផ្នែកទី1 25ជំពូកនៃកណ្តុរនេះ បានចែងពីការស្លាប់របស់មនុស្សជំនាន់ដំបូង ហើយផ្នែកដែលនៅសេសសល់ចាប់ពីជំពូក26-36 ជាការជំនួសជំនាន់ទី2 ជាចំណុចអន្តរកាលប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ។ ផ្នែកទី1 បានចែងពីអំពើបាប និង ការជំនុំជំរះ ពួកមេដឹកនាំ ព្រមទាំងពួកអ្នកដឹកនាំពួកសង្ឃ បានបះបោរដល់ម៉ូសេដែលព្រះបានតាំងឡើង (ជំពូក12,16-17)។ ហើយប្រជាជនដែលត្អូញត្អែរ និង អ្វីរទាំត្រូវបានសម្លាប់ ព្រះមិនសព្វព្រះទ័យនឹងពួកគេនោះឡើយ។ រឿងនៃការស៊ីបការនៅក្នុងជនគណនា 13-14 បានបង្ហាញថា មនុស្សជំនាន់ដំបូងបានស្លាប់នៅទីរហោស្ថាន ហើយជំនាន់បន្ទាប់ បានបង្ហាញពីបំណងដើម្បីចូលស្រុកកាណាន។ ថ្វីបើ មានរឿងបែបនេះក៏ដោយ ក៏ព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ពិសេសរបស់ទ្រង់ ហើយបានប្រទានក្តីសង្ឃឹមដល់ពួកគេ។ ព្រឹត្តិការណ៍បាឡាមនៃជំពូក22-24 បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ ដូច្នេះ ផ្នែកដំបូងនៃកណ្តុរនេះ ត្រូវបានបង្ហាញដោយសេចក្តីសង្ឃឹមវិជ្ជមាន។

- 1) ការបង្ហាញទៅកាន់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី-កណ្តុនេះ បង្ហាញពីវត្តមាននៃភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។ វត្តមានរបស់ព្រះ ចំពោះមនុស្សដែលបះបោរ ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ទ្រង់នឹងដាក់ទណ្ឌកម្មដល់អ្នកណាដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលកោតខ្លាចអំណាចទ្រង់ នឹងបានទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្មោះត្រង់ ការកំសាន្តចិត្ត ការការពារពីទ្រង់វិញ។ ជនគណនាទាំងមូលគឺជាសារនៃការព្រឹកចេញជាបរិសុទ្ធ ដោយបង្ហាញពីរបៀបយកឈ្នះជម្លោះខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងជីវិតជាគ្រឹស្ទបរិសុទ្ធ។ ដោយការព្រឹករវាងវិញ្ញាណ និង សាច់ឈាម ហើយការគិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ឬ គំនិតនៃរូបកាយ ការបំភ្លឺលើការលោភលន់ និង ការលំបាកវេទនា ដោយបង្ហាញយើងពីវិធីដើម្បីយកឈ្នះ គ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងព្រះ។

[សំណួរមេរៀនទី១] ចូរបង្ហាញសំណួរខាងក្រោមឱ្យបានត្រឹមត្រូវ៖

1. ចូរពន្យល់ពីរបៀប ដែលព្រះគម្ពីរនិក្ខមនំ និង ជនគណនាទាក់ទងគ្នាទៅនឹងបញ្ចកណ្តុ (និក្ខមនំ 40:38; ជនគណនា1: 1-19)។
 2. ពន្យល់ពីតួនាទី ខ្លឹមសារនៃជនគណនាជាលំដាប់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (រ៉ូម 8: 28-29)។
 3. តើជនគណនា បានបង្ហាញពីអ្វី ដែលជាតប្រយុទ្ធជ័យ នៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគ្រីស្ទាន ? (ម៉ាថាយ 16: 16-26)
 4. ចូរអានជនគណនាជំពូក1 ហើយអនុវត្តគោលការណ៍របស់ GSPEC ។
- 1) ព្រះ
 - 2) អំពើបាប
 - 3) សេចក្តីសន្យា
 - 4) គំរូ
 - 5) សេចក្តីបង្គាប់
5. តើពាក្យអ្វីដែលអ្នកចូលចិត្តជាងគេ ? ហេតុអ្វី ?

មេរៀនទី២ ការរាប់ចំនួននៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល

គំនិតរូបភាព

1. រង្វង់ទាំងបីនៅក្រោមតួលេខសរុប - អត្ថន័យបី អំពីអ៊ីស្រាអែលក្នុងព្រះគម្ពីរជនគណនា។
 - 1) សាច់ដុំនៃដៃខាងឆ្វេង - អ៊ីស្រាអែលរឹងមាំមុនពេលវាយចូលស្រុកកាណាន ត្រូវការការហ្វឹកហ្វឺន និង ការអនុវត្តន៍ក្នុងការរងទុក្ខ។
 - 2) ទុកនៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ - គោលបំណងចុងក្រោយ នៃការបណ្តុះបណ្តាលគឺរៀនពីព្រះ និង ព្រះបន្ទូល លំអិតនៅក្នុងជីវិត។
 - 3) អាគារធំមួយនៅក្នុងតួលេខទីបី - វាជាគ្រឹះដើម្បីបង្កើតនគរនៃអធិបតេយ្យភាព។
2. “ការព្រែកចេញជាបរិសុទ្ធ” បានសរសេរនៅលើផ្លូវចូលរូងភ្នំ - ជនគណនាជារូបភាពបើកសម្តែង ដែលបង្ហាញពីការព្រែកជាបរិសុទ្ធដល់ពួកគ្រីស្ទាន។
3. រង្វង់បួននៅផ្នែកខាងស្តាំ ដែលមនុស្សម្នាក់នៅមាត់ទ្វារចូលក្នុងដែរបស់គាត់។

ជនគណនាជំពូក១-៤ ផ្តោតលើផ្ទៃរឿងសំខាន់៤:

- 1) ដាវ – ទី១, ការបំពាក់នៅកណ្តាលជីវិតផ្ទាល់ខ្លួន
 - 2) អាប៉េ – ភាពស្មោះត្រង់ជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិត
 - 3) រោងឧបោសថ – ទី៣, រោងឧបោសថជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិត
 - 4) អាសនា – ចំណុចកណ្តាលនៃការថ្វាយបង្គំ
2. បន្ទាត់ភ្ជាប់ឆ្ពោះទៅកាន់ស្រុកកាណាន - ជីវិតដែលមានមូលដ្ឋាន លើព្រះមានន័យថា ដើម្បីលើក តម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ហើយរីករាយនឹងទ្រង់អស់កល្បជាអ្នកថ្វាយបង្គំពិត។

Lecture 2: Counting the Numbers of Israel

ផ្នែកទីI នៅថ្ងៃដំបូង (1:- 9 :) – នៅក្នុងដំណើរការ – 2 ខែ

មេរៀនទី2 ការរៀបចំនូវនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល

បទគម្ពីរ: ជនគណនា 1:-4:

ខគន្លឹះ : “ម៉ូសេបានរាប់ចំនួនបណ្តាជនទាំងឡាយនៅទីរហោស្ថានស៊ីណាយ ដូចជាព្រះយេហូវ៉ាបានបង្គាប់
មក ។” (ជនគណនា 1:19)

1. ការសង្កេត:

អ៊ីស្រាអែលត្រៀមខ្លួនដើម្បីចូលទៅទឹកដីកាណាន ពួកគេត្រូវការការអនុវត្តន៍ និង ការហ្វឹកហាត់។ ដូច្នេះ
ព្រះបានអនុញ្ញាតឱ្យមានពេលហ្វឹកហាត់នៅទីរហោស្ថាន ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេរៀនព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ដោយ
ស្មោះត្រង់។ នេះគឺជាគ្រឹះនៃនគរអធិបតេយ្យនាពេលអនាគត។ ហើយជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃនគរព្រះ។ សេចក្តី
សុចរិត និង សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានលេចមកពីព្រះ។ ក្រុមជំនុំនៅទីរហោស្ថានគួរតែ
រៀនពីជីវិតដែលមានមូលដ្ឋានលើព្រះ តាមរយៈដំណើរការដោយការរងទុក្ខជាយូរ។ សង្ខេបមក វាចង្អុលពីការ
រាប់ជាបរិសុទ្ធនៃពួកគ្រីស្ទានតាមរយៈការបង្ហាញពីរូបភាព។

2. ការពិពណ៌នា:

ជនគណនាបានចាប់ផ្តើមដោយការជំរឿន ហើយបានបង្រៀនថា អ៊ីស្រាអែលគួរតែផ្តោតលើការបួនយ៉ាង
ជាអាទិ៍ផ្ទាល់ខ្លួន ភាពស្មោះត្រង់ រោងឧបោសថ និង ការថ្វាយបង្គំ ហើយគួរតែរៀនអំពីប្រព័ន្ធនៃការដាក់ព្រះជា
ចំនុចកណ្តាលនៃជីវិតពួកគេ។ រយៈពេល40ឆ្នាំ ដែលក្រុមជំនុំរស់នៅវាលរហោស្ថាន ពួកគេគួររៀបចំបង្ហាញពីវិធី
សាស្ត្រដើម្បីរក្សាជីវិតសេចក្តីសង្គ្រោះ។ នៅជំពូក 1-4 យើងឃើញមានរូបភាពបួន:

1. យើងគួរតែបំពាក់សម្រាប់ខ្លួនយើង (ជនគណនា 1:1-19)

រូបភាពបើកនៃសម្តែងជនគណនា ពីអ៊ីស្រាអែលចេញពីទីរហោស្ថាន ត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយជំរឿន ហើយជីវិត
ជាអ្នកដំណើររបស់ពួកគេអស់រយៈពេល40ឆ្នាំ ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹងថា ពួកគ្រីស្ទានត្រូវបានបំពាក់ជាអ្នករឹងមាំល្អនៃ
ព្រះគ្រីស្ទ។ ការរាប់ចំនួនពួកគេនៅលើរោងឧបោសថ នៅថ្ងៃតែងតាំង គ្រប់គ្រួសារ និង កុលសម្ព័ន្ធដែលមានអាយុ
លើសពី20ឆ្នាំបង្ហាញថា គ្រីស្ទបរិសុទ្ធប្រដាប់កាយ ដើម្បីឱ្យខ្លួនឯងអាចធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។
តើពួកគេគួរតែប្រដាប់កាយដោយរបៀបណា? នៅទីនេះ មនុស្សពេញវ័យមានអាយុលើសពី20ឆ្នាំ បានចង្អុល
បង្ហាញថាជាអ្នកដែលលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីព្រះ ជាយញ្ញបូជារស់ ថ្វាយដោយការព្រួយបារម្ភដ៏សំខាន់បំផុត និង ចូល
រួមក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ ប៉ុលនៅក្នុងកណ្តាអេភេសូរ (6:14-18) បានចែងថា៖ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធគួរតែត្រូវបានបំពាក់

ដោយគ្រឿងសឹក៧ដែលមាន 1) ដួងចិត្តរបស់ពួកគេជាអំណាចដែលគួរតែចងក្លាប់ដោយខ្សែក្រវ៉ាត់នៃសេចក្តីពិត។ 2) ពួកគេតែពាក់ស្បែកជើងនៃដំណឹងល្អ។ 3) ពួកគេគួរតែធានាការសង្គ្រោះរបស់គេពីការល្អៗផ្សេងៗ 4) គេគួរតែអះអាងពីសេចក្តីសុចរិតដោយឈរលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ 5) នៅពេលដែលពួកគេជួបនឹងទុក្ខលំបាកគួរតែយកជំនឿដែលអាចយកឈ្នះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ 6) ពួកគេគួរតែយកជារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះហើយ 7) ពួកគេគួរតែត្រៀមខ្លួនដោយការអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ។ ជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណចេញមកពីការរៀបចំគ្រឿងសឹកខាងវិញ្ញាណទាំងអស់នេះ។ តាមពិតនេះ គឺជាការបញ្ចេញមតិផ្សេងទៀត នៃជីវិតដើម្បីបដិសេធខ្លួនឯង និង វិធីសាស្ត្រលម្អិតរបស់វា។

2. យើងគួរតែពាក់ភាពស្មោះត្រង់ជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិត (ជនគណនា 1:20-46)

តាមលទ្ធផលនៃការធ្វើជំរឿន អ្នកដែលអាចចូលទៅក្នុងសមរភូមិបានមានចំនួន 603.550 នាក់។ នៅទីនេះ យើងរៀនពីរបៀបដែលយើងអាចឆ្លើយតបចំពោះព្រះដ៏ស្មោះត្រង់។ ព្រះរបស់យើងរក្សាសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ ដោយស្មោះត្រង់។ ដំបូងព្រះបានសេចក្តីសន្យាដល់អំប្រាហាំ និង អ៊ីសាក យ៉ាកុបហើយទ្រង់នៅតែរក្សាសេចក្តីសន្យា ដ៏ស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ឱ្យបានពេញលេញ ទោះជាមានស្ថានការណ៍ប្រែប្រួលជាច្រើនបានកើតឡើង នៅគ្រានោះក៏ដោយ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

អ៊ីស្រាអែលជាសាសន៍ដែលបានចាប់ផ្តើមពីមនុស្ស 70 នាក់ ដែលបានសង្គ្រោះសាសន៍ដ៏ធំមួយចេញមកពីព្រះពររបស់យ៉ាកុបនៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូក 49។ វាមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ចម្លែកនោះទេ ប៉ុន្តែ នៅពេលពួកគេធ្វើតាមសេចក្តីសញ្ញាដ៏ស្មោះត្រង់ ដោយសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងការល្អជាច្រើន ព្រះបានសម្រេចតាមរយៈពួកគេ យើងគួរស្គាល់កិច្ចការដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ ហើយគួររស់នៅតាមការណែនាំនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មានតែអ្នកដែលកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយស្មោះត្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចបាន។

3. យើងគួរតែធ្វើតាមរោងឧបោសថនៅក្នុងជីវិត (ជនគណនា 2:1-34)

ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានព័ទ្ធជុំវិញនៅចំណុចរោងឧបោសថ។ ក្នុងចំណោមជីវិតដ៏លំបាករបស់ពួកគេ នៅក្នុងទីរោងស្ថាន អ្វីដែលក្រុមជំនុំ គួររៀនគឺជាជីវិតដែលពឹងផ្អែកលើព្រះ។ នៅទីនេះ រោងឧបោសថមានន័យថា ព្រះព្រះវិហារ និង ព្រះបន្ទូល។ នៅក្នុងពន្លឺនៃដំណឹងល្អ វាគឺជាការអប់រំជាក់ស្តែងនៃជីវិតកណ្តាលរោងឧបោសថ។ តើវាមានអ្វីខ្លះ? ទីមួយ វាគឺជាជីវិតគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា រោងឧបោសថ និង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ។ (យ៉ាកុប 2:21) ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ យើងព្យាយាមរស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជាអាគារនោះទេ ព្រោះយើងមានការរួមរួមខាងវិញ្ញាណ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលយើងមិនអាចញែកខ្លួនចេញពីព្រះគ្រីស្ទ។ នៅពេលយើងទទួលស្គាល់ថា ព្រះគ្រីស្ទជាប្រាជ្ញារបស់ខ្ញុំ អំណាចរបស់ខ្ញុំ ព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំ ហើយនៅជាប់នឹងទ្រង់ នោះយើងអាចមានជីវិតដ៏ពេញបរិបូណ៌។

ទីពីរ វាគឺជាជីវិតពិតក្នុងការថ្វាយបង្គំ។ រោងឧបោសថជាកន្លែងថ្វាយតង្វាយ និង ថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ។ ដូចជាភាពជោគជ័យ និង ការបរាជ័យរបស់អ៊ីស្រាអែល ពីងផ្នែកលើការថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ពួកគេ យើងគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ និង អនុវត្តដោយព្យាយាមរស់នៅជាអ្នកថ្វាយបង្គំជីវិតប្រាកដ។

ជាពិសេសយើងឃើញថា ជនគណនា 2:34 បង្ហាញពីអ្វីដែលក្រុមជំនុំគួរតែធ្វើ។ ជាគង់ និង ការភ្ជាប់របស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលដែលតែងតែដើរតាមហិបសញ្ញា។ ហិបសញ្ញាមានក្រឹត្យវិន័យចំនួនពីរបន្ទះ ជាក្រឹត្យវិន័យដប់ប្រការ ហើយដំបងដែលដុះចេញមក និង នំម៉ាណានៅលើហិបសញ្ញា ដែលមានបល្ល័ង្កទេ រវាងអ្នកក្រុងចេរ៉ូប៊ីមពីរ ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ។ ចំនុចកណ្តាលនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាព្រះគ្រីស្ទដែលជានិមិត្តរូបហិបសញ្ញា។ ការពិតនៃនិមិត្តសញ្ញាគឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ក្រុមជំនុំសញ្ញាចាស់បានរៀនពីការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា ដោយគោរពតាមនិមិត្តសញ្ញាថ្មី បានធ្វើឱ្យពួកគេរស់នៅកណ្តាលព្រះគ្រីស្ទ និង ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

លោកប៉ូលបានប្រកាសថា “មិនមែនជាខ្ញុំទេដែលរស់នៅ” ប៉ុន្តែ គាត់នៅតែរស់នៅក្នុងរាងកាយសាច់ឈាម។ “ព្រះគ្រីស្ទរស់ក្នុងខ្ញុំ” (កាឡាទី2:20) ហើយគាត់អួតតែពីព្រះគ្រីស្ទ និង ការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាងតែប៉ុណ្ណោះ។ (1កូរិនថូស2:1) ដើម្បីទទួលបាននូវចំណេះដឹងខ្ពស់ គាត់បានមើលគ្រប់ទាំងអស់ថាជាសំរាម។ (កីលីព័3: 8)។ ជីវិតដែលផ្តោតលើព្រះគ្រីស្ទ គឺជាជីវិតដែលមានសុវត្ថិភាពបំផុត។

4. យើងគួរតែរស់នៅដោយដាក់ការថ្វាយបង្គំជាចំនុចកណ្តាលនៃជីវិត (ជនគណនា 3:1-39)

នៅក្នុងការប្រៀបធៀបនឹងជំរឿន មនុស្សប្រុសមានអាយុលើសពី20ឆ្នាំ ជាជំរឿនរបស់ពួកសង្ឃ ពួកលើវីដែលមានលក្ខណៈម្នាស់ចាស់ និង ល្អិតល្អន់បំផុត។ (14) រីឯការកិច្ចរបស់កូនចៅលោកអឺរីនគឺ (គឺគឺសុន កេហាត់ និង ម៉្រាវី ម៉ូសេ លោកអឺរីនព្រមទាំងកូនប្រុសរបស់គាត់)។ ពីព្រោះគួរនាំទីរបស់ពួកគេមានសារៈសំខាន់ណាស់។ តើការថ្វាយបង្គំពិត បានថ្វាយទៅចំពោះព្រះដោយរបៀបណា?

ទីមួយ ពួកគេគួរតែត្រៀមខ្លួនជាស្រេច។ កូនប្រុសដែលមានអាយុលើសពី1ខែ គួរតែត្រូវបានព្រែកចេញ (15) ហើយថ្វាយពួកគេទុកដូចជាផលដំបូងបង្អស់ទៅព្រះ (13) ត្រូវត្រៀមខ្លួនជានិច្ចទុក ជាកម្មសិទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទជាយញ្ញបូជានៅដ៏រស់។

ទីពីរ ពួកគេគួរតែឆ្លងកាត់ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចជាកាតព្វកិច្ចបម្រើរោងឧបោសថ បានជួយដល់កិច្ចការរបស់ម៉ូសេ និង អឺរីន ពួកសង្ឃនៃដំណឹងល្អបានចូលទៅជិតព្រះ ដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ មានតែអំណាច នៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ដែលជាស្នូលនៃការថ្វាយបង្គំ។

ជនគណនា 3:1-13 ចែងថា “រីឯណាដាប នឹងអ័ប៊ីហ្ស៊ីវ គេបានស្លាប់នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ក្នុងកាលដែលគេថ្វាយភ្លើងដទៃ នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាត្រង់ទីរហោស្ថានស៊ីណាយទៅ គេឥតមានកូនទេ ឯអេលាសារ នឹងអ៊ីថាម៉ារ គេបានធ្វើការងារជាសង្ឃ នៅមុខអឺរីន ជាឪពុកគេវិញ។” (4) ការស្លាប់របស់ណាដាប និង អ័ប៊ីហ្ស៊ីវបាននាំ

ឱ្យមានភាពតានតឹងខាងវិញ្ញាណដល់ក្រុមជំនុំនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ពួកអ្នកបានញែកខ្លួនចេញសម្រាប់ការថ្វាយដង្ហាយនៃរោងឧបោសថ តែពួកគេបានស្រវឹងស្រា ហើយថ្វាយភ្លើងផ្សេងដល់ព្រះ ពួកគេត្រូវស្លាប់ដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មពីព្រះ។ ពួកគេបានមើលងាយភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ នោះទ្រង់បានប្រើវិន័យដើម្បីស្ដារការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងចំណោមបណ្តាជន។ ការពិត វិន័យដែលព្រះល្បងលាស្រ្តរបស់ទ្រង់ ក្នុងមួយនាទី និង មួយវិនាទីគឺមានតម្លៃណាស់។ ព្រះដាស់តឿនពួកគេឱ្យរស់នៅ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេបានរួចរស់រានមានជីវិតពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់។ ថ្ងៃនៃដំណឹងល្អ និង ព្រះគុណគួរតែត្រូវបានផ្ដោតលើការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់។ បើគ្មានការកោតខ្លាចព្រះ ពួកគេនឹងត្រូវដាច់ចេញពីព្រះអម្ចាស់។

នៅទីនេះបានបញ្ជាក់ថា *"ពួកលេវីនោះ ត្រូវបានជាប់របស់ផងអញ"* (12) វាគឺជាគ្រឹស្តវិន័យដែលព្រះបានកំណត់សំរាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពីព្រោះជីវិតទាំងមូលរបស់ពួកគេ ត្រូវបានញែកចេញសម្រាប់ការថ្វាយដង្ហាយដល់ព្រះ។ នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគ្រីស្ទាន នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ លោកពេត្រុសបានរកឃើញថា គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាសង្ឃដ៏ស្មោះត្រង់ ហើយជាអ្នកដែលប្រកាសពីអំណាចរបស់ទ្រង់ ដល់លោកិយ និង ពូជដែលបានជ្រើសរើស (1ពេត្រុស2:9) បង្ហាញពីអត្តសញ្ញាណយ៉ាង គឺដូចជាពួកលេវី។ ទីមួយ គាត់មានភាពជាស្ដេចបម្រើព្រះដោយសេចក្ដីសុចរិត។ ទីពីរ គាត់មានភាពជាសង្ឃ។ គាត់គឺជាសង្ឃជាព្រះដែលមានព្រះជន្មគង់នៅជាមួយព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ គាត់គឺជាសង្ឃដែលចូលទៅព្រះ មិនមែនដោយខ្លួនឯង តែតាមរយៈការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយព្រះបានធ្វើឱ្យគាត់ប្រកាសដំណឹងល្អដល់លោកិយ។ នៅក្នុងព្រះបន្ទូលខ្លី ព្រះបានធ្វើឱ្យគាត់ប្រកាសដំណឹងល្អ ជាគុណសម្បត្តិនៃដង្ហាយជួនដល់លោកិយទាំងមូល។

សេចក្ដីសន្និដ្ឋាន៖

ការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកដែលបានយកលើឈ្នះខ្លួនឯង។ នៅពេលដំបូង វាចង្អុលបង្ហាញអំពីជីវិតខ្លួនឯង ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ (លូកា7:13)។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាបង្ហាញពីជីវិតដែលពឹងលើព្រះ។ គំនិតដែលមានព្រះជាចំនុចកណ្តាលនៃជីវិត ជាការអនុវត្តតាមព្រះបន្ទូលតាមរយៈអាកប្បកិរិយា វិធីសាស្ត្រ និង គោលបំណងរបស់វា ធ្វើឱ្យយើងអាចកាន់កាប់ស្រុកកាណាន ហើយរីករាយនឹងជីវិតនោះ។ នេះគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃអធិបតេយ្យ។

ជាពិសេសជីវិតដែលមានព្រះនៅកណ្តាល មានធាតុបួនយ៉ាង **ដូចជា៖** អ្នកថ្វាយបង្គំពិត រស់នៅតាមព្រះបន្ទូល ថ្វាយសិរីដល់ព្រះ ហើយរីករាយនឹងទ្រង់។ ការនេះបង្ហាញពីគោលការណ៍ ជ័យជំនះនៃជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ។

[សំណួរមេរៀនទី២] ចូរអានមេរៀនទី ២ ហើយផ្តល់ចម្លើយសមស្របចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម៖

ការសង្កេត

1. ហេតុអ្វីបានជាព្រះអនុញ្ញាតឱ្យម៉ូសេធ្វើជំរឿន ? (2: 2-3)
2. ហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា វាជាការសំខាន់ក្នុងការរក្សាអត្តសញ្ញាណរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ?
3. ព្រះបានរៀបចំពួកលេវីដើម្បីថែរក្សារោងឧបោសថ (47-53)។ ហេតុអ្វីបានជាវាមានសារៈសំខាន់ ក្នុងការរៀបចំមនុស្សឱ្យទទួលខុសត្រូវខាងវិញ្ញាណ ?
4. ក្នុងការថែរក្សារោងឧបោសថ និង ក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះជាអ្នកដំណើរ តើពួកគេបានប្រឈម នឹងការលំបាកអ្វីខ្លះ ?

ការអនុវត្តន៍៖

1. តើព្រះទ័តមើលការសំខាន់អ្វីនៅក្នុងអ្នក ?
2. តើអ្នកអាចបង្កើតកុលសម្ព័ន្ធ (គ្រួសារ ក្រុមជំនុំ និង ក្រុម) ដើម្បីឱ្យមានការរួបរួមដោយរៀបរាប់ ?

មេរៀនទី៣ ការរាប់ចំនួននៃពួកអ៊ីស្រាអែល

រូបភាពបើកសម្តែង

1. លិខិតមួយ, ភាពបរិសុទ្ធ “បានសរសេរនៅលើខ្នងរបស់មនុស្សម្នាក់” - ភាពបរិសុទ្ធគឺជាជីវិតដែលរស់នៅចំពោះព្រះ។
2. ស្លាបវែងពីរដែលសត្វឥន្រ្ទ្រីសន្លឹង-ថ្ងៃនៃស្រមោល ដែលបានបន្តលើភាពបរិសុទ្ធច្បាស់ជាងថ្ងៃពីបុរាណ។
3. រង្វង់ទាំងប្រាំ ដែលត្រូវបានតភ្ជាប់ទៅបុរសម្នាក់នៅចំកណ្តាល - លក្ខណៈពិសេសប្រាំយ៉ាងនៅក្នុងជីវិតរាស្ត្ររបស់ព្រះ។
 - 1) ទី១ ព្រះអាទិត្យចាំងចែង – ភាពបរិសុទ្ធនៅកណ្តាលជីវិត
 - 2) ទី២ ព្រះពរនៅកណ្តាលជីវិត
 - 3) ទី៣ សត្វព្រាហ្ម-តង្វាយជួននឹងជីវិត
 - 4) ទី៤ ដង្ហាយជាចៀម- ការលះបង់ជីវិត
 - 5) ទី៥ បុរសម្នាក់លាដៃទាំងពីរ – ការថ្វាយបង្គំ-ជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិត។

Lecture 3: Purifying the People of Israel

មេរៀនទី៣: ការបន្សុទ្ធប្រជាជន

បទគម្ពីរ: ជនគណនា 5:1-8:26

ខគន្លឹះ: “នោះប្តីត្រូវនាំប្រពន្ធខ្លួនទៅឯសង្ឃ ព្រមទាំងយកដង្ហាយ ជាម្សៅឱក្ខន្ធដ៏សំរាប់ប្រពន្ធផង មិនត្រូវចាក់ របេង ឬដាក់កំញាតពីលើទេ ដ្បិតជាដង្ហាយខាងសេចក្តីប្រចណ្ឌ ទុកជាដង្ហាយរំលឹក សំរាប់នឹងរំលឹកពីអំពើ លាមក” (ជនគណនា 5:15)

1. ការអង្កេត:

សេចក្តីបង្ហាត់ នៅក្នុងជនគណនា (5:15) បានបង្ហាញការដាក់ទោសចំពោះការផិតក្បត់ នៅក្នុង សាសន៍អ៊ីស្រាអែលដោយដាក់ស្តែង ពីព្រោះអ្នកដែលរស់នៅចំពោះព្រះ គួរតែរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុង ជីវិត។

2. ការពិពណ៌នា:

សេចក្តីកំផិតគឺជាអំពើបាបដ៏គ្រោះថ្នាក់មួយ ដែលជាឫសនៃអំពើបាបតាមរយៈលោកខាងកើត - ខាងលិច ពីសម័យបុរាណ- ជឿនលឿន។ ដូចជាការវាយតម្លៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ “ជំនាន់អាក្រក់ និង កំផិត” គ្រោះថ្នាក់នៃ ការផិតក្បត់តែងតែកើតមានចំពោះយើង។ ក្នុងចំណោមធាតុទាំង12 ដែលមានការអាក្រក់មានបីយ៉ាង មានន័យ ដូចគ្នាទៅនឹងអំពើផិតក្បត់ ភាពអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ការទូញចូរបង្ហាញថា រាល់អំពើបាបមានលក្ខណៈជាការ កំផិត។ (ម៉ាថាយ15:19) អំពើផិតក្បត់នេះ បញ្ជាក់ពីមិនភាពស្មោះត្រង់ ឬ ការក្លែងក្លាយដោយគ្មានភាពស្មោះ ត្រង់។ នៅសម័យកាលនៃស្រមោល ពួកគេបានគោរពភាពបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែ ថ្ងៃនៃការពិតគឺតឹងតែងណាស់។ ក្នុងករណី នៃអាណានាស និង សាក៊ីវ៉ា បានស្លាប់នឹងកន្លែង ដោយសារការកុហករបស់ពួកគេ ពួកគេមិនបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ។ ភាពបរិសុទ្ធនៃពួកជំនុំគឺជាជីវិតរបស់ពួកគេ។

1. ភាពបរិសុទ្ធជាស្នូលនៃជីវិត (ជនគណនា 6:1-12)

ជនគណនាជំពូក6 ប្រាប់អំពីច្បាប់នៃការស្ងៀមចំពោះពួកន៉ាសារីត ដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ។ តើ ពួកបរិសុទ្ធ គួរតែរស់នៅដូចពួកន៉ាសារីតដោយរៀបរយណា?

ទី1 គាត់គួររស់នៅតាមគោលបំណងនៃជីវិតបរិសុទ្ធ។ ដូចពួកន៉ាសារីត ត្រូវបានគេស្គាល់តាំងពីក្មេងមក (5,9) នៅពេលអ្នកណាម្នាក់ជឿបានកើតជាថ្មី គាត់ត្រូវបានព្រះចេញពីជីវិតផ្សេងទៀត។ ដូច្នេះ យើងគួរចងចាំថា យើង រស់នៅពួកបរិសុទ្ធ ដោយរួមជាមួយនឹងព្រះដ៏បរិសុទ្ធ ហើយចូលទៅក្នុងនគរដ៏បរិសុទ្ធ។ ទីពីរ ពួកគេត្រូវរក្សាភាព បរិសុទ្ធនៅក្នុងគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិត។ ពួកគេគួរតែត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ និង ស្រាខ្លាំង។ (3)

ការកាត់សក់ (5) និង ការហាមឃាត់មិនឱ្យប៉ះសាកសព (6) បង្ហាញពីភាពបរិសុទ្ធនៅគ្រប់ទីកន្លែង។ ដូចលោកយ៉ូហានបាទីស្ទ ឬ លោកសាំសុន ពួកគេគួរតែរស់នៅដោយផ្តាច់ព្រះទ័យព្រះ។ ដោយទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់មក ព្រះគុណរបស់ព្រះបានមកលើគ្រួសារ មុខជំនួញ និង ជីវិតរបស់ពួកជំនុំ។ មានតែភាពបរិសុទ្ធទេ ដែលអាចកាន់កាប់ព្រះពរទាំងអស់បាន។

2. ព្រះពរជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិត (ជនគណនា 6:24-27)

អត្ថបទនេះ ត្រូវបានគេហៅថា ការប្រសិទ្ធិពរពីសម្តេចសង្ឃនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយទាក់ទងនឹងការប្រសិទ្ធិពរនៃពួកសាវ័ក (1កូរិនថូស13:13)។ ជីវិតជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រះពររបស់ព្រះ គឺជារបៀបរៀបចំរបស់មនុស្ស (លោកុបុត្តិ12:1-3) ព្រះពរទីមួយ គឺជាពរជ័យនៃការការពារ។ ដូចដែលព្រះបានដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងទិវហាស្ថាន ដោយបង្គោលពពក និង បង្គោលភ្លើង ព្រះបានសន្យាថា៖ នឹងការពារយើងនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានសរសើរដំកើងព្រះអម្ចាស់ នៅជ្រលងនៃសេចក្តីស្លាប់ ហើយទទួលបានការកំសាន្តចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដ។ យើងត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងតំបន់នៃការការពារ ត្រូវបានធានាសុវត្ថិភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ទីពីរ វាគឺជាពរជ័យដ៏បរិបូណ៌។ ព្រះគុណនៃព្រះមករកយើងដោយគ្មានការតបស្នង។ ជាមួយនឹងការជាប់ចំណងរបស់យើង ពរជ័យខាងវិញ្ញាណបានធ្លាក់មកលើយើង ដូចជាភ្លៀងធ្លាក់ដើមឆ្នាំ និង ភ្លៀងចុងឆ្នាំ។ ទីបី វាគឺជាសេចក្តីសុខសាន្ត។ វាកើតមានចំពោះយើងដែលជាលទ្ធផលនៃព្រះគុណ។ វាមិនមែនជាសេចក្តីសុខសាន្តរបស់លោកិយនេះទេ ប៉ុន្តែ ជាសេចក្តីសុខសាន្ត ដែលមកពីស្ថានសួគ៌វិញ។ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ក្នុងការចូលមកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកជឿបានដែលទទួលព្រះគុណនេះ អាចរស់នៅជាប្រភពនៃព្រះពរដល់លោកិយយ៉ាងពេញបរិបូណ៌។

ជាពិសេសជនគណនា 6:2, "ឱ្យប្រាប់ដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា កាលណាមនុស្សប្រុសឬស្រីណានឹងញែកខ្លួនចេញ ដោយបន់បំណន់របស់ពួកនាំសាវ័ត ដើម្បីនឹងញែកខ្លួនចេញថ្វាយព្រះយេស៊ូវ" នៅទីនេះ ពួកនាំសាវ័តគឺជាក្រុមមនុស្ស ដែលត្រូវបានញែកចេញ ជាអ្នកដែលបានលះបង់ខ្លួនសម្រាប់ព្រះតែមួយគត់។ ពួកគេត្រូវបានហាមឃាត់ពីការផឹកស្រា មិនកាត់សក់ ហើយមិនអាចប៉ះពាល់របស់មិនស្អាត។ ប្រសិនបើគាត់ពាល់សាកសព ពួកគេត្រូវថ្វាយតង្វាយ និង យញ្ញបូជាសម្រាប់អំពើបាបដល់ព្រះអម្ចាស់។ ដូចជាការលើកឡើងនេះ ដើម្បីរក្សាជីវិតដ៏បរិសុទ្ធមានន័យថា ភាពបរិសុទ្ធគឺជាជីវិតរបស់ពួកគេ។

គ្រីស្ទបរិសុទ្ធ គឺជាពួកបរិសុទ្ធដែលបានញែកចេញជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ដោយសារពួកគេត្រូវបានគេទាញចេញពីអំពើបាប និង លោកិយនេះ។ ពួកគេ គួរតែរស់នៅសំរាប់តែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុនេះហើយ បានជាជីវិតគ្រប់រូបត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាទៅព្រះ។ ដូចជាអ្វីនៅក្នុងថ្ងៃនៃស្រមោលសញ្ញាចាស់ ព្រះគឺតឹងតែងដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ថ្ងៃរបស់យើងជាថ្ងៃពិត ដែលគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់គួរតែធ្វើការដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ។ នៅក្នុងការចាប់ផ្តើមដំណើរការ និង ការបញ្ចប់។ នេះគឺជាវិធីរបស់យើង។

"គឺមិនត្រូវឱ្យខ្លួនសៅហ្មងដោយព្រោះឪពុកម្តាយ ឬបងប្អូនប្រុសស្រី ក្នុងកាលដែលគេស្លាប់នោះឡើយ ដ្បិតជាប់ការញែកខ្លួនចេញថ្វាយព្រះហើយ"(7) ភាពបរិសុទ្ធបានផ្លាស់ប្តូរអារម្មណ៍មនុស្ស។ ទោះបីជា ឪពុកម្តាយរបស់គាត់បានស្លាប់ក៏ដោយ ក៏គាត់មិនអាចប៉ះពាល់សពបានដែរ។ ប្រសិន បើមាននរណាម្នាក់ប៉ះពាល់សាកសព អ្នកនោះមុខជាត្រូវគេបោះបង់ ដើម្បីកុំឱ្យខ្លួនសៅហ្មង ព្រមទាំងថ្វាយយញ្ញបូជា រំដោះបាប និងតង្វាយសម្រាប់អំពើល្អ។ ដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្រៀនថា នៅពេលយើងចង់ចាំអំពើបាបយើង គួរតែសារភាពពីអំពើបាប។ នៅពេលយើងលន់ភ្នំអំពើបាប ដែលបានចង់ចាំនោះ យើងអាចរីករាយជាមួយព្រះគុណនៃការប្រោសលោះ។ ក្នុងនាម ជាអ្នកលន់ភ្នំបាបដ៏ស្មោះត្រង់ នឹងត្រូវបានកើតឡើង ការងារនៃជីវិតនឹងត្រូវបានលើកឡើង។

3. អ្នកដែលបានចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ជនគណនា 7:1-11)

នៅថ្ងៃដែលពួកគេប្រោសប្រេងទៅរោងឧបោសថ នោះគួរលេខដែលមេកុលសម្ព័ន្ធបានថ្វាយដង្ហាយបង្ហាញពីសារៈសំខាន់ នៃភាពពោរពេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ក្នុងការគ្រប់សកម្មភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។

ដំបូងដូចជាប្រេងត្រូវបានប្រោសនៅលើរោងឧបោសថ មុខងារនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានចាប់ផ្តើម (1) នៅពេលយើងទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ការសរសើរតម្កើង ការអរព្រះគុណ និង ចិត្តកោតខ្លាចនឹងកើតមានឡើងនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង (អេភេសូរ 5:18) ។ ទីពីរ ជីវិតស្ម័គ្រចិត្តខាងវិញ្ញាណ គឺជាលទ្ធផលនៃកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការតាមរយៈដួងចិត្ត។ ចិត្តដែលបានផ្លាស់ប្តូរចិត្ត និង មេដឹកនាំកុលសម្ព័ន្ធទាំង12នាក់ នោះការចិត្តស្ម័គ្រចិត្តបានកើតឡើងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពីព្រោះបើគ្មានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ នោះគ្មាននរណាម្នាក់ធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ យើងគួរតែសុំការចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជានិច្ច។

4. បុគ្គលដែលថ្វាយខ្លួន (ជនគណនា 7:12-89)

សារៈសំខាន់ដែលកុលសម្ព័ន្ធទាំង12 បានថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះអស់រយៈពេល12ថ្ងៃ បង្ហាញពីការបង្រៀននៃការគោរពតាមព្រះ។ តើយើងត្រូវលះបង់យ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយ មនុស្សម្នាក់ៗគួរលះបង់ខ្លួនឯងទៅចំពោះព្រះ។ មុនពេលមានការលះបង់ជាក្រុម គាត់ខ្លួនឯងគួរលះបង់ចំពោះព្រះជាមុនសិន។ រាស្ត្ររបស់ព្រះគ្មានអ្នកណាដែលឥតប្រយោជន៍នោះទេ។ យើងគួរតែស្គាល់ពីការស្លាប់ នៃមនុស្សចាស់របស់យើងដោយការលន់ភ្នំ ហើយគួរតែថ្វាយគ្រឿងគ្រប់ផ្នែក នៃជីវិតដល់ព្រះជាឧបករណ៍សុចរិត (រ៉ូម 6: 6,11,13)

ទីពីរ យើងទាំងអស់គ្នាគួរតែថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះដូចជាកុលសម្ព័ន្ធទាំង12 ដែលបានថ្វាយដល់ព្រះជាសហគមន៍ដែលមនុស្សទាំងអស់គ្នាថ្វាយដល់ព្រះ។ ដោយសារការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាការស្លាប់របស់មនុស្សទាំងអស់។ ក្រុម

ជំនុំជំនួញត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នា ដោយការអធិស្ឋាន ហើយពួកគេទាំងអស់បានទទួលអំណោយទានទាំងឡាយដោយ
អំណរ (កិច្ចការ 2: 42-47)។ យើងគួរតែក្លាយទៅជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ផ្អែមល្អម។

5. បុគ្គលដែលថ្វាយបង្គំព្រះ (ជនគណនា 8:1-26)

ហេតុអ្វីបានជាអត្ថបទចែងថា ប្រព័ន្ធ (1 = 4 និង ពិធីលាវែងរបស់លេវី (10-11) មានសារៈសំខាន់?
ទីមួយ ដោយព្រះពួកគេបានបំបែកចេញជាពួកលេវីផ្សេងទៀត។ ព្រះបានបង្កើតពួកគេឱ្យគោរពតាមព្រះជា
អ្នកឯកទេសធ្វើការនៅរោងឧបោសថនីមួយៗ(19)។ ហើយគួរទទួលយកព្រះជាមរតករបស់គេ ហើយឱ្យគេ
ថ្វាយផលដំបូងគេដល់ព្រះ (16)។

ទីពីរ ក្នុងចំណោមពួកលេវី ពួកគេបានលះបង់ពេលវេលាដ៏សំខាន់របស់ខ្លួនទៅចំពោះព្រះ។ ការលះបង់ពេល
វេលាជាការដ៏សំខាន់ (អាយុ25-50ឆ្នាំ) បង្ហាញឆន្ទៈដើម្បី ទ្រទ្រង់ជីវិតនៃការថ្វាយបង្គំ។ ក្នុងន័យបែបនេះ ការ
ស្លាប់របស់យូសាគឺត្រឹមត្រូវ។ ជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាជីវិតនៃការថ្វាយបង្គំ។ ពួកគេគួរតែរស់នៅដើម្បី
សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ជាអ្នកថ្វាយបង្គំដ៏ពិតប្រាកដ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន:

[សំណួរមេរៀនទី4]

1. ព្រះបានរៀបចំពិធីបុណ្យរំលងនៅផ្នែកទី1 នៃជំពូក9។ (និក្ខមនំជំពូក12 គឺជាប្រវត្ត) ហេតុអ្វីបានជា
ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឱ្យអ៊ីស្រាអែល រំលងពិធីការណ៍ខាងវិញ្ញាណនាពេលថ្មីៗនេះ?
2. ខ 2-3 តម្រូវឱ្យមានភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងពិធីបុណ្យរំលង។ តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងរវាងភាពបរិសុទ្ធ និង
ការថ្វាយបង្គំ?
3. ព្រះបានដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលដោយប្រើពពក។ (15-23) នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលធ្វើដំណើរ តើការនឹក
ឃើញពិធីចាស់ៗបានជួយពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច?
4. នៅក្នុងដំណើរការនៃការដើរតាមព្រះ តើពពកតំណាងឱ្យអ្វី (ថ្ងៃ និង យប់) ដែលបង្ហាញដល់ពួកគេ?

ការអនុវត្តន៍:

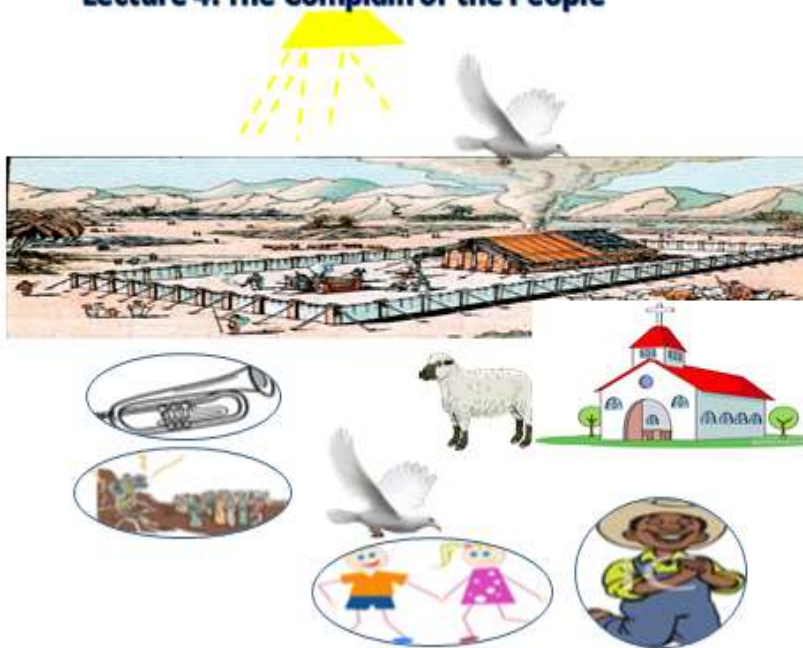
1. តើអ្នកបានតាំងសញ្ញាអ្វីនៅក្នុងពិធីខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នក?
2. តើព្រះបានដឹកនាំការដោះស្រាយបញ្ហាយ៉ាងណា សម្រាប់ជីវិតរបស់អ្នកក្នុងពេលថ្មីៗនេះ?

មេរៀនទី៤ ការត្រួតពិនិត្យរបស់ប្រជាជន

រូបភាពសំខាន់

1. ចៀមមួយក្បាលនៅទល់មុខព្រះវិហារ – ព្រះគ្រីស្ទ ជាការសម្រេចបំពេញនៃពិធីបុណ្យរំលង។
2. បង្គោលភ្លើងពីរនៅលើរោងឧបោសថ - ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ បានបង្ហាញជាបង្គោលពពក និងបង្គោលភ្លើងនៅខាងក្រៅរោងឧបោសថ។
3. ពពកដូចជាស្លាបពីរដែលគ្រងពីលើរោងឧបោសថ- ការគ្របបាំងរោងឧបោសថ ដោយពពកជាសញ្ញានៃវត្តមានរបស់ព្រះ គង់ជាមួយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ និង ការតាំងលំនៅ ព្រមទាំងយាងជាមួយពួកគេ។
4. ត្រែពីរដែលចូលរួមផ្គុំ - ដូចជាសម្លេងយ៉ាងច្បាស់របស់ត្រែ គ្រីស្ទបរិស័ទស្គាល់ពីសេចក្តីពិត ខ្វល់ខ្វាយពីការប្រើចិត្ត និង សេចក្តីជំនឿ, ជំនឿ និង ការប្រព្រឹត្ត ព្រមទាំងមនុស្សចាស់ និង មនុស្សថ្មី។
5. សត្វព្រាបកំពុងហើយ - គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែ ចង់បានតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។
6. សត្វព្រាបនៅក្រោមអាប៉ូ - ទោះបីជាយើងបានជួបការអស្ចារ្យមួយចំនួន តែបើយើងមិនបានរៀនពីជីវិតនៃជំនឿយើងពិតជាបាត់ព្រះពរហើយ។
7. លោកម៉ូសេ និង ហ្វូងមនុស្សនៅក្រោមរង្វង់ខាងក្រោម- ចាស់ទុំចំនួន៧០នាក់ ជាអ្នកដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជាអ្នកធ្វើការជាមួយលោកម៉ូសេ។
8. ចំនួនហ្វូងមនុស្សនៅក្រោមអាប៉ូ –ព្រះចង់ឱ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបញ្ចូលដល់បុគ្គលគ្រប់គ្នា។
9. បុគ្គលដែលលុតជង្គង់នៅក្នុងរង្វង់ - អំណាចខាងវិញ្ញាណបានសង់ឡើងដោយសារការបន្ទាបខ្លួនរបស់មនុស្ស។

Lecture 4: The Complain of the People

មេរៀនទី៤ ការត្អូញត្អែរបស់ប្រជាជន

ជនគណនា 9:1-12:16

ឧត្តន្តៈ " នៅខែចេត្រក្នុងឆ្នាំទី២ រាប់តាំងពីគេចេញពីស្រុកអេស៊ីរ៉ូមក នោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលនឹងម៉ូសេ នៅត្រង់ទីរហោស្ថានស៊ីណាយថា ត្រូវឱ្យពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលធ្វើបុណ្យរំលងនៅវេលាកំណត់ដែរ" ជនគណនា 9:1-2។

1. ការសង្កេត:

មុនពេលអ៊ីស្រាអែលចូលទៅស្រុកកាណាន ព្រះយេហូវ៉ាបានទាមទារឱ្យពួកគេមានភាពបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បង្គាប់អោយគេធ្វើពិធីបុណ្យរំលង។ បន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យនេះ ពពកជានិមិត្តរូបនៃព្រះវត្តមានរបស់ព្រះយេហូវ៉ា បានគ្របដណ្តប់លើរោងឧបោសថ។ ហើយមិនយូរប៉ុន្មាន អំពើបាបនៃការត្អូញត្អែរដែលជាមូលហេតុចម្បងនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេ ស្របតាមសម្លេងព្រៃ បានដើរតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះកើតឡើង ហើយដូចជាអើរ៉ុន និង ម៉ារាមបានជំទាស់នឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់ម៉ូសេ ពួកគេត្រូវបានដាក់វិន័យដោយព្រះ។ បញ្ហានេះបង្ហាញពីសារៈសំខាន់ក្នុងការព្រមាន អំពើបាបត្រូវការការលន់ត្អូងបន្ទាប់ ពីទទួលការសង្គ្រោះ ដោយសេចក្តីជំនឿគ្រីស្ទានគួរតែពិនិត្យខ្លួនឯងឡើងជានិច្ច។

2. ការពិពណ៌នា:

ព្រះដែលពីមុននិក្ខមនាំបានបង្រៀនពីសារៈសំខាន់ នៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏រុងរឿង និង ជីវិតនៃភាពបរិសុទ្ធបានទាមទារពីជំនះ មុនពេលពួកគេចូលទៅស្រុកកាណាន។ មានតែការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាការពិតនៃកូនចៀមបុណ្យរំលងធ្វើឱ្យយើងដើរតាមផ្លូវតូចចង្អៀតនៅវាលរហោស្ថាន។ យើងមើលឃើញ អំពើពុករលួយរបស់មនុស្សតាមរយៈរឿងសំខាន់ពីរ ការមិនជឿព្រះ និង ការបះបោរប្រឆាំងនឹងអំណាចរបស់ព្រះលើដំណើរការនៃការធ្វើដំណើររបស់អ៊ីស្រាអែល។

1. ការរៀបចំភាពបរិសុទ្ធសម្រាប់ជីវិតថ្មី

1) អ្នកដែលរក្សាពិធីបុណ្យរំលង (ជនគណនា 9:1-14)

ពិធីបុណ្យរំលងនៅក្នុងអត្ថបទនេះ គួរតែត្រូវបានរក្សាដោយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល សាសន៍ដទៃ និង អ្នកដែលបានបង្រៀនពីរូបកាយស្លាប់ ក្នុងការធ្វើដំណើរហេតុអ្វីបានជាគ្រីស្ទត្រូវរក្សាពិធីនេះ? ទីមួយ ព្រះគ្រីស្ទគឺជាភាពពេញ

លេញនៃពិធីបុណ្យរំលង។ យើងទទួលបានអំណាចនៃជីវិតអស់កល្ប ដោយការបរិភោគ និង ការដឹកពីសេចក្តីស្លាប់ របស់ទ្រង់។ ក្នុងជីវភាពប្រចាំថ្ងៃ នៅពេលយើងសញ្ជឹងគិតអំពីព្រះគ្រីស្ទ កូនចៀមនៃបុណ្យរំលង និង ការដើរតាម រយៈព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ យើងអាចក្លាយជាយញ្ញបូជារស់។

ដូច្នេះ តើមានន័យយ៉ាងម៉េច ដើម្បីរក្សាបុណ្យរំលងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ? 1) យើងគួរយកចិត្តទុកដាក់លើកុសលនៃ ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (2) យើងគួរ តែបដិសោធខ្លួនឯង (បន្តល្បឹង) 3) យើងគួរតែព្យាយាមរួមជាមួយព្រះ អម្ចាស់ (ដើម្បីបរិភោគ)។ 4) យើងគួរតែគេចពីរបស់នៅលោកិយ (សេរីភាពខាងវិញ្ញាណ)។ យើងគួរតែរស់នៅក្នុង ជីវិតនៃពិធីបុណ្យវិជ្ជមានដើម្បីចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និង ការសុគតរបស់ទ្រង់។

2). បង្គោលពពក (ជនគណនា 9:17)

"បើកាលណាពពកឡើងផុតពីត្រសាល នោះពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ក៏ធ្វើដំណើរទៅ ហើយនៅកន្លែងណា ដែលពពកឈប់ នោះពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ក៏ដំឡើងត្រសាលនៅទីនោះ..." (ជនគណនា 9:17) វត្តមានរបស់ ព្រះ ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញបន្តិចម្តងៗ ហើយកាន់តែច្បាស់ៗ។ វាត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈបង្គោលពពក និង បង្គោលភ្លើងនៅលើរោងឧបោសថ។ នេះគឺជានិមិត្តរូបនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការផ្លាស់ប្តូរ និង ការតាំងលំនៅ របស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺពឹងផ្អែកលើប្រែប្រួលនៃពពកដែលមានន័យថា ការធ្វើតាម ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ វត្តមានគឺជាការបដិសេធមេដឹកនាំ និង ព្រះទ័យរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និមិត្តសញ្ញានេះ ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ និង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធរស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយពឹងផ្អែកលើ ការសុគត និង ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ហើយធ្វើតាមស្នូលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជានិច្ច។ បញ្ញាស្មារតី និង ឆន្ទៈរបស់ពួកគេគួរតែត្រូវបានប្រព្រឹត្តទៅព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទាំងការគិត ការនិយាយស្តី ធ្វើតាមព្រះ បន្ទូល។ ហើយផ្លូវនោះ គឺអម៉ាញ៉ូអែលដែលជាវត្តមានរបស់ព្រះ គង់ជាមួយជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ ដែលទទួលបាននូវ ការការពារ និង ការសម្រាកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដ៏អស់កល្ប។

II. ការចាកចេញឆ្ពោះទៅជីវិតថ្មី

1) យើងគួរតែដើរជាមួយព្រះជាម្ចាស់ (ជនគណនា 9:15-23)

តាមរយៈការប្រសិទ្ធពរដ៏អស្ចារ្យបំផុត នៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ តាមរយៈការឆ្លងកាត់ទិសខាងកើត និង ខាងលិចគឺជាជីវិត ដែលដើរជាមួយនឹងព្រះ។ ព្រះគម្ពីរបង្ហាញពីនិមិត្តរូបមួយនេះ តាមរយៈនិមិត្តរូបជាច្រើន ហើយអត្ថបទបង្ហាញ កាន់តែច្បាស់ៗ។ ទីមួយ ពពកគ្របដណ្តប់លើរោងឧបោសថបង្ហាញថា ព្រះបានប្រទានការការពារដល់រាស្ត្រទ្រង់ ដោយគង់នៅហើយដើរជាមួយនឹងពួកគេ។ (15) ហើយបង្គោលពពក និង បង្គោលភ្លើងបង្ហាញពីការដឹកនាំជាច្រើន របស់ព្រះ។ (16)

យើងជាអ្នកដែលរស់នៅសតវត្សទី21 គួរតែមានពេញដោយវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយគួរតែត្រូវបាន គ្រប់គ្រងដោយការផ្តោត ការយកចិត្តទុកដាក់។ យើងគួរតែសម្រេចចិត្តដោយការគោរពប្រតិបត្តិ ដោយការធ្វើឱ្យ

ច្បាស់នូវការឆ្លើយតបក្នុងការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រចាំថ្ងៃជាបន្តបន្ទាប់ ថ្ងៃនេះយើងយល់ច្រឡំ យើងគួរតែ ហ្វឹកហាត់ ហើយនឹងរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏ល្អបំផុតនៅក្នុងថ្ងៃបណ្តោះអាសន្ន។

2) យើងគួរតែស្តាប់តាមសម្លេងត្រៃ (ជនគណនា 10:1-10)

ព្រះបានបញ្ជាឱ្យគេបញ្ជូនសញ្ញាត្រៃប្រាក់ ដើម្បីជូនដំណឹងពីការរស់នៅក្នុងទីរោងចក្រ ហើយឱ្យពួកគេជ្រើស រើសផ្លូវរបស់ពួកគេ។ សម្លេងត្រៃលើកទីមួយ សម្រាប់ការជួបជុំគ្នា ហើយសម្លេងត្រៃមួយទៀត សម្រាប់ការហៅ មេកុលសម្ព័ន្ធរាប់ពាន់នាក់ឱ្យប្រមូលផ្តុំគ្នា។ តើនេះជាមេរៀនអ្វីសម្រាប់យើងអំពីការប្រកាសដំណឹងល្អ?

ទីមួយ នៅពេលពួកគេស្គាល់ពីសំឡេងត្រៃ ពួកគេស្វែងរកសេចក្តីពិត អំពីការប្រែចិត្ត សេចក្តីជំនឿ និង ការប្រព្រឹត្តតាមបែបមនុស្សចាស់ និង មនុស្សថ្មី។ ដូច្នេះ យើងអាចដោះស្រាយបញ្ហាផ្សេងៗគ្នា។

ទីពីរ គឺដូចជាអ៊ីរ៉េន និង កូនចៅរបស់គាត់ មានកម្រិតសម្រាប់ការងារផ្ទាល់ខ្លួន តែគ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែអនុវត្តការងារ ផ្តល់អំណោយទាន ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដល់លោកិយ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អ ដែលពួកគេទៅតាមប្រាថ្នាចង់បាន ដំបូង គួរតែទទួលបានព្រះគុណ ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ការហ្វឹកហ្វឺនលើមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការបដិសេធខ្លួនឯង។ ដូច លោកគីខាន គួរតែផ្តុំត្រៃយ៉ាងជាក់ស្តែងទៅកាន់ពិភពលោក។

3) យើងគួរធ្វើតាមគោលការណ៍នៃភាពសាមញ្ញ (ជនគណនា 10:11-36)

ដល់ថ្ងៃ២០ខែពិសាខ ក្នុងឆ្នាំទី២ ការចាកចេញឆ្ពោះទៅកាន់ស្រុកកាណាន និង ជីវិតអាវ៉ានសម្រាប់បីថ្ងៃ ពួកគេ ត្រូវបានដឹកនាំដោយបង្គោលពពក និង បង្គោលភ្លើងហើយត្រូវបានដើរជាក្បួនដើម្បីបង្ហាញពីគោលការណ៍នៃជីវិត ប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។

ទីមួយ យើងដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយបង្គោលពពក យើងគួរតែផ្ដោតអាមេណ៍លើការស្វែងរកព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ និង ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ នៅពេលយើងទទួលស្គាល់ថា យើងមិនមែនជាអ្នកនាំមុខ តែយើងត្រូវបានដឹកនាំ ដោយព្រះ យើងអាចដើរតាមទ្រង់ដោយរាបទាបរហូតដល់ទីបញ្ចប់។

ទីពីរ យើងគួរតែធ្វើតាមទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ដូចជា(ខ35-36) បង្ហាញពីការធានានៃជ័យជំនះ និង ការការពារ តាមសេចក្តីស្នើសុំរបស់លោកម៉ូសេ (ម៉ាថាយ 28:20)។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅបានល្អមួយថ្ងៃ នោះយើងអាច រស់បានមួយឆ្នាំ បើយើងរស់នៅបានមួយឆ្នាំ យើងអាចរស់នៅបានពេញមួយជីវិតដែរ ព្រោះជីវិតយើងត្រូវបានដើរ ជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់។

[ការកាត់ស្រាយជនគណនា 10:1-10]

1. "ចូរយកប្រាក់មកវែង ធ្វើជាត្រៃសំរាប់ដង"(2) -ត្រៃគឺជាមធ្យោបាយដើម្បីប្រាប់ថា៖ក្រុមជំនុំគួរតែត្រូវ ប្រមូលគ្នា ហើយមេដឹកនាំរាប់ពាន់នាក់ត្រូវបានហៅមក។ ចំណុចមួយ ត្រូវបានអនុវត្តទៅលើបញ្ហាបីយ៉ាង។

មួយចង្អុលបង្ហាញពីការប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និង ការផ្សាយដំណឹងល្អ។ នៅពេលដែលពួកគេផ្ដុំគ្រូឡងៗ ឬជាប់ៗគ្នា គេបានលឺសម្លេងវា ហើយធ្វើឱ្យពួកគេធ្វើតាមការណែនាំ។ ដូចសំឡេងត្រែរបស់គេខាង បានបង្ហាញ ពីការវាយប្រហារទៅមេឌីន ហើយយ៉ូសេបានបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡេម ហើយពួកសង្ឃបានផ្ដាំត្រៃសម្រាប់ហិបសញ្ញា។ បន្ទាប់មកទៀត គឺជាការវាយប្រហារមានន័យថា គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជានិច្ចនៅក្នុង ការដឹងខ្លួនក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ភាពស្មោះត្រង់គឺជាបញ្ហាដែលយើងគួរលះបង់ខ្លួនយើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ ការឈប់ និង ការដើររបស់ពួកគេត្រូវបានអាស្រ័យលើសញ្ញាទាំងនេះ។

2. “បើកាលណាឯងរាល់គ្នាចេញទៅច្បាំង នឹងពួកខ្មាំងសត្រូវដែលមកសង្កត់សង្កិនក្នុងស្រុករបស់ឯង នោះត្រូវ ផ្ដាំត្រៃឱ្យមានសំឡេងស្ដី ទើបនឹងមានសេចក្ដីនឹករឭកពីឯងរាល់គ្នា នៅចំពោះព្រះយេស៊ូវជាព្រះនៃឯង ហើយ នឹងមានសេចក្ដីសង្គ្រោះ ឱ្យឯងរាល់គ្នាចេញពីខ្មាំងសត្រូវចេញ”(9)–ហើយត្រែនេះបានចង្អុលបង្ហាញពីការ អធិស្ឋាន ថ្វីបើសេចក្ដីសន្យារបស់ព្រះ បានធ្វើការដូចជាត្រែនេះក៏ដោយ ក៏ព្រះជាម្ចាស់បានចងចាំសេចក្ដីសញ្ញា នៃការសង្គ្រោះ ហើយទ្រង់នឹងសង្គ្រោះពួកគេ។ មានន័យថា សំឡេងត្រៃគឺជាការអធិស្ឋានដោយស្រែកយំរបស់ ពួកបរិសុទ្ធ។ ដូចហ៊ុកគឺបានធ្វើនៅពេលយើងប្រែចិត្ត ហើយអធិស្ឋានដល់ព្រះក្នុងគ្រាអន្តរាគមន៍ នោះយើងនឹងមាន ក្ដីសង្ឃឹមរស់។ មុនពេលដែលមានគ្រួសារដ៏អស្ចារ្យ ប្រសិនបើមានអ្នកស្រែកយំទៅព្រះ ទ្រង់នឹងរំដោះពួកគេ ចេញពីកន្លែងនោះ ហើយនឹងប្រោសពួកគេដោយផ្ទាល់។ ព្រះជាព្រះប្រកបដោយព្រះគុណ។ អំណាចនៃការ អធិស្ឋានបង្ហាញពីការប្រោសលោះដ៏អស្ចារ្យ។ ការអធិស្ឋានដោយគ្មានឥតឈប់ឈរត្រូវតែមានអំណាច។

តើមានធាតុអ្វីខ្លះ ដែលគេរាប់បញ្ចូលជាគោលការណ៍សាមញ្ញ ?

គោលការណ៍នៃការដើរជាមួយព្រះ (2 11: 1-15) - អត្ថបទ បង្រៀនពីជីវិតដើម្បី ដើរជាមួយព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីការ ពីរយ៉ាង។ ទីមួយ យើងអាចរៀនពីការប្រព្រឹត្តដោយជំនឿ។ ជំនឿមានន័យថា ជាការព្រមានលើពាក្យគូញត្រៃ (1) និង បំណងនៃមនុស្សលាយឡំគ្នា (4) និង ការបំបាត់ភាពមិនជឿជាក់ (10) អ្វីៗទាំងអស់ចេញមកពីភាពខ្វះខាត សេចក្ដីជំនឿដោយឥតលក្ខខណ្ឌចំពោះព្រះ។

ទីពីរ យើងអាចរៀនពីការអធិស្ឋានរបស់លោកម៉ូសេ។ អស់អ្នកដែលបរិភោគនំម៉ាណាដំបូង គួរតែសិក្សាពីការប្រកប ដ៏ពិត ដែលសារភាពថា មានតែព្រះទេដែលជានិមិត្តរូប។ យើងគួរតែសង្កត់ធ្ងន់លើ ការអធិស្ឋានរបស់យើងផ្ទាល់ គឺ ដើម្បីផ្ទុកឈើឆ្កាង។ ទោះជាមានការអស្ចារ្យមួយចំនួន បានកើតឡើងក៏ដោយ បើយើងមិនបានរៀនអំពីជីវិតដើម្បី ដាស់តឿនជាមួយព្រះយើងបានបាត់បង់ព្រះពរ។ យើងគួររៀនពីសេចក្ដីជំនឿពិត នៅក្នុងពិភពលោកនៃការ អធិស្ឋាន។

1) **គោលការណ៍នៃការឆ្លើយតបរបស់ព្រះ** (ជនគណនា 11:16-25) - ព្រះឆ្លើយតបការពីរយ៉ាងទៅកាន់លោកម៉ូ សេ ជាអ្នកដឹកនាំរបស់អ៊ីស្រាអែល។ ទីមួយ ព្រះវិញ្ញាណបានបង្ហាញមកលើអ្នកដឹកនាំ70នាក់។ ព្រះបាន ប្រទានអ្នកដឹកនាំឱ្យធ្វើការជាមួយនឹងលោកម៉ូសេ។ យើងគួរតែសរសើរតម្កើងដល់ព្រះ ដែលទ្រង់បាន

រៀបចំការទាំងអស់ ដើម្បីដោះស្រាយនូវបញ្ហារបស់យើង។ យើងគួរតែ បើកមាត់របស់យើងសរសើរដល់ព្រះ ដែលរៀបចំការទាំងដោយល្អពេញសម្រាប់យើង។ ទ្រង់បានប្រទានសមត្ថភាពដល់ពួកគេ។ (22) គំនិតរបស់ម៉ូសេចង់យកគឺសាច់សត្វពាហនៈ តែព្រះបានប្រទានសាច់សត្វស្លាបដល់ពួកគេវិញ។ ព្រះបាន ធ្វើឱ្យពួកគេលូតកម្ពស់រហូត៣ហ្វីត ហើយគ្រប់គ្នាមានចំនួន៣០០លាននាក់។ យើងមានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះ ព្រឹត្តិការណ៍នេះ តែវាមិនមែនជាការភ្ញាក់ផ្អើលនៅភាពអាចកំបាំងដ៏មហិមារបស់ព្រះនោះទេ។ នៅពេល យើងមានអារម្មណ៍ថា ខ្វះខាតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង យើងអាចទៅរកព្រះដោយសុភាព ដើម្បីទទួលបាន ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍ដែលចេញពីព្រះ។

2) **គោលការណ៍នៃការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ** (ជនគណនា 11:26-35) - ព្រះបានធ្វើឱ្យមនុស្សពីរនាក់ មិនបានចូលក្នុងភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង បទទំនាយ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាព្រះវិញ្ញាណ បានឱ្យដោយឥតគិតថ្លៃ។ បើទោះ បីជាមនុស្សបានកំណត់ជីវិតរបស់ពួកគេដោយពេលវេលា និង ចន្លោះ វិទ្យាសាស្ត្រគិតថា វាជាប្រភេទសីលធម៌ដូចជាខ្យល់ តែព្រះនឹងសម្រេចតាមគោលបំណងរបស់ទ្រង់។ ថ្វីបើ ពួកគេមានលក្ខណៈដូចជញ្ជាំងដែកក៏ដោយ តែនៅពេលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការនៅក្នុងគេ នោះចិត្តគេ ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាទន់។ ដូច្នេះ យើងគួរតែប្រាថ្នាចង់បានព្រះវិញ្ញាណ នោះវានឹងត្រូវបានចាក់មក សំរាប់យើង។ ហើយម៉ូសេចង់ឱ្យព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះចាក់ដល់គ្រប់គ្នា។ នេះគឺជាដួងចិត្តនៃព្រះ។ និមិត្ត របស់ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ដាក់ភ្លើងមកលើផែនដី ហើយធ្វើឱ្យពួកគេឆេះឆ្ងល់ត្រូវបានសម្រេចដោយការលាងព្រះ ដោយវិញ្ញាណនៃថ្ងៃបុណ្យទី៥០ (កិច្ចការ២:17-20)។ យើងគួរប្រាថ្នាចង់បានព្រះគុណនេះ ដោយអស់ពី ចិត្ត ហើយទទួលយកវាជាបន្តបន្ទាប់ ហើយក៏គួររីករាយនឹងសេរីភាពដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងយើងដែរ។

3) **គោលការណ៍នៃការសង់អំណាចខាងវិញ្ញាណ** (ជនគណនា 12:1-16) - អត្ថបទនេះបង្ហាញ ពីរបៀបដែល អំណាចក្រុមជំនុំត្រូវបានសង់ឡើង។ ទីមួយ ព្រះទ្រង់បានបង្កើតវាឡើង។ ព្រះស្គាល់ក្រុមជំនុំ និង ស្ថានភាពក្រុមជំនុំ ហើយធ្វើឱ្យការតូចតាចនៃបណ្តាជនបានស្ងាត់ ហើយទ្រង់បានតាំងម៉ារាមឱ្យកាន់ អំណាចបណ្តោះអាសន្ន ហើយទ្រង់បានតាំងអំណាចទ្រង់។ ទីពីរ ទ្រង់បានបង្កើតឡើងតាមរយៈ មនុស្សសុភាព។ ព្រះដែលបានបង្កើតម៉ូសេ ហើយបង្ហាញពីបំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់ ឥឡូវនេះ ទ្រង់ធ្វើ ការតាមគោលការណ៍ដូចគ្នា។ ព្រះអង្គសំដែងឫទ្ធិបារមី កំបាំងមនុស្សដែលមានចិត្តឆ្អឹងឆ្អែង។ (ម៉ាថាយ 5:3-5) សិទ្ធិអំណាចនៃគ្រួសារ គឺប្រៀបដូចជាសសរទ្រូង។ យើងគួររៀនពីចិត្តបម្រើ ដើម្បីស្ថាបនាសិទ្ធិ អំណាច នៃក្រុមគ្រួសារដោយចិត្តទន់ភ្លន់ និង បន្ទាបខ្លួន នោះព្រះអម្ចាស់អាចបើកបង្ហាញអំណាចដល់ ពួកគេ។

[សំណួរមេរៀនទី៤]

1. តើអ្នករៀនបានអ្វីខ្លះ អំពីសាសន៍អ៊ីស្រាអែលចេញពីបទគម្ពីរនេះ ?
2. នៅពេលដែលយើងពិចារណាវិធីសាស្ត្រ ដើម្បីចិញ្ចឹមមនុស្ស ហេតុអ្វីបានជាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ខ្វល់ដល់ការឆ្លើយតបរបស់គេ ?
3. ម៉ូសេបានគិតពិចារណាអំពីព្រះ(11-15) តើអ្នកគិតថា ព្រះប្រកាន់យកគំនិតរបស់គេយ៉ាងតឹងរ៉ឹងយ៉ាងណា ?
4. បើម៉ូសេមិនសាកសម តើព្រះបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងណាចំពោះព្រឹត្តិការណ៍នៅ(ខ24-28) ហើយវាមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច ? (35)
5. តើព្រះបានបង្រៀនពីអ្វីខ្លះ តាមរយៈការធ្វើតាមសំណូមពររបស់ពួកគេ ? (18-20, 31-35)
6. តើបន្ទូលរបស់ព្រះ នៅជំពូក23មានអានុភាពយ៉ាងណាដល់អ្នក ?
7. តើអ្នកគិតថា កន្លែងណាដែលគ្មានប្រសិទ្ធភាព ?
8. តើអ្នករក្សាជួងចិត្តយ៉ាងដូចម្តេច ទៅនឹងពរជ័យរបស់ព្រះ ដើម្បីឱ្យអាចអរគុណទ្រង់កាន់តែខ្លាំង ?
9. តើអ្វីដែលជាហេតុការណ៍ពីរ ដែលម៉ារម និង ម៉ូសេត្រូវបានគេរិះគន់ ?
10. តើការវាយតម្លៃរបស់ព្រះចំពោះម៉ូសេ និង ការឆ្លើយតបរបស់ពួកគេគឺជាអ្វី ?
11. ការវាយប្រហាររបស់ម៉ារម និង អេវ៉ានដល់ម៉ូសេអាចត្រូវបានលើកកម្ពស់ដើម្បីតែងតាំងពួកអ្នកចាស់ទុំ 70នាក់លើសាសន៍អ៊ីស្រាអែល(11:16-17)។ តើការតែងតាំងពួកអ្នកចាស់ទុំ អាចមានឥទ្ធិពលយ៉ាងណាទៅលើអារម្មណ៍របស់ម៉ារម និង ម៉ូសេ ? (11: 16-17)
12. តើព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយតបយ៉ាងណា ចំពោះការរិះគន់ដល់អេវ៉ាន និង ម៉ូសេ ? (4-10)
13. តើយើងរៀនអ្វីខ្លះ ពីការឆ្លើយតបរបស់ពួកគេ ចំពោះព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនេះ ? (10-13)
14. តើហេតុអ្វីបានជាព្រះប្រទានរយៈវិថីក្នុងការប្រៀនប្រដៅម៉ារម ? (14-15) ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ធ្វើដល់អេវ៉ានតាមរបៀបដូចគ្នា ?
15. បើសិនវាជាតួនាទីរបស់អ្នក តើអ្នកនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណា ?
16. ហេតុអ្វីបានជាវិបត្តិខាងវិញ្ញាណមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងសម្រាប់ពួកចាស់ទុំ ?

មេរៀនទី៥ អ្នកអង្កេតអំពីទឹកដី

គំនិតរូបភាព

1. មនុស្សទាំង១២នាក់ និង ជំងឺរបស់លោកម៉ូសេនៅក្នុងរង្វង់ - ព្រះបានបង្រៀនយើងពីគោលការណ៍នៃសេចក្តីជំនឿដោយការស៊ើបអង្កេតស្រុកកាណាន។
2. រង្វង់ពីរនៅខាងស្តាំ - ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ អាចត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈការបញ្ជូនការបះបោរចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់។
3. ខែលរបស់មនុស្សពីរនាក់ - យើងគួរតែជឿលើការសន្យា នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។
4. សត្វព្រាបនៅលើនិមិត្តសញ្ញានៃក្តីស្រឡាញ់ - ក្រុមជំនុំនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផ្តោតលើមនុស្សខាងក្នុងច្រើនជាងមនុស្សខាងក្រៅ ដើម្បីបង្ហាញពីការដាក់របស់ព្រះ។
5. ឈើឆ្កាងនៅក្នុងនិមិត្តសញ្ញាសេចក្តីស្រឡាញ់ - ការដាក់ទណ្ឌកម្មទៅកាន់កុលសម្ព័ន្ធក៏បានឈប់ដោយចូលទៅក្នុងរោងឧបោសថបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពនៃដង្ហាយធួននៃកិច្ចការព្រះគ្រីស្ទ។

ផ្នែកទីII សេចក្តីស្លាប់ – ការពន្យារពេល – ការវង្វេង – នៅទីរោងស្ថានរយៈពេល38ឆ្នាំ
មេរៀនទី5 អ្នកត្រួតត្រាទឹកដី

បទគម្ពីរ: ជនគណនា 13:1-16:50

ខសំខាន់: “ឯកាលែប លោកឱ្យបណ្តាជននៅស្ងៀមចំពោះមុខម៉ូសេ រួចនិយាយថា ចូរយើងឡើងទៅចាប់យក ស្រុកនោះជាប្រញាប់កុំខាន ដ្បិតយើងអាចនឹងយកបានដោយស្រួល” (ជនគណនា13:30)

ការសង្កេត:

អត្ថបទគម្ពីរបង្ហាញថា គោលបំណងក្នុងការស៊ើបអង្កេតស្រុកកាណាន គឺត្រូវបង្រៀនគោលការណ៍នៃសេចក្តី ជំនឿ។ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿបានសម្រេច ដោយការឆ្លងកាត់ចរិតលក្ខណៈ បះបោរនៃមនុស្សខាងសាច់ឈាម (អំពើបាប) បំណងប្រាថ្នានេះ គឺដើម្បីក្លាយជាអ្នកជឿលើការសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ ក្រុម ជំនុំគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ក៏បានធ្វើឱ្យពួកគេធ្វើតាមការងារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយមិនមែនផ្ដោតលើអំណាច ខាងក្រៅទេ តែផ្ដោតលើមនុស្សខាងក្នុង ដើម្បីចូលទៅរូបឆ្លុះនៃព្រះ។ ក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើសុចរិតដែលបានចូល រួមក្នុងការដាក់ទោសពួកកូនចៅកូរ៉ា លើកយើងពីជង្វាយជួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

1. ការពិពណ៌នា:

អត្ថបទគម្ពីរបង្ហាញថា គោលការណ៍ជីវិតក្រុមជំនុំនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាគោលការណ៍នៃការធ្វើស្នូលបន្ទាល់ ដើម្បីរស់នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ។ ព្រះបង្គំឱ្យពួកគេរៀនពីរបៀបរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ និង លទ្ធផលដែល ទទួលបានពីជំនឿ។ ទោះបីពួកគេ មានស្ថានភាពល្អ ហើយដើរតាមជំនឿក៏ដោយ ក៏នៅមានអ្នកជាប់ការកាត់ ទោស និង សេចក្តីស្លាប់ដែរ។ បញ្ហាដែលកាន់ថ្ងៃយប់សម្រាក និង ការបះបោរទាស់នឹងអំណាចនៃព្រះ ត្រូវបាន វិនិច្ឆ័យដោយផ្ទាល់ តាមរយៈរឿងនេះ ដែលមនុស្សបានញែកចេញ តែជារឿងនៃសេចក្តីជំនឿតាំងពីដំបូងរហូត ដល់ចុងបញ្ចប់ ដែលព្រះបានបង្ហាញដល់អ៊ីស្រាអែល។

1. គោលការណ៍នៃការប្រព្រឹត្តដោយជំនឿ (ជនគណនា 13:1-33)

គោលបំណងដែលព្រះបានបង្កើតពួកគេគឺ ដើម្បីបង្រៀនគោលការណ៍នៃសេចក្តីជំនឿ។ (2) កុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់ ត្រូវចូលរួមក្នុងក្រុម ហើយព្រះបានតែងតាំងអ្នកដែលមានសេចក្តីជំនឿដ៏ក្លាហាន ប្រាជ្ញា និង គោលបំណងដាក់ លាក់។ ជំនឿជាកម្មសិទ្ធិរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ដោយសារជំនឿនេះ តែងតែសមស្របនឹងការងារ។ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការ នៅក្នុងយើង ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេមានជំនឿ និង ធ្វើការនៅក្នុងពួកយើងដើម្បីទទួលបានលទ្ធផលល្អ។ ដូច្នេះលទ្ធផល

នៃការស៊ើបអង្កេតរយៈពេល40ថ្ងៃ ទ្រង់បង្ហាញថា មានភាពបរិបូណ៌នៅស្រុកកាណាន។ (23-24) “នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ” បានពោរពេញដោយព្រះពរខាងវិញ្ញាណទាំងអស់ ជាទឹកដីកាណានដែលពេញលេញ។ នៅក្នុងទ្រង់មានពេញដោយកំណប់ និង ចំនេះដឹងគ្រប់យ៉ាង។ អ្នកដែលមានសេចក្តីជំនឿរស់នៅ គេនឹងរីករាយជាមួយពរជ័យខាងវិញ្ញាណនៃស្រុកកាណាន។ យ៉ូហ្គង់ទៀតវាមានន័យថា ការរីករាយខាងវិញ្ញាណនៃស្រុកកាណាន។

[ការកាត់ស្រាយជនគណនា13:21-33]-

1 “ហើយបង្ហាញផលនៃស្រុកនោះផង។” (26) - ព្រះបានប្រទានអ្នកស៊ើប12នាក់សម្រាប់បេសកកម្មបី។ 1) ដើម្បីស៊ើបអង្កេត 2) ដើម្បីឱ្យមានទំនុកចិត្ត 3) នាំប្រជាជនទៅ។ ជាលទ្ធផលពួកគេបានយកផ្លែទំពាំងបាយជូរ និង ផ្លែល្វាជាកស្កតាង ហើយកាត់បន្ថយនូវអ្វីៗ ហើយពួកគេបានប្រាប់ពីអ្វីដែលគេឃើញដល់ចំពោះមុខសេ។ ប៉ុន្តែ របាយការណ៍របស់ពួកគេគឺគ្មានជំនឿ។ ការសន្និដ្ឋានរបស់ពួកគេ គឺមានលក្ខណៈអវិជ្ជមាន “យើងមិនអាចទៅទីនោះបានទេ” ។ ទោះបីជាពួកគេមានអំនះអំណាចច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ តែពួកគេមិនបានបន្ថែមជំនឿទេ វាគឺជានិមិត្តរូបនៅលើរូបភាព។ មានតែជំនឿប៉ុណ្ណោះ ដែលគួរតែជាបញ្ជាចម្បង។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេគ្មានកំសតាងទេ វាជាការប្រសើរជាងមុន ក្នុងការធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ បើទោះបីជាគាត់ មានកស្កតាងច្រើនតែបើគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ន វានឹងក្លាយជាការមិនសប្បាយចិត្ត។ ទោះបីជា យើងមិនអាចមើលឃើញក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចស្តាប់សម្លេងសម្លេងណាមួយបានទេ បើយើងដើរដោយជំនឿក្នុងស្ថានភាពអ្នករងទុក្ខវេទនា គេអាចដឹងពីភាពចម្រង់ចម្រើនដ៏អស្ចារ្យពីព្រះ។

2 .ហេតុនេះហើយ បានជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបាននាំពាក្យតាមការស៊ើបអង្កេតថា: “អ្នកទាំងនោះក៏បង្កបង្កើតរឿងអាក្រក់ពីស្រុក ដែលគេបានសង្កេតមើលនោះ ដោយប្រាប់ដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ស្រុកដែលយើងបានដើរកាត់ហើយសង្កេតមើលនោះ ជាស្រុកដែលបង្កើនបង្ហាញដល់ពួកអ្នក ដែលអាស្រ័យនៅ ឯមនុស្សដែលយើងឃើញទាំងប៉ុន្មាន ក៏សុទ្ធតែមានមាឌធំៗ។” (32) សម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទទឹកដីកាណាន គឺ 1) ស្ថានសួគ៌ 2) ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ 3) ពិភពនៃការបើកសម្តែង 4) ភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ឥឡូវនេះ អ្នកជឿរីករាយនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាស្រុកកាណានខាងវិញ្ញាណ ហើយនឹកស្មានភាពខាងវិញ្ញាណដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគ្រប់គ្រង។ ដើម្បីសម្រេចគោលបំណងនេះ យើងគួរគោរពតាមសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរ ហើយគិតពីព្រះបន្ទូល ហើយធ្វើតាមក្នុងជីវិតរបស់យើង។ សព្វថ្ងៃនេះ យើងក៏គួររីករាយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ និង សេចក្តីពិតនៃព្រះដែរថា ទឹកដីកាណាន និង ទឹកឃ្មុំជាការពិត ពីព្រោះវាជាផ្លូវ និង នំប៉័ងដើម្បីរស់នៅយ៉ាងមានអំណាចលើពិភពលោក។ បេសកកម្មដើម្បីកាន់កាប់ផែនដីមានន័យថា ជាការបង្កើតឱ្យសិស្សនៅក្នុងពិភពលោក ជាអ្នកដែលរស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

2. ផ្លូវនៃជំនឿ (ជនគណនា 14:1-10)

របាយការណ៍ដោយគ្មានជំនឿចិត្តនៃអ្នកស៊ើបការណ៍បានជ្រាបដល់ចិត្តប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដូចជាសត្វល្អិត បានត្រូវត្រួតដល់លោកម៉ូសេ អ៊ីរ៉ុន ហើយលើសពីនេះទៀតទៅគឺព្រះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មានបុរសពីរនាក់ ដែលរាយការណ៍ដោយសេចក្តីជំនឿគឺយ៉ូស្វេ និង កាលែបបានធ្វើឱ្យព្រះសព្វព្រះទ័យ។ នៅពេលជំនឿជួបបញ្ហាសេចក្តីពិតត្រូវបានបង្ហាញ។

វាអាចទៅរួចដែលថា ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿតែងតែត្រូវឆ្លងកាត់សាច់ឈាម ដែលជាចរិតលក្ខណៈបះបោរបស់មនុស្ស។ (កាឡាទី5:24) យើងគួរតែទទួលស្គាល់នូវចរិតលក្ខណៈពុករលួយ ដែលយើងព្យាយាមរស់នៅស្របតាមអ្វីដែលមើលឃើញ ក្នុងការមើលងាយព្រះ ការស្វែងរកតែជំនួយពីព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿត្រូវការរំពឹងលើសេចក្តីសន្យា និង សេចក្តីរាប់សាររបស់ព្រះ ដែលគួរលុតជង្គង់នៅចំពោះព្រះ។ យើងគួរដើរតាមផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿដែលជឿលើការសន្យាពីភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង សំណូមពរ ហើយទទួលការរីករាយនឹងវានៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

3. ការធានាអះអាងនៃសេចក្តីជំនឿ - *"បើសិនជាព្រះរយហូរវា ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងយើងរាល់គ្នា នោះទ្រង់នឹងនាំយើង ឱ្យបានចូលទៅក្នុងស្រុកនោះជាមិនខាន ហើយនឹងប្រទានមកយើងផង គឺជាស្រុកដែលមានទឹកដោះ នឹងទឹកឃ្មុំដ៏ហូរហៀរ"* (ជនគណនា14:8) យ៉ូស្វេ និង កាលែបបានរាយការណ៍ដោយជំនឿទៅម៉ូសេ ផ្ទុយពីអ្នកស៊ើបការណ៍គ្មានជំនឿទាំង10នាក់ផ្សេងទៀត។ សេចក្តីជំនឿគឺត្រូវដឹងពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នយ៉ាងពិតប្រាកដ ដោយកាន់សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ ហើយបន្ថែមភាពស្មោះត្រង់ និង អំណាចដ៏មហិមា។ ការមិនជឿធ្វើឱ្យមានការត្អូញត្អែរ និង ភាពមិនស្រណុកចិត្ត ប៉ុន្តែជំនឿបង្ហាញពីគំនិតវិជ្ជមាន និង និមិត្ត។ ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងយើង ហើយធ្វើឱ្យពួកគេមានភាពរឹងមាំខាងវិញ្ញាណ។ អ៊ីស្រាអែលត្រូវការការលះបង់ ការឧស្សាហ៍ព្យាយាម និង ការស្វ័យប្រវត្តិដល់ពួកគេកាន់តាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គពិតប្រាកដ ហើយរីករាយនឹងវា។ វាមិនទទួលបានអ្វីដែលពួកគេធ្វើការនោះទេ។ មូលហេតុដើម្បីទាមទារអ្វីបន្ថែមទៀតដល់ពួកគេ គឺព្រះចង់ចូលរួមក្នុងកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ហើយរីករាយជាមួយព្រះគុណជាបន្តបន្ទាប់។ សេចក្តីជំនឿពិត គឺជាការអបអរសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ គាត់ខំរកអ្វីដែលគាត់ខំប្រឹងដើម្បីចាប់កំហុសនូវអ្វីដែលព្រះបានចាប់គាត់។ ការសន្យារបស់ព្រះ និង ការលះបង់ឆន្ទៈដោយសេរីមិនមែនជាជម្លោះទេ។ ការបង្រៀនពីអាកប្បកិរិយាអវិជ្ជមានមិនមែនជាបទគម្ពីរទេ។ ពួកកាល់វីន គឺជាអ្នកដែលលះបង់ខ្លួនឯងទៅព្រះ ដើម្បីបង្ហាញសិរីល្អដល់ព្រះរហូតដល់ចុងផែនដី។

4. ផ្លូវសម្រេចបំពេញខាងវិញ្ញាណ (14:11-25)

អត្ថបទបង្ហាញពីចំណុចផ្ទុយគ្នា រវាងភាពងងឹត និង ពន្លឺដោយពន្យល់ពីអ្វីដែលជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿគឺបានល្អ។ ទីមួយ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានធ្លាក់មកដល់អ្នកមិនជឿ។ (ហេប្រើរ11: 6) នេះគឺជាជីវិតដែលជឿថា មានជីវិតរស់នៅ។ (22-23) ពួកអ្នកដែលមើលងាយដល់ព្រះ (1សាំយ៉ូអែល 2:30)។

ទីពីរ លោកម៉ូសេបានបង្ហាញពីសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ តាមរយៈការអធិស្ឋានទូលអង្វរជំនួសពួកជន។ លោកម៉ូសេស្តាប់តាមព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់បានបំផ្លាញមនុស្សដោយសារការបះបោររបស់គេ ហើយលោកបានសុំការអភ័យទោសសម្រាប់ពួកគេ ដើម្បីសិរីល្អរបស់ព្រះ។ (16-22) នេះជាគួរលេខនៃសេចក្តីជំនឿ។ ហើយកាលបែបបានជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទាំងស្រុង ហើយបានបង្ហាញពីការពិតនៃសេចក្តីជំនឿ។ ដោយសារតែ សេចក្តីជំនឿពិតបានបង្ហាញតាមរយៈការគោរពតាមការសន្យា ពួកគេគួរតែជឿលើសេចក្តីសន្យាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ ដែលជាបេសយើងដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។

5. ផ្លូវនៃការមិនជឿ (14:26-45)

សេចក្តីជំនឿរីករាយនឹងការសន្យា ប៉ុន្តែអ្នកជំនឿគឺខុសគ្នាទាំងស្រុង។ អត្ថបទនេះបង្ហាញដល់យើង។ (30, 38) តើលទ្ធផលទៅយ៉ាងណា? ជាដំបូងព្រះបានមានបន្ទូលថា ចូរធ្វើអ្វីដែលអ្នកបាននិយាយ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានធ្វើតាមអ្វីដែលទ្រង់បានលឺ ពីការទាស់ទែងរបស់គេ។ (27) ដោយយោងតាមពាក្យរបស់គេថា *“យើងនឹងស្លាប់នៅទីរហោស្ថាន (2 29)” យើងបាននិយាយអាក្រក់ពីទឹកដីសន្យា។* ប្រពន្ធ និង កូនរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានចាប់ខ្លួន ព្រះបានប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេ។ ទីពីរ ពួកគេនឹងទទួលបានទ្វេដងនៃចំនួនថ្ងៃនៃការមិនជឿ។ 40ថ្ងៃត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជា40ឆ្នាំ។ ព្រះបានបំពេញពួកគេទៅតាមការត្អូញត្អែររបស់គេ។ បញ្ហាដែលថា យ៉ាហ្វិមនគោរពតាមពួកគេគឺជាផ្នែកមួយនៃន័យដ៏អស្ចារ្យ។ ទោះបីជាពួកគេ ត្រូវបានគេនាំទៅព្រះក៏ដោយ ពួកគេមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានកើនឡើងនៅទីនោះ ជាអ្នកត្រូវបានបរាជ័យដោយអាមីត្រេត និង កានីស។ យើងនឹងមិនធ្វើតាមវិធីសាស្ត្រនេះទេ។

- 1) លទ្ធផលនៃអំពើបាប- *“តែងអ្នកណាដែលធ្វើបាបដោយឥតមានខ្លាច ទោះបីជាអ្នកស្រុក ឬជាអ្នកស្នាក់នៅក្តី អ្នកនោះឈ្មោះថាប្រមាថដល់ព្រះយេស៊ូវហើយ ត្រូវតែកាត់អ្នកយ៉ាងនោះចេញពីសាសន៍របស់ខ្លួន”* (ជន .15:30)- ព្រះបានបង្ហាញច្បាស់ណាស់នូវលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរវាងអំពើបាប ដែលបានគ្រោងទុក និង អំពើបាបដោយអចេតនា អំពីការជម្រុញ និង ភាពរឹងមាំ។ អំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តសម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយរបស់គេ ត្រូវបានលើកលែងទោសដោយការសារភាពអំពើបាប ប៉ុន្តែ អំពើបាបដែលបានប៉ងប្រាថ្នាត្រូវបានស្លាប់ដោយសារតែពួកគេមើលងាយព្រះ។ អំពើបាបដែលមិនអាចលើកលែងបាន ជាបាបដែលបានប្រមាថដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បែរទៅតាមបន្ទាត់ដូចគ្នា។ អំពើបាបទាំងអស់មានចរិតលក្ខណៈប្រមាថមើលងាយ ជា

ពិសេសអំពីបាបដែលធ្វើម្តងហើយម្តងទៀត ជាការបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ គោលបំណងនេះ គឺដើម្បីឱ្យពួកគេក្លាយជាមនុស្សសុចរិត និង មានភាពបរិសុទ្ធដោយការរួបរួមចិត្តជាមួយព្រះ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ ក្រុមជមនុស្សបាត់មិនបានផ្ដោតលើទិដ្ឋភាពខាងក្រៅនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ដោតលើទិដ្ឋភាពខាងក្នុងដើម្បីបង្ហាញពីរូបភាពនៃព្រះ ដោយយោងទៅតាមកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះវិញ្ញាណនៃសិរីរុងរឿងមកលើបេះដូងនៃប្រជាជនរបស់ទ្រង់ និង ធ្វើឱ្យពួកគេគ្រាន់តែជាព្រះអម្ចាស់ជាមួយនឹងតួអក្សររបស់ព្រះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរមុនពេលព្រះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលបានសម្រេចការប្រោសលោះនៃព្រះគ្រីស្ទវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកក្នុងចិត្តនៃអ្នកជឿទាំងអស់ និង បង្ហាញពីរូបភាពនៃព្រះជាសេចក្តីសុចរិតមេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់ជាអ្នកមានអំណាចខាងវិញ្ញាណ។

2) ទណ្ឌកម្មដល់អ្នកដែលមិនបានកាន់ថ្ងៃឈប់សម្រាក (ជន. 15:32-41) *"ដូច្នេះ ពួកជំនុំក៏នាំទៅឯក្រៅទីជំនឿត្រសាល ចោលនឹងថ្មឱ្យស្លាប់ទៅ ដូចជាព្រះយេស៊ូវបានបង្គាប់មកម្ល៉េង ។"* (36) – ទោះបីជាវាជារឿងគ្មានក្តីអាណិត ដែលព្រះបានដាក់ទណ្ឌកម្មទៅលើបុគ្គល ដែលបានរំលងច្បាប់នៃថ្ងៃឈប់សម្រាកដោយសារគាត់បានប្រមូលដើមឈើ វាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះចង់បង្កើនសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ ព្រះទ្រង់បង្ហាញពីគំរូមួយ ដើម្បីរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាក ប្រទានសេចក្តីបង្គាប់ទី៤ ដល់ពួកគេដល់រាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល។ រាស្ត្ររបស់ព្រះ គួរស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ ព្រះបានចាត់ទុកការដាក់ទោសរបស់ទ្រង់ជាបញ្ហាដែលមនុស្សទាំងអស់បានគប់ដុំថ្មទៅលើគាត់។ វាមានគោលបំណងដើម្បីបង្រៀនថា រាស្ត្ររបស់ព្រះ មិនគួរប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយងាយៗនោះទេ ប៉ុន្តែ គាត់គួរតែយកចិត្តទុកដាក់។ ដូចនេះ គឺដូចជាក្តីមេត្តានៃព្រះយេស៊ូវ ដែលសំអាតព្រះវិហារបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែថ្ងៃឈប់សម្រាកនេះ ត្រូវបានបំពេញនៅក្នុងកូនមនុស្សតាមរយៈដំណឹងល្អ។ បើអ្នកណាស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងអាចរីករាយនឹងការសំរាកដ៏ពិត។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានហៅពួកគេ "ចូរមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នករាល់គ្នាឈប់សម្រាក" ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងជំនួសខ្ញុំ។ អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ នោះគ្មានទោសនោះឡើយ។ យើងគួរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ដែលដកចេញនូវអំពើបាបទាំងអស់របស់យើង។

3) *"ឱ្យប្រាប់ដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ត្រូវឱ្យធ្វើរំយោលនៅជាយអាវខ្លួន នៅអស់ទាំងដំណាច់រៀងទៅហើយត្រូវមានខ្សែពណ៌ផ្ទៃមេឃជាប់នឹងរំយោល នៅគ្រប់ទាំងជាយអាវរបស់គេ"* (38) ព្រះបានបង្កើតពួកគេឱ្យធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងទិដ្ឋភាពដ៏ត្រចះត្រចង់។ ហេតុផលដែលខ្សែពណ៌ខៀវគួរតែត្រូវបានចងនៅចុងបញ្ចប់នៃសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ វាមិនមែនជាការតុបតែងនោះទេ តែដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធតាមរយៈការចងចាំព្រះបន្ទូលនៃព្រះវិញ្ញាណ។ ដោយសារតែអំពើបាប ដែលត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងវប្បធម៌ និង អរិយធម៌ខាងលោកិយត្រូវបានគេប្រតិបត្តិ។ នេះគឺជាវិធីសាស្ត្រដើម្បីព្រមានអំពើពុករលួយនៃអំពើបាប។ រឿងខាងក្នុងមានឥទ្ធិពលលើបញ្ហានៅខាងក្រៅ ប៉ុន្តែ បញ្ហាខាងក្រៅមានឥទ្ធិពលលើបញ្ហាខាងក្នុង។ ដូច្នេះ តាមរយៈមនុស្សទាំង

អស់ យើងគួរព្រមានអំពើបាប។ នេះគឺជាការភ្ញាក់នៅក្នុងការដឹងខ្លួនថាមាន ជីវិតជាសង្ឃ និង ជាហោរាម្នាក់ ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ។

3) "ដូច្នេះអើរ៉ុនក៏យកពានទៅតាមបង្គាប់ម៉ូសេ ហើយរត់ទៅឯកណ្តាលពួកជំនុំ នោះឃើញមនុស្សកំពុងតែ ដួលស្លាប់នៅក្នុងពួកគេហើយ រួចលោករោយកំញ័រថាឱពួកនឹងគេ"(ជន.16: 47)- ដោយសារតែការ ប្រឆាំងនឹងអំណាចរបស់អើរ៉ុន គឺការបោះបង្គាប់នឹងព្រះ មេដឹកនាំជាដាន អាប៊ីរ៉ាមនិង អ័នបានធ្លាក់ចូល ទៅក្នុងក្រហែងដី ហើយមេបញ្ជាការចំនួន250នាក់ បានឆេះដោយអណ្តាតភ្លើងចេញពីដី ហើយមនុស្ស ប្រមាណ14700នាក់ បានស្លាប់ដោយសារសត្វល្អិត។ បន្ទាប់មក ព្រះបានបង្គាប់អើរ៉ុនថា៖ ចូរយកក្លិនប្រេង ចូលក្នុងបរិយាកាសដែលបានដាក់ទោស ដើម្បីបញ្ឈប់កំហឹងដោយដង្ហាយធូន។ វាធ្វើឱ្យយើងរំលឹកពីប្រសិទ្ធ ភាពនៃដង្ហាយធូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគ្រីស្ទដែលល្អឥតខ្ចោះ ជាងអើរ៉ុនបានធ្វើតាមគំរូរបស់ម៉ូសេគឺស្វា ដែក ដែលបានលុបចោលការថែរក្សានៃមនុស្សទាំងអស់ ដោយការស្លាប់របស់គាត់ដែលជាក្លិនធូយ។ ការ ស្លាប់របស់ទ្រង់ត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះម្តងជាសម្រេច ដែលមានប្រសិទ្ធភាពដ៏អស់កល្បជានិច្ចនឹងនាំឱ្យពួកគេ មានភាពពេញលេញ។ នៅទីនេះ ប្រដាប់ដាក់គ្រឿងសក្ការៈមិនអាចសម្អាតអំពើបាប ការស្លាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ បានកើតឡើងបន្ទាប់ពី1400 អាចបញ្ជូនអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ (ហេព្រើរ10:4) បើយើងជឿលើព្រះ លោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានទៅរកទ្រង់ នោះយើងនឹងមានប្រសិទ្ធភាពយ៉ាងពេញលេញ។

[សំណួរមេរៀនទី5]

1. តើម៉ូសេបានប្រមូលព័ត៌មានអ្វីពីមេដឹកនាំអ៊ីស្រាអែល ? (13: 18-20)
2. តើពួកអ្នកស៊ីបការអ៊ីស្រាអែលបានរាយការណ៍អ្វីខ្លះដល់ក្រុមជំនុំ ដោយអវិជ្ជមាន ឬវិជ្ជមាន ? (13: 27-29)
3. តើកាលែបរាយការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលផ្ទុយពីអ្វីដែលអ្នកឯទៀតនិយាយ ? (13: 31-33)
4. តើសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានតបឆ្លើយនឹងរបាយការណ៍អាក្រក់ អំពីស្រុករបស់អ្នកស៊ីបការណ៍10នាក់ យ៉ាងដូចម្តេច ? (14: 1-4)
5. តើកាលែប និង យ៉ូសេចង់ចាំអំពីការសម្គាល់របស់ពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច ? (14: 8-9)
6. នៅក្នុងបទពិសោធរបស់អ្នកជាគ្រីស្ទាន តើអ្នកបានមកដល់ចំណុចដែលអ្នកចង់វិលត្រឡប់ទៅស្រុកអេ ស៊ីបវិញឬ ? (14: 8-9)
7. ខ10បង្ហាញថា ពួកគេបានព្យាយាមគប់ដុំថ្មលើលោកម៉ូសេ លោកអើរ៉ុន យ៉ូសេ និង កាលែប។ ពិត ប្រាកដណាស់ព្រះបានដាក់ពួកគេនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ខាងរាងកាយ។ ទោះជាមនុស្សភាគច្រើនជំទាស់ នឹងពួកគេក៏ដោយ តើពួកគេបានជួបនឹងគ្រោះថ្នាក់អ្វីខ្លះ ដោយទុកចិត្តលើព្រះ ?
8. តើព្រះបានត្រាស់ហៅអ្នកទៅកន្លែងណា ដើម្បីឱ្យជឿដោយសេចក្តីជំនឿពីស្ថានភាពដ៏គ្រោះថ្នាក់ ?

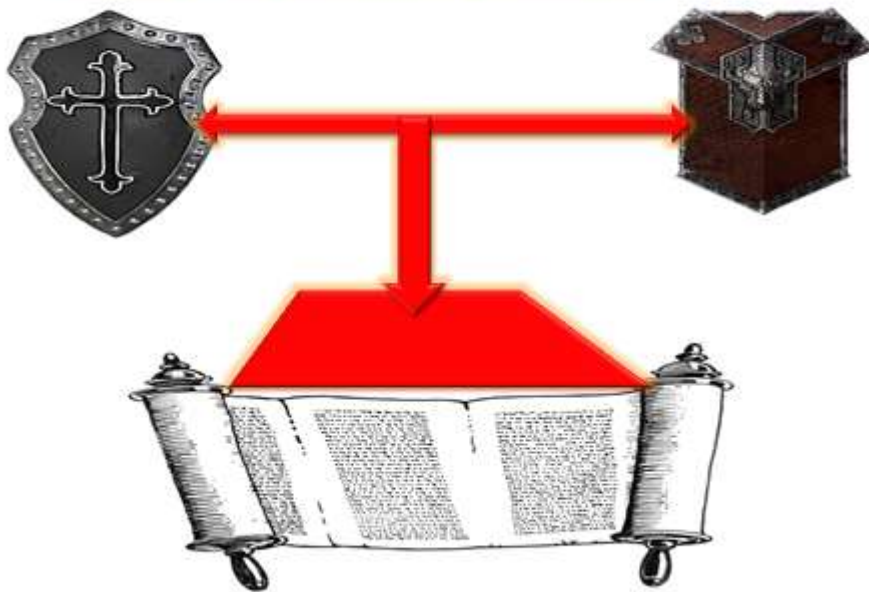
មេរៀនទី៦ សេចក្តីស្លាប់នៅទីហោស្ថាន

គំនិតរូបភាព

តួលេខសរុប - ជំនឿដែលរក្សាតុល្យភាពតាមរយៈការហ្វឹកហ្វឺននៅវាលហោស្ថានជាការសង់អំណាចខាងវិញ្ញាណ។

1. រង្វាស់ - ប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញានឹងដើរតាមផ្លូវនៃជំនឿដែលមានតុល្យភាព។
2. ឈើឆ្កាងនៅខាងឆ្វេង - ការសុគតនៃជង្វាយជួន គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃអំណាចខាងវិញ្ញាណ។
3. ខែលនៅផ្នែកខាងស្តាំ - សេចក្តីសង្គ្រោះជួយបង្កើតនូវអំណាចខាងវិញ្ញាណ។
4. ក្រាំងនៅខាងក្រោមរង្វាស់ - ការគិតដែលអាស្រ័យលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះបង្កើតអំណាចខាងវិញ្ញាណ។

Lecture 6: the death on the wilderness

មេរៀនទី៦ សេចក្តីស្តាប់នៅទីរោងស្ថាន

បទគម្ពីរ: ជនគណនា 17:1-20:19

ខគន្លឹះ: “តែព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលនឹងម៉ូសេ ហើយនឹងអេ្នកដទៃ ពីព្រោះឯងមិនបានជឿអញ ដើម្បីនឹងលើកអញជាបរិសុទ្ធ ចំពោះភ្នែកនៃពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដូច្នេះ បានជាឯងនឹងនាំពួកជំនុំនេះចូលទៅក្នុងស្រុក ដែលអញឱ្យដល់គេពុំបានឡើយ” (ជនគណនា 20:12)

1. ការអង្កេត:

ទោះបីជាពួកគេបានចាកចេញយ៉ាងឆាប់រហ័សទៅកាន់ស្រុកកាណាន តែភាពមិនជឿរបស់ពួកគេក្នុងពេលបន្តបន្ទាប់ បានធ្វើឱ្យពួកគេបង្អាក់ចូលទៅក្នុងការរងទុក្ខ។ តាមរយៈការរង់ចេញ នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេអស់រយៈពេល៣៨ឆ្នាំ មនុស្សជំនាន់ដំបូង លើកលែងតែយ៉ូស្វេ និង កាលែបត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយជំនាន់នៃពួកសំណល់ បានឈរជាក្រុមដ៏សំខាន់ នៃការហ្វឹកហ្វឺនដើម្បីចូលទៅស្រុកកាណាន។ ជនគណនាមិនបានពន្យល់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលបង្អាក់ នៅក្នុងពេលធ្វើកំពុងដំណើរទេ តែមានព្រឹត្តិការណ៍តែមួយគត់ ដែលបានបង្ហាញពីការប៉ះទង្គិចគ្នារវាងព្រះវិញ្ញាណ និង សាច់ឈាមដែលគ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែតយុទ្ធជានិច្ច នៅក្នុងទ្រង់ដូចជាសញ្ញាប្រញាប់ដែលបានបង្ហាញ។

2. ការពិពណ៌នា:

ឥឡូវនេះ លោកម៉ូសេបានពន្យល់ពីជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ តាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើន។ គូលេខដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅលើទូកតូចមួយ នៅលើសមុទ្រកាលីឡេ ដែលជួបព្យុះ និង នៅវប្បធម៌ផ្សេងទៀត ដែលមិនយល់ពីដំណឹងល្អ ជីវិតទាំងមូលរបស់ពួកសាវ័ក ដែលបានប្រកាសដល់ពួកគេតាមរយៈទុក្ខវេទនាជាច្រើន បានឆ្លងកាត់បញ្ហា ការតយុទ្ធរវាងវិញ្ញាណ និង សាច់ឈាម ការពិតដែលថា គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែរងការប៉ះទង្គិចរវាងវិញ្ញាណ និង សាច់ឈាមនៅក្នុងលោកិយ។ នេះគឺជាធាតុពិតនៃជីវិតនៅទីរោងស្ថាន នៃជីវិតរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេល៤០ឆ្នាំមកហើយ។

1. វិធីធ្វើឱ្យជំនឿមានតុល្យភាព (ជនគណនា 17:1-13)

អត្ថបទគម្ពីរបង្ហាញថា ការមានទំនោរខ្លាំងនៅផ្នែកណាមួយនៅក្នុងជីវិត គួរតែត្រូវហាមឃាត់នៅក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទ បរិស័ទ។ យើងអាចរក្សាតុល្យភាពជីវិតបាន នៅពេលយើងទទួលស្គាល់រឿងបីយ៉ាង។ ទីមួយ យើងត្រូវការជីវិតនៃ ដែលមានអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់កុលសម្ព័ន្ធនិមួយៗ និង មនុស្ស ម្នាក់ៗឱ្យមានគូនាទីរៀងៗខ្លួន ឱ្យទទួលយកព្រះជាព្រះអម្ចាស់។ ក្រុមកូរេបានជួបនឹងបញ្ហានេះ។ វាងាយស្រួលឱ្យ ប្រឈមនឹងអំពើបាបនៅពេលដែលយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់យ៉ាងល្អ។ (9) ទីពីរ ពួកគេគួរតែមានអាកប្បកិរិយាស្មោះ ត្រង់។ គេត្រូវគោរពតាមអំណោយទានរបស់គេ ហើយបម្រើព្រះទៅតាមអំណោយទាននោះ។ (7) ការថ្កោលទោស ភ្លាមត្រូវហាមឃាត់។ ដូចជាលក្ខណៈពិសេសរបស់លោកម៉ូសេ ជាស្រមោលនៃព្រះគ្រីស្ទ ទីបីវាបានក្លាយជា សកម្មភាពនៃការប្រឆាំងនឹងអំណាចរបស់ព្រះ។ សារៈសំខាន់នៃគូនាទីគ្រូគង្វាល ចេញមកពីអំណាចនៃព្រះបន្ទូល របស់ព្រះ។ ទីបី យើងគួរតែសារភាព ចេញពីអាកប្បកិរិយាពិតប្រាកដ។ ពួកគេគួរតែត្រូវបានគេទទួលស្គាល់គ្នាទៅ វិញទៅមក មិនមែនដោយមានគំនិតខុសគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែមានគំនិតតែមួយវិញ។ យើងគួរតែស្មោះត្រង់ចំពោះអ្វីដែល យើងបានទទួល។

តើយើងអាចធ្វើឱ្យជីវិតមានតុល្យភាពក្នុងសេចក្តីជំនឿបានយ៉ាងដូចម្តេច ?

1) ការត្អូញត្អែរត្រូវបានហាមឃាត់ (ជនគណនា 17:1-13)

1. “ដំបងរបស់អ្នកណាដែលអញបានរើស នោះនឹងបានបិទឡើង ហើយយ៉ាងនោះអញនឹងបំបាត់សេចក្តីរទូ រទាំ របស់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ដែលគេចេះតែទូរទាំទាស់នឹងដង ឱ្យបាត់ចេញពីមុខអញទៅ”(5) – ការមិន ជឿជាចំណុចស្នូល ជាបុព្វហេតុចម្បង ដែលបណ្តាលឱ្យអ៊ីស្រាអែលស្លាប់នៅទីរហោស្ថាន។ អំពើបាបគឺជាខ្សែ ភ្ជាប់ទៅនឹងការបោះបង្គោលប្រឆាំងនឹងព្រះ និង ការមិនស្តាប់បង្គាប់តាមបំណងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់។ ការថ្វាយបង្គំរូប កូនតោមាស បានត្រូវផ្លាស់ប្តូរទៅជាការត្អូញត្អែរ។ គ្រប់ទាំងពាក្យសម្តី គ្រប់ទាំងគំនិត និង អាកប្បកិរិយាដែល ធ្វើដោយគ្មានការអរព្រះគុណគឺមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់។ ការសំខាន់ជាងគង្វាយ គឺការអរព្រះគុណ ការ អធិស្ឋាន (ទំនុកដំកើង15:15) ហើយវាជាប់ទាក់ទងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ (កូលុស 2: 7) ហើយការត្អូញត្អែរណាមួយដល់មនុស្សនៅជុំវិញខ្លួន គឺជាការបោះបង្គោលប្រឆាំងនឹងព្រះ យើងគួរតែជៀសវាង ពីគ្រោះថ្នាក់នេះ។

2. “ដំបងរបស់លោកអើរ៉ុន.....” (8) –ដើម្បីពន្លត់ភ្លើងនៃការត្អូញត្អែរ ព្រះអង្គយកដំបងរបស់លោកអើរ៉ុនបង្កើត បានផ្ទៃចំបកទុំ។ ក្នុងការបង្ហាញសញ្ញាមួយដែលថា ដំបងនោះមានជីវិតនៅពេលយប់ ហើយបានដាក់វានៅក្នុង ហ៊ីបសញ្ញាពិតជាមានអត្ថន័យ។ ភ្លើងនៃការត្អូញត្អែរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាភ្លើងនៃការអរព្រះគុណវិញ។ នៅក្នុង ជំនាន់របស់យើង ដែលពោរពេញទៅដោយត្អូញត្អែរ យើងគួរតែចាក់ឫសក្នុងការអរព្រះគុណឱ្យបានជ្រៅ។ នេះ

គឺជាវិធីដើម្បីយកឈ្នះលើសត្វល្អិតនៃសហសម័យ។ ដួងចិត្តយើងដែលជឿថា ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និង ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ នឹងនាំយកជីវិតឱ្យផុតពីបណ្តាសានេះ។

3. “ម៉ូសេក៏អំពាវនាវដល់ព្រះយេហូវ៉ាថា ឱព្រះអង្គអើយ ទូលបង្គំសូមអង្វរទ្រង់ សូមមេត្តាប្រោសឱ្យម៉ារ៉ាមបានជាទៅ។” (12-13) –

ការកោតខ្លាចនេះ គឺជាកត្តាដែលបង្ហាញថា អំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះត្រូវបានរកឃើញវិញ។ ការកោតខ្លាចដល់ការដាក់ទណ្ឌកម្មឱ្យមនុស្សជាច្រើនស្លាប់ ដោយសារសត្វល្អិតបានធ្វើឱ្យពួកគេភ័យខ្លាច ព្រឹត្តិការណ៍អវិជ្ជមាន បានធ្វើឱ្យពួកគេកោតខ្លាច ហើយជឿទៅលើព្រះ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ និង ការកោតខ្លាចជាចិត្តដែលញាប់ញ័រ និង គឺជាការឆ្លើយតបដើម្បីលើកឡើងពីអារម្មណ៍នៃអំណាចរបស់ជីវិត។ ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាទណ្ឌកម្មនៃការប្រោសលោះ ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់គឺជាជីវិតមួយ។ ព្រះអម្ចាស់បានរស់ឡើងវិញ គង់នៅលើបល្ល័ង្ក ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរ ទ្រង់បានធ្វើការនៅក្នុងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដោយភាពស្និទ្ធស្នាលតាមរយៈកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងត្រូវបានធានាសុវត្ថិភាពនៅក្នុងព្រះគុណនេះ។

2) សេចក្តីស្លាប់ជូននឹងបាបជាវិធីសង់អំណាចខាងវិញ្ញាណ (ជនគណនា 19:1-22) - អត្ថបទគម្ពីរបានណែនាំពីប្រភេទផ្សេងៗគ្នានៃដង្វាយជូន។ វាជាច្បាប់ដែលមនុស្សត្រូវបានបោះដោយទឹកលាយជាមួយផេះនៃគោក្រមុំ ហើយសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណពិតប្រាកដ ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅកន្លែងនោះ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាបាប។ គោក្រមុំទង់ដែងគឺជាស្រមោលនៃព្រះគ្រីស្ទ ពណ៌ទង់ដែងគឺជាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ភាពឥតខ្ចោះ គឺជាដង្វាយពេញលេញ ដែលព្រះបានរៀបចំ ហើយតង្វាយដុតបានបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពនៃការសុគតរបស់ទ្រង់។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ពិតជាដង្វាយជូនរបស់យើងមែន។ នៅពេលយើងដែលជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ស្គាល់ពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយទទួលសេចក្តីស្លាប់ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងអាចទទួលបានការអត់ទោស និង សេរីភាពខាងបញ្ញាចិត្ត។ ដោយសារតែការសុគតម្តងរបស់ទ្រង់ បាននាំឱ្យមានការសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ សិទ្ធិអំណាចជាគ្រីស្ទានពិតប្រាកដ បង្ហាញនៅពេលយើងមានការធានា នៃការអត់ទោសដោយទទួលយកអំណាចនៃព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ជាបស់យើង។ យើងគួររក្សាអំណាចនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាគោក្រមុំយ៉ាងល្អ។

2. សេចក្តីជំនឿបង្កើតឱ្យមានអំណាចខាងវិញ្ញាណ (ជនគណនា 20:1-13)

សូម្បីតែលោកម៉ូសេ ជាដឹកនាំពួកអ៊ីស្រាអែលដែលជាពួកអ្នកបង្កើតបញ្ហា ក៏ត្រូវបានល្បងឱ្យបំផ្លាញអំណាចខាងវិញ្ញាណដែរ បើសិនលោកបង្គាប់ឱ្យមានទឹកនឹងចេញមកពីថ្មមក នៅត្រង់រាម៉ាហើយគាត់បានវាយថ្ម នឹងដំបងរបស់គាត់ពីរដងដោយកំហឹង។ ដោយសារតែបញ្ហានេះ គាត់មិនអាចចូលទៅក្នុងទឹកដីសន្យាបានទេ ពីព្រោះគាត់មិនបានបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ តើអ្វីជាវិធីដើម្បីយកឈ្នះលើកំហឹងនៅពេលឥឡូវនេះ? ទីមួយ គាត់អាចទទួលស្គាល់ភាពជាព្រះអម្ចាស់នៅពេលមានបញ្ហាកើតឡើង។ យើងមិនធ្វើតាមការឆ្លើយតបខាងផ្លូវចិត្តទេ តែយើងមើល

ទៅព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយការជឿ លើការអនុញ្ញាតពីព្រះអម្ចាស់។ ការឆ្លើយតបរបស់លោកម៉ូសេ បានបង្ហាញថា គាត់បានព្យាយាមដោះស្រាយបញ្ហានេះដោយខ្លួនឯង។ ទីពីរ គាត់គួរតែការរក្សាភាពបរិសុទ្ធគឺជាវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុត។ ភាពបរិសុទ្ធគឺជាសំខាន់ជាងការងារ និង ការអស្ចារ្យ។ ការអស្ចារ្យដែលទឹកចេញមកពីថ្ម បាត់បង់ភាពបរិសុទ្ធ គឺជាការបាត់បង់ដ៏ធំបំផុតនៅក្នុងកិច្ចបរិបូណ៌របស់គាត់។ ទីបី គាត់គួរតែធ្វើតាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ទ្រង់។ ការស្តាប់បង្គាប់គឺជាគ្រឹះនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់។ បើគ្មានការស្តាប់បង្គាប់ទេ នោះវាគ្មានសិរីល្អរបស់ព្រះទេ។

1) ការមិនជឿរបស់លោកម៉ូសេ - “តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលនឹងម៉ូសេ ហើយនឹងអេ្សរ៉ូនថា ពីព្រោះឯងមិនបានជឿអញ ដើម្បីនឹងលើកអញជាបរិសុទ្ធ ចំពោះភ្នែកនៃពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដូច្នេះ បានជាឯងនឹងនាំពួកជំនុំនេះចូលទៅក្នុងស្រុក ដែលអញឱ្យដល់គេពុំបានឡើយ” (ជនគណនា20:12) - នៅពេលដែលម៉ូសេ និង អេ្សរ៉ូនបានបន្ទាបខ្លួន ហើយបញ្ជាទៅកាន់ថ្មនៅលើផែនដី ពួកគេអាចទទួលបានទឹកចេញមក ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបានវាយដុំថ្ម ជាមួយនឹងដំបងរបស់គេពីរដង នោះទឹកបានចេញពីថ្ម។ ទោះបីជា ពួកគេបានបំពេញនូវតម្រូវការរបស់ពួកគេ ក៏ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចចូលទៅក្នុងស្រុកសន្យានោះទេ។ វាជាគោលការណ៍មួយ។ ហេតុអ្វី? 1) ដោយសារតែការមិនជឿរបស់អ៊ីស្រាអែល ពួកគេបានត្អូញត្អែរ នោះពួកគេត្រូវបានឆ្លងមេរោគក្លាម ពួកគេមិនបានអនុវត្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ។ ពួកគេបានយល់ច្រឡំថា សកម្មភាពមួយចំនួននឹងមានឥទ្ធិពលខ្លាំងជាងការនិយាយ។ ជំនឿស្តែងចេញតាមរយៈការគិត និង សកម្មភាពចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់។ ប្រសិនបើគាត់ បន្ថែម និង កាត់បន្ថយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយគំនិតសមហេតុសមផល គាត់គឺបង្ហាញពីការមិនជឿ។ 2) ដោយសារតែពួកគេមិនបានបង្ហាញពីភាពបរិសុទ្ធនៅមុខមនុស្សទេ។ ការមិនជឿ បានធ្វើឱ្យភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះបានកខ្វក់។ ភាពបរិសុទ្ធគឺជាស្ថានភាពមួយ ដែលព្រះ និង ព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើទាំងអស់។ (13) ភាពបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះ គឺជាគោលបំណងនៃក្រុមជំនុំហើយវាគឺជាវិធីសាស្ត្រមួយ។

2) ព្រះបន្ទូលជាអ្នកសង់អំណាចខាងវិញ្ញាណ(ជនគណនា20:14-29)-ក្នុងករណីដែលពួកអេ្សរ៉ូនបានបដិសេធការឆ្លងកាត់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល តាមរយៈតំបន់របស់ពួកគេ (14-21) ហើយការស្តាប់របស់អេ្សរ៉ូន (22-29) បានបង្ហាញពីមធ្យោបាយផ្សេងទៀត ដើម្បីបង្កើតអំណាចខាងវិញ្ញាណដែលជាទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ទីមួយ អាកប្បកិរិយារបស់ពួកអេ្សរ៉ូនទៅកាន់បងប្អូនប្រុសស្រីរបស់ពួកគេ មិនបានចេញពីការស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះបន្ទូលឡើយ។ ទោះបីពួកគេ មើលទៅហាក់ដូចជាខ្លាំងជាងមុន ដោយពឹងផ្អែកលើដាវក៏ដោយ ក៏ពួកគេបានដើរតាមផ្លូវល្ងើលជាផ្លូវដែលនាំទៅរកសេចក្តីស្លាប់ដោយមុខងារវិញ។

ទីពីរ អេ្សរ៉ូនជាអ្នករួមការងាររបស់ម៉ូសេបានដកចេញពីកន្លែងនោះ ដោយសារតែព្រឹត្តិការណ៍ថ្វាយបង្គំបកូនគោមាស និង សកម្មភាពមិនជឿរបស់គាត់ នៅឯមេរីបាដែលគាត់បានទទួលមរណភាពដោយដាក់ទណ្ឌក្នុងរបស់ព្រះ។

ថ្វីដ្បិតតែគាត់ជាមេដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យមួយរូបក៏ដោយ នៅពេលដែលគាត់បានចាកចេញពីទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់បានបាត់បង់អំណាចខាងវិញ្ញាណ។ អំណាចដ៏ពិតប្រាកដត្រូវបានបើកសំដែងដោយផ្អែកលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ យើងគួរតែរស់នៅដោយពឹងផ្អែកលើអំណាចពេញលេញនៃព្រះគម្ពីរ។

[សំណួរមេរៀនទី៦]

1. ហេតុអ្វី បានជាព្រះជាម្ចាស់ដាក់ការល្បងលនេះដល់ពួកគេ ? (5)
2. តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះជ្រើសរើសយកវិធីសាស្ត្រនេះ ដើម្បីដាក់ទោសបាបរបស់អ្នក ?
3. តើឈើច្រត់ជាវត្ថុត្រឹមត្រូវ ជាមេរៀនសមរម្យសម្រាប់ពួកគេអំពីព្រះយ៉ាងដូចម្តេច ?
4. តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីបានជាអំពើបាបគួរត្រូវបានដាក់នៅលើទូក និង បង្គាប់ ?
5. តើឈើច្រត់ចេញពន្លករបស់អើរ៉ុន មានឥទ្ធិពលយ៉ាងណា ក្នុងការគ្រប់គ្រងការត្អូញត្អែរបស់ពួកគេ ?
(10)
6. តើអ្នកអាចជួយអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំឱ្យរឹងមាំ និង មានការប្រកបយ៉ាងល្អដោយរបៀបណា ?
7. តើអ្នកប្រាកដថា ព្រះទទួលស្គាល់ការបំរើរបស់អ្នកទៅចំពោះទ្រង់បានដោយរបៀបណា ?
8. ព្រឹត្តិការណ៍នេះ គឺជាការបះបោរស្រដៀងគ្នា ដែលបានកើតឡើងកាលពី20ឆ្នាំមុន។ (និក្ខមនំ 17: 1-7) តើព្រឹត្តិការណ៍នោះ បានជះឥទ្ធិពលអ្វីខ្លះដល់ម៉ូសេ និង រាស្ត្ររបស់ព្រះ ?
9. តើអាកប្បកិរិយារបស់ម៉ូសេ ចំពោះមនុស្សនៅនិក្ខមនំជំពូកទី17មានភាពខុសគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច ?
10. ហេតុអ្វី បានជាព្រះមានសេចក្តីក្រោធចំពោះទង្វើរបស់លោកម៉ូសេ ?
11. តើការបង្រៀននេះ គួរមានឥទ្ធិពលអ្វីខ្លះ ដល់អ្នកសង្កេតការណ៍ ?
12. តើការវិនិច្ឆ័យពីការសេចក្តីមិនបង្គាប់របស់ព្រះ បានបង្ហាញពីគោលបំណងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច ?

មេរៀនទី៧ សត្វពស់ និង ហោរា

រូបភាពសំខាន់ៗ

រូបសាច់ជំរើងមាំនៅផ្នែកខាងដៃខាងស្តាំ -អំណាចខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈការហ្វឹកហ្វឺន។

1. ឈើឆ្កាងនៅកណ្តាលរង្វង់ប្រាំមួយ - ឈើឆ្កាងបង្កើតអំណាចខាងវិញ្ញាណ។
2. គូលេខនៃការតយុទ្ធនៅខាងស្តាំ - តយុទ្ធដើម្បីបង្កើតអំណាចខាងវិញ្ញាណ។
3. ស្តេចដែលកាន់ដំបងនៅខាងឆ្វេង - ថ្នាក់ដឹកនាំដើម្បីបង្កើតនូវសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណ។
4. គូលេខធ្លាក់ចុះ - ព្រះគុណដែលយើងមិនអាចបញ្ឈប់បាន។
5. ក្រាំង- ព្រះគុណដែលធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
6. ការចាក់ប្រេងតាំង - ព្រះគុណដែលព្រះបានប្រទានដល់យើងជាព្រះមេស៊ី។
7. ស្លឹកឈើលាស់នៅលើក្រុមចម្រៀង - ព្រះគុណនៃការប្រោសលោះ។

Lecture 7: Serpent and Prophet

Part ផ្នែកទីIII. សម័យកាលថ្មី- ការរងចាំ- ពីការដេសទៅស្រុកម៉ូអាប៉េ – ជាច្រើនខែ
មេរៀនទី7 សូរពស់ និង ពួកហោរា (21:-25:)

បទគម្ពីរ: ជនគណនា 21:1-25:18

ខតន្តី៖ “គេបានក្រាប ក៏ដេកទៅដូចជាសិង្ហឈ្មោល ហើយដូចជាសិង្ហញីផង តើអ្នកណាហ៊ានដាស់គេឡើង
មានពរហើយ អ្នកណាដែលឱ្យពរដល់ដង តែអស់អ្នកណាដែលដាក់បណ្តាសាងដង នោះត្រូវបណ្តាសាវិញ។”
(ជនគណនា 24: 9)

1. ការសង្កេត:

នៅក្នុងដំណើរនៃការហ្វឹកហ្វឺនដ៏វែងឆ្ងាយ នៃក្រុមជំនុំនៅទីរហោស្ថានព្រះបានស្មោះត្រង់។ ថ្វីបើមនុស្សភាគ
ច្រើនមានគំនិតទាសចេញ ដោយសារការដាក់ទោសរបស់ព្រះ នោះព្រះបានសម្រេចគោលបំណងរបស់ទ្រង់
ដោយពួកតាមរយៈសំណល់។ ការរងទុក្ខវេទនានៅក្នុងក្រុមជំនុំនៅរហោស្ថាន វាមិនមែនគ្មានន័យនោះទេ។
នៅក្នុងនោះព្រះបានបង្ហាញ ពីការពិតនៃដំណឹងល្អយ៉ាងពេញលេញ ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេមើលឃើញការ
កោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា និង ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីជំនឿដែលជាព្រះមេស៊ី។ ការនេះ បង្ហាញពីសេចក្តី
សង្គ្រោះ ជំនួសដូចនៅក្នុងសួនច្បារអេដែន ដោយសារតែការមិនស្តាប់បង្គាប់ តែតាមរយៈពូជរបស់ស្រ្តីជាអ្នក
កំទេចក្បាលរបស់សត្វពស់។ គោលការណ៍នៃការជំនួស នៅពេលដែលសត្វពស់ភ្លើងចឹកមនុស្សត្រូវស្លាប់ តែ
ពេលគេមើលទៅសត្វពស់លង្ហិន គេនឹងបានរួចជីវិត ហើយព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើគោលការណ៍នេះសំរាប់
រាស្ត្រទ្រង់។

2.ការពិពណ៌នា:

មេរៀនដ៏អស្ចារ្យមួយ ដែលក្រុមជំនុំបានរៀន នៅរហោស្ថានគឺអត្ថន័យនៃឈើឆ្កាង។ ការបកស្រាយរបស់
ព្រះអម្ចាស់ ដូចដែលម៉ូសេបានលើកសត្វពស់ឡើង នៅលើទីរហោស្ថាន កូនមនុស្សត្រូវបានលើកឡើងបង្ហាញពី
ពន្លឺដ៏អស្ចារ្យ មានតែព្រះគ្រីស្ទ និង ការប្រោសលោះរបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ដែលនឹងបិទនូវគោលការណ៍នៃការ
សង្គ្រោះជំនួស សម្រាប់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ តាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍នៃសត្វពស់លង្ហិន ដែលត្រូវបានលើក
ឡើងនៅក្នុងពេលហ្វឹកហាត់របស់អ៊ីស្រាអែល។ វាជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលមួយ ដែលយើងបានឃើញ
អត្ថន័យនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទថា គ្រប់ទាំងនិមិត្តសញ្ញា និង ស្រមោលបានផ្ដោតលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយវាត្រូវបាន

អភិវឌ្ឍជាបន្តបន្ទាប់។ បើគ្មានការយល់ដឹងពីអត្ថន័យក្នុងព្រះគ្រីស្ទទេ គេនឹងត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងរបបមនុស្សនិយម និង ក្រឹត្យវិន័យនិយម គឺជាមេរៀនរបស់មនុស្សដែលតែងតែប្រឆាំងនឹងដំណឹងល្អ។

1. ឈើឆ្កាងសង់អំណាចខាងវិញ្ញាណ (ជនគណនា 21:1-20)

អត្ថបទបង្ហាញពីការសុគតលើឈើឆ្កាង នៃព្រះអម្ចាស់របស់យើង តាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍ នៃសត្វពស់លង្ហិនបង្ហាញថា មានតែឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ ដែលជាអំណាចខាងវិញ្ញាណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ តើសេចក្តីសង្គ្រោះបានមកដល់យើងដោយរបៀបណា? ទី១ មនុស្សគ្រប់រូបត្រូវការសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ នៅខ4-5ចង្អុលបង្ហាញថា ពួកអ្នកដែលបានស្លាប់ដោយសារពស់ភ្លើង បានបង្ហាញពីលក្ខណៈទន់ខ្សោយ និង ពុករលួយរបស់មនុស្ស។ យើងគួរតែស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់ ពីព្រោះយើងទទួលស្គាល់ថា មនុស្សតែងតែខូចអាក្រក់។ ទីពីរ មានតែព្រះគ្រីស្ទទេ គឺជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ វាគឺជាសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះដែលថា ផ្លូវនៃការសង្គ្រោះ ដែលព្រះបានប្រទានគឺការមើលពស់លង្ហិន(8-9)។ ពស់លង្ហិនគឺជាស្រមោលនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយសកម្មភាពនៃការក្រឡេកមើលទៅគឺជាសេចក្តីជំនឿ។ ម៉្យាងទៀត ជំនឿពិតគឺការទទួលយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មកដាក់ក្នុងចិត្ត រស់នៅក្នុងទ្រង់ ហើយលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីទ្រង់។ យើងសង់អំណាចខាងវិញ្ញាណ នៃសេចក្តីសង្គ្រោះពិតដោយការតោងជាប់តាមឈើឆ្កាង។

1) ជនគណនា 21:1-20 –

1. “ ក៏និយាយទាស់នឹងព្រះ ហើយទាស់នឹងម៉ូសេថា ម្តេចក៏បាននាំយើងចេញពីស្រុកអេស៊ីរ៉ូមក ឱ្យត្រូវស្លាប់នៅក្នុងទីរហោស្ថានដូច្នេះ ដ្បិតគ្មានអាហារ គ្មានទឹកសោះ ហើយយើងទ្រាន់ណាយនឹងនំគំរក់នេះពេកណាស់...” (5) –ដោយពាក្យការត្អូញត្អែររបស់ពួកគេ ការដាក់ទោសដែលពួកគេទទួលគឺជាការបណ្តោះអាសន្ន។ ពេលពួកគេបញ្ចប់ពិធីបុណ្យសពរបស់លោកអ៊ីរ៉ុន ហើយទៅដល់ភ្នំហោម៉ា ពួកគេមានទុក្ខលំបាកដោយសារតែផ្លូវលំបាក ហើយពួកគេបានត្អូញត្អែរចំពោះព្រះ និង អ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេ។ ពាក្យត្អូញត្អែរបានធ្វើឱ្យពួកគេស្អប់ព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះទាំងស្រុង សម្រាប់ការសង្គ្រោះពីអតីតកាល និង ការរងទុក្ខនាពេលបច្ចុប្បន្ន។ ការមិនស្មោះត្រង់គឺជាបណ្តាញនៃការបះបោរ និង ដូចជាភ្លើងដែលធ្វើឱ្យពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប។

2. “នោះព្រះយេស៊ូវទ្រង់ចាត់ពស់ភ្លើងមកកណ្តាលពួកជន ពស់ទាំងនោះក៏បឹកគេ ហើយមានមនុស្សស្លាប់ជា រយ្យីន” (6) – ព្រះបានបញ្ជូនសត្វពស់ភ្លើង ទៅឱ្យពួកគេដើម្បីប្រដៅពួកគេនៅពេលនោះ។ អំពើបាបជាក់លាក់មួយទាមទារការប្រែចិត្តពិតប្រាកដ មិនយូរប៉ុន្មានពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងលក្ខណ៍នេះ។ វាពិតជាមានតម្លៃណាស់ក្នុងការប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាប និង ការឆ្លើយតបរបស់ពួកគេ ដើម្បីសុំសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ថ្វីបើការដាក់ទោសជាការឈឺចាប់បណ្តោះអាសន្ន តែធ្វើឱ្យយើងហ្វឹកហាត់ និង បានទៅជិតការប្រែចិត្ត។ សម័យកាលនៃ

ក្រុមជំនុំជំនួញ អំពើបាបដ៏ធំបំផុតគឺការត្អូញត្អែរ។ ដូចដែលយើងមិនអរគុណ វាគឺជាអំពើបាបដែលកើតឡើង ដោយស្វ័យប្រវត្តិ។

3. ...ម៉ូសេក៏ធ្វើរូបពស់១ពីលង្ហិន ដាក់ភ្ជាប់នៅលើបង្គោលនោះ ដូច្នេះ កាលណាមានពស់ចឹកមនុស្សណា បើ អ្នកនោះគ្រាន់តែក្រឡេកមើលទៅរូបពស់លង្ហិននោះ ក៏បានរស់វិញ (9) - ដំណោះស្រាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទពស់ លង្ហិនមួយនៅលើបង្គោល ហើយឱ្យពួកគេសម្លឹងទៅវា។ 1) ពស់លង្ហិនគឺជាស្រមោលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ 2) ពស់ លង្ហិនស្រដៀងនឹងពស់ភ្លើងមានន័យថា ជាដង្វាយជំនួសអំពើបាបរបស់គេ។ មានតែព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ដែល ត្រូវបានថ្វាយជំនួស។ 3) ដើម្បីទៅមើលនៅមានន័យជាសេចក្តីជំនឿ។ វាចង្អុលបង្ហាញពីការទទួលស្គាល់វា និង ទទួលយកវាជាបស់យើង។ 4) "ចូរក្រឡេកមើលទៅ" មានន័យថា ដាក់ព្រះគ្រីស្ទ និង ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ជា ចំនុចកណ្តាលនៃជីវិតរបស់ខ្ញុំ។ បន្ទាប់មកសេរីភាពនឹងកើតឡើង។ 5) បន្ទាប់ពីសេចក្តីសង្គ្រោះ យើងត្រូវបាន ទាក់ទាញដោយបំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមជាបន្តបន្ទាប់។ គ្រាមួយនៅពេលនោះ សេចក្តីសង្គ្រោះក៏ត្រូវមើល ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។ ពស់លង្ហិននោះវាគ្មានអំណាចទេ។ តែការពិតមានតែព្រះគ្រីស្ទ និង ព្រះបន្ទូលរបស់ ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះដែលមានអំណាច។

3) **ការតយុទ្ធដើម្បីសង់អំណាចខាងវិញ្ញាណ** (ជនគណនា 21:21-35) - នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍កាន់កាប់ស៊ីហុន និង អ៊ុកយើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះ កសាងនូវសិទ្ធិអំណាចដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់តាមរយៈរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ទីមួយ ទ្រង់បានការពាររាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់។ (34) ទ្រង់គឺជាព្រះអម្ចាស់នៃជ័យជំនះទាំងអស់ ដោយបាននៅ ជាមួយនឹងពួកគេ។ ទីពីរ ទ្រង់បានប្រទានសេចក្តីភ្លាហានដល់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់។ ជាអ្នកដែលនិយាយថា មិនឱ្យ ខ្លាចអ្វីទាំងអស់ គឺជាព្រះផ្ទាល់។ (34) ពីព្រោះអ្នកដែលទទួលខុសត្រូវ គឺជាព្រះអម្ចាស់ពួកគេអាចមានទំនុកចិត្ត។ ទី៣ ទ្រង់បានគ្រប់គ្រងពួកគេតាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេ។ (24,35) សត្រូវនៃប្រជាជនរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវ បានបំផ្លាញ មិនមែនដោយអំណាចរបស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។ នៅពេលដែលគ្រីស្ទបរិស័ទ បានពាក់គ្រឿងសឹកទាំងអស់របស់ព្រះ ពួកគេអាចយកឈ្នះលើអ្វីៗទាំងអស់។ យើងគួរតែក្លាយទៅជាអ្នកដែលអាច ធ្វើ សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។

4) **ភាពជាអ្នកដឹកនាំដើម្បីកសាងអំណាចខាងវិញ្ញាណ** (ជនគណនា22:1-20) -ការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន មិនមែនជាការងាយស្រួលទេ។ ទោះបីជា ពួកគេដើរទៅកន្លែងណាក៏ដោយ ក៏ខ្លាំងសត្រូវបានព័ទ្ធជុំវិញពួកគេដែរ។ ជាពិសេសយើងឃើញថា ការល្បួងតែងតែរង់ចាំដើម្បីបំផ្លាញអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ។ ដំបូង ដូចជាបារាំងបានត្រូវ ល្បួងថា លុយអាចទិញព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ ការគិតបែបនេះបង្កឱ្យមានការវាយប្រហារបានកើតឡើងដល់ពួកគេ។ (7) យើងគួរព្រមានពីការល្បួងដែលចេញពីការអធិស្ឋានច្រើនពេក ពាក្យដ៏អស្ចារ្យ និង សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏កក់ក្តៅ។ បន្ទាប់មក ហេតុអ្វីបានជាបាទ្យាមធ្លាក់ខ្លួនចូលក្នុងការល្បួង? ទីមួយ ដោយព្រោះតែគាត់មិនបានផ្ដោតអារម្មណ៍លើ ការបើកសម្តែងដំបូងនោះទេ។ (12) ទីពីរ ដោយព្រោះតែគាត់ចង់បានលុយ កិត្តិយស អំណាច និង ការកំសាន្តគឺជា

កត្តាជំរុញ ដែលបានបំផុសគំនិតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ យើងគួរតែសហការជាមួយពន្លឺកិច្ចរបស់ព្រះ ដើម្បីបង្កើត មនុស្សខាងវិញ្ញាណពេញលេញ មានអំណាច តោងជាប់ជាមួយសេចក្តីពិត ហើយមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាអ្នក ដឹកនាំ។

2. ព្រះគុណដែលគ្មានអ្វីអាចយកឈ្នះបាន (ជនគណនា 22:21-36)

អត្ថបទគម្ពីរបង្ហាញថា ព្រះសម្រេចគោលបំណងរបស់ទ្រង់ ដោយប្រើសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ។ តើចំណុចណាដែលថា គ្មានអ្វីអាចយកឈ្នះលើព្រះគុណបាន? ទីមួយ ដោយសារតែទ្រង់ បានមកសណ្ឋិតលើពួកគេ នៅក្នុងលោកិយរបស់ ទ្រង់ជាពិត។ ព្រះបានប្រាប់លោកបាឡាមនូវគោលបំណងជាក់លាក់របស់ទ្រង់។ ដោយសារតែបទគម្ពីរ គឺជាសេចក្តី ពិត ដែលមានទាំងសេចក្តីបង្រៀន ការស្តីបន្ទោស ការកែតម្រូវ និង ការអប់រំខាងសេចក្តីសុចរិត ដល់អស់ណាអ្នក ដែលឈរយ៉ាងមាំមួនលើព្រះគម្ពីរ គេអាចស្គាល់បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់។ ទីពីរ ដោយព្រះតែភាព ជាក់ច្បាស់នៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ។ ទោះបីជា ការល្អរបស់លោកបាវ៉ាក់ ត្រូវបានទទួលដោយបាឡាមក៏ដោយ ក៏ គាត់មិនអាចដាក់បណ្តាសាបានដែរ ប៉ុន្តែ គាត់បានប្រទានពរដល់ពួកគេវិញ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចយកឈ្នះលើ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះបានទេ ហើយទោះបី ជាការចាប់របស់សត្រូវបានរៀបចំឡើងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គេមិនអាចប្រជែង នឹងព្រះបានដែរ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកត្រួតត្រាលើទាំងអស់។ ដោយព្រះការអស្ចារ្យបានកើតឡើង បណ្តាសា ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាព្រះពរវិញ (7, 11,20)។ បារ៉ាមចង់ដាក់បណ្តាសាពួកគេ ប៉ុន្តែ មានព្រះពរចេញមកពីមាត់ របស់គាត់វិញ។ គ្មាននរណាម្នាក់ អាចយកឈ្នះអំណាចនេះបានទេ ព្រោះវាមានព្រះគុណដែលមិនចេះរឹងស្លុតចេញ ពីព្រះមក។

1) **ព្រះគុណដែលគួរតែស្ថាបនាជាព្រះបន្ទូល** (ជនគណនា 23:1-30)- អត្ថបទបង្ហាញពីការសុគតរបស់ព្រះ គ្រីស្ទ នៅលើឈើឆ្កាងតាមរយៈការលើកពស់លង្ហិន បានសង្កត់ធ្ងន់ថា ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះគុណនៃ សេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្ប។ តើសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាអ្វី? ទីមួយ គ្រប់គ្នាពិតជាត្រូវការការសង្គ្រោះយ៉ាងខ្លាំង។ នេះ បើយោងតាម (24-5) អ្នកដែលត្រូវបានស្លាប់ ដោយពស់ភ្លើងចឹក រឿងយើងពីភាពកំសោយ និង ភាពខូចអាក្រក់ ដែលជាធម្មជាតិរបស់យើង។ យើងគួរតែស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយទទួលស្គាល់នូវលក្ខណៈខូច អាក្រក់របស់មនុស្ស។ ទីពីរ មានតែព្រះគ្រីស្ទទេ គឺជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ វិធីនៃការសង្គ្រោះ ពួកគេចេញពីស្ថាន ភាពស្លាប់របស់ខ្លួន ដោយសត្វពស់ភ្លើងចឹក គឺជាការមើលទៅកាន់ពស់លង្ហិន (8-9)។ ពស់លង្ហិនគឺជាស្រមោលនៃ ព្រះគ្រីស្ទ ហើយការសម្លឹងទៅកាន់ទ្រង់គឺជាសេចក្តីជំនឿ។ ម្យ៉ាងទៀត សេចក្តីជំនឿពិត គឺជាការទទួលយកព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំ ជាចំណុចកណ្តាលរបស់ខ្ញុំ ហើយនៅជុំវិញខ្ញុំ ហើយទ្រង់ជាអ្នកគ្របបាំងខ្ញុំ ដើម្បីឱ្យខ្ញុំបានថ្វាយ ខ្លួនទៅទ្រង់។ យើងទទួលព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះពិតដោយការតោងជាប់ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

2) **ព្រះគុណនៃព្រះដែលបានទទួលតាមរយៈព្រះមេស៊ី** (ជនគណនា 24:1-25) - ការបើកសម្តែងចុងក្រោយ ដែលបានទទួលពីព្រះគឺជាបទទំនាយពីព្រះមេស៊ី។ តើវាគឺជាអ្វី? ទីមួយ នគរដែលរីករាយនឹងព្រះរបស់អំប្រាហាំ

នឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗ។ ក្រុមជំនុំអ៊ីស្រាអែល នឹងត្រូវបានចម្រើនឡើងជាប្រជាជាតិដែលបានប្រទានពរដោយ ព្រះ(6-7)។ ប្រជាជាតិគឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រះពរទាំងអស់ និង បំពង់របស់វា (9)។ គ្រីស្ទបរិស័ទជាផ្នែកនៃក្រុម ជំនុំក្លាយជាព្រះពរ ហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់នគរព្រះ។ ទីពីរ ស្តេចនៃអាណាចក្ររបស់ព្រះ នឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗ នេះ ២១៧។ គូសបញ្ជាក់ថា “ផ្កាយរបស់យ៉ាកុប” គឺជាព្រះមេស៊ីដែលជា “ដំបងរាជ្យ” នៅលើផែនដី ហើយនឹងបំផ្លាញ អស់ទាំងសាសន៍ (អាម៉ាលិក កាអ៊ីន អាស៊ីរី) នេះគឺជាទំនាយនៃការប្រសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឥឡូវនេះ យើងឃើញ ពិភពលោកហើយ។ ដូចជាទំនាយរបស់ព្រះមេស៊ី តាមរយៈប្រវត្តិសាស្ត្រនឹងត្រូវបានដំណើរការ។ យើងគួរតែ អនុលោមតាមព្រះគុណ នៃព្រះមេស៊ីដើម្បីរស់នៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះមាននៅក្នុងព្រះពរដែលបានសន្យា។

3) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជីវិត និង សេចក្តីស្លាប់, បណ្តាសា និង ព្រះពរ - “គេបានក្រាប ក៏ដេកទៅដូចជា សិង្ហឈ្មោល ហើយដូចជាសិង្ហញីផង តើអ្នកណាហ៊ានដាស់គេឡើង មានពរហើយ អ្នកណាដែលឱ្យពរដល់ឯង តែអស់អ្នកណាដែលដាក់បណ្តាសាឯង នោះត្រូវបណ្តាសាវិញ” (ជនគណនា 24: 9) - ខ្លឹមសារនៃការតាំង សញ្ញាដល់អំប្រាហាំគឺ ព្រះគ្រីស្ទព្រះ ក្រុមជំនុំ និង នគររបស់ព្រះ។ មានតែព្រះជាម្ចាស់ទេ ដែលបានប្រទានពរ តែព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលជាលក្ខណៈធានាពីព្រះពរ និង បណ្តាសា ព្រះទ្រង់បានប្រកាស ថា អំប្រាហាំគឺជាបំពង់នៃពរជ័យ និង បណ្តាសា ហើយក៏មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលមានអំណាចខ្លាំងក្លា តែព្រះ បានប្រកាសថា ព្រះបានទាមទារអំប្រាហាំរស់នៅដូចជាព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ។ ហើយមានតែព្រះជាម្ចាស់ទេ ដែលជាសេចក្តីសុចរិត ប៉ុន្តែលោកអំប្រាហាំ និង ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ គួរតែត្រូវ បានបង្ហាញឱ្យដឹងនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ គោលការណ៍នេះ គួរតែត្រូវបានអនុវត្តទៅពួកគ្រីស្ទាន។ ព្រះជាពន្លឺ នៃលោកិយ និង ជាអំបិលនៃពិភពលោកទាមទារឱ្យគ្រីស្ទបរិស័ទ គួរតែជាពន្លឺ និង អំបិលនៃលោកិយ។ ការបើក សម្តែងនេះ គាត់បានបង្ហាញពីការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្មុះរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ យើងរកឃើញថា នៅក្នុងការ អធិស្ឋានរបស់បារ៉ាម គួនាទីរបស់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងលោកិយនេះ គឺជាកំណត់ពីជីវិត និង សេចក្តីស្លាប់។

4) ផ្កាយនៃយ៉ាកុប (ជនគណនា 24:10-25)

1. “ខ្ញុំឃើញទ្រង់ តែមិនមែនក្នុងឥឡូវនេះទេ ខ្ញុំរំពឹងមើលទ្រង់ តែមិនមែននៅជិតទេ” (17) – ហោរាក្លែងក្លាយ បាឡាម បានទទួលពាក្យទំនាយបួនដង។ គាត់ត្រូវបានគេស្មានថា ជាអ្នកទូសទាយសម្រាប់ពាក្យថា “Beol” ឬ ជាអ្នកផ្សះផ្សា។ គាត់បានជួលដោយបាឡាកឱ្យដាក់បណ្តាសាអ៊ីស្រាអែលដោយគាត់ជាហោរាសាស្ត្រ។ ព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកសណ្ឋិតលើគាត់ ហើយបង្ហាញពីទស្សនៈនៃព្រះជាម្ចាស់ តែគាត់បានរង់ចេញ។ យើងមិនដឹងថា គាត់បានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងបណ្តាសាដោយរបៀបណានោះទេ។ គាត់ត្រូវបានប្រើដោយព្រះជា បណ្តោះអាសន្ន។ ក្នុងចំណោមពាក្យទំនាយជាច្រើន រូបរាងនៃផ្កាយរបស់យ៉ាកុប បង្ហាញពីកំណើតនៃព្រះមេ ស៊ី។ ក្រោយមកពួកគាត់រកឃើញសិក្សាពីផ្កាយនៅឯស្រុកមេឌី បានសិក្សាកណ្តាជនគណនា ហើយបានមកក្រុង

បេឡេហិម ដើម្បីថ្វាយបង្គំទ្រង់(ម៉ាថាយ2:)។ ពិតណាស់ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលពួកគេបានដើរតាមផ្កាយ ដើម្បីមើល ពីកំណើតរបស់ស្តេចសាសន៍យូដា បានចេញមកពីការបើកសម្តែងដ៏អស្ចារ្យ។ ឥឡូវនេះ យើងដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រះគម្ពីរ ជាផ្កាយពិតប្រាកដ។ ដូច្នេះ លោកពេត្រុសបានប្រៀបធៀបបទគម្ពីរទៅនឹង ផ្កាយព្រឹក (2ពេត្រុស1:9)។

2. "នោះស្រុកអេម៉ិមនឹងត្រឡប់ទៅជាកេរ្តិ៍អាកររបស់ផងគេ ហើយស្រុកសៀវ ដែលជាខ្នងសត្រូវគេ នោះនឹងត្រឡប់ទៅជារបស់ផងគេដែរ គឺសាសន៍អ៊ីស្រាអែលនឹងមានជ័យជំនះ: ..." (18) – ទំនាយរបស់បាឡាមមិនបាន កំនត់ពីព្រះពររបស់អ៊ីស្រាអែល ហើយបាននិយាយពីអនាគតនៃប្រជាជាតិទាំងអស់នឹងទទួលព្រះពរនោះទេ។ តែជាការបំផ្លាញក្រុងអេដុម។ កុលសម្ព័ន្ធខេន អេស៊ីអារ និង ហ៊ីលបានត្រូវទូសទាយ។ វាជាពេលវេលា700ឆ្នាំ មុនលោកអេសាយបានទាយទុក។ ហោរាអេសាយក៏បានប្រាប់ឱ្យដឹងដែរថា គ្រប់ខ្នងសត្រូវទាំងអស់នឹងត្រូវ វិនាស ហើយប្រជាជននៃព្រះនឹងត្រូវប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្នុងនគរបស់ទ្រង់។ ថ្វីបើ លោកបាឡាមមិនបានទាយពីការ ស្តារឡើងវិញ នៃប្រជាជាតិទាំងឡាយក៏ដោយ តែការទាយរបស់គាត់បង្ហាញថា ប្រជាជាតិនានានឹងត្រូវបំផ្លាញ ចោលគឺដូចគ្នា។ តែការនេះកើតឡើងបាន លុះត្រាតែក្បាលពស់ត្រូវបានបំផ្លាញ។

កាលណាតែក្បាលពស់ត្រូវបានកំទេច ដោយឈើឆ្កាងឆ្កងកាត់ដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើរឿងដែល នគរបស់នឹងតាំងឡើង ហើយសត្វពស់ត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ការស្លាប់ និង ការរស់ឡើងវិញរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ ជាផ្កាយរបស់លោកយ៉ាកុប បានជះឥទ្ធិពលដល់លោកិយ។ នៅក្នុងជំនាន់ដ៏អាក្រក់នេះ ក្រុមជំនុំបាន តែងតាំងមនុស្សខ្លីយ ជាគ្រូគង្វាល វាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយប្រសិទ្ធភាពនៃឈើឆ្កាង។ ទ្រង់នឹងលាតត្រដាងពី ព្រះគុណដ៏មានអំណាចរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងលោកិយនេះ ដោយការបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះបន្ទូល និង ការទូញថ្ងូរ ហើយទ្រង់នឹងតាំងនគរបស់ព្រះ ដែលពោរពេញទៅដោយសេចក្តីសុចរិត និង សេចក្តីស្រឡាញ់។

5. ព្រះពរនៃការប្រោសឱ្យជា (ជនគណនា25:1-18) - អំពើពុករលួយរបស់ក្រុមជំនុំ បានធ្វើឱ្យក្រមសីលធម៌បាន ធ្លាក់ចុះ ដែលបង្កឱ្យសេចក្តីកំផិត ទាំងខាងសាច់ឈាម និង ខាងវិញ្ញាណ។ ភាពពុតត្បាតរបស់បាឡាមធ្វើឱ្យអ៊ី ស្រាអែលបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសេចក្តីកំផិត ហើយមនុស្សបានស្លាប់រហូតដល់24000នាក់ក្នុងមួយថ្ងៃ (13)។ តើជំងឺខាងវិញ្ញាណអាចត្រូវបានព្យាបាលដោយរបៀបណា? ទីមួយ ការស្តារឡើងវិញ នៃការបង្រៀនគួរកើត ឡើង។ សកម្មភាពខុសប្រក្រតីរបស់លោកបាឡាម គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលធ្វើឱ្យបេះដូងរបស់មនុស្សបើកទ្វារ។ ការបង្រៀនគ្រាន់តែជាបទគម្ពីរតែប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលដែលយើងត្រឡប់ទៅកាន់បទគម្ពីរវិញ ការប្រោសឱ្យជា ត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ ទីពីរ ការប្រចណ្ឌដ៏បរិសុទ្ធជាការប្រោសឱ្យជា។ ការប្រចណ្ឌរបស់ ប៊ីនហាសបានធ្វើឱ្យសត្វល្អិតនេះស្ងប់ស្ងាត់ ហើយបានទទួលសេចក្តីសញ្ញានៃសន្តិភាព (11)។ ភាពក្លាហាន ក្នុងការស្តាប់អំពើបាបជាបំណងប្រាថ្នា ដើម្បីបង្កើតសេចក្តីសុចរិត ហើយនាំឱ្យមានការប្រោសឱ្យជា។ យើងគួរតែ

ដកយកការត្អូញត្អែររបស់យើងចេញ ហើយក្លាយទៅជាមនុស្សដែលបានព្យាបាលហើយ នៅក្នុងលោកិយនេះ ដោយមានឆន្ទៈបរិសុទ្ធ។

[សំណួរមេរៀនទី៧]

1. នៅជំពូកមុនម៉ូសេ និង ម៉ារ៉ាមបានស្លាប់ ហើយម៉ូសេបានទទួលការដាក់ទោស។ តើអ្វីស្រាវអែលមាន អារម្មណ៍បែបណាចំពោះវិបត្តិនេះ?
2. តើអ្វីជាភាពផ្ទុយគ្នារវាងការត្អូញត្អែររបស់អ៊ីស្រាអែលនៅ ខ4-5, តើខ1-3 លើកឡើងពីព្រឹត្តិការណ៍អ្វីខ្លះ?
3. នៅពេលយើងពិចារណាពីសត្វពស់ ដែលត្រូវប្រើប្រាស់ ហេតុអ្វីព្រះជ្រើសរើសពស់ជាអ្នកសម្រុះសម្រួល? (6-9)
4. យ៉ូហាន 3:14-15 ប្រៀបធៀបព្រះយេស៊ូវទៅនឹងពស់លង្កិន។ តើមានចំណុចស្រដៀងគ្នាអ្វីដែលអ្នក ឃើញនៅក្នុងការប្រៀបធៀប?

មេរៀនទី៨ ការធ្វើជំនឿលើកទី២នៃអ៊ីស្រាអែល

គំនិតរូបភាព

1. បុរសម្នាក់ដែលក្រោកឈរពីមុខរង្វង់ - ព្រះគុណដែលព្រះបានហៅយើងឱ្យធ្វើជាមនុស្សលះបង់
2. ក្រុមព្រួញទៅស្រុកកាណាន - ព្រះគុណដែលអនុញ្ញាតទទួលមរក
3. បុរសម្នាក់ដែលក្រាបនៅក្រោមរាជ្យបណ្ណ - ព្រះបានប្រើមនុស្សរាបទាប
4. ការទូលអង្វររបស់ស្រ្តីពីរនាក់ - ស្រ្តីដែលមានជំនឿ
5. អណ្តាតភ្លើងដែលកំពុងឆាបឆេះ-បុរសម្នាក់ដែលបណ្តាលដោយព្រះវិញ្ញាណ
6. អាសនាកំពុងឆេះ - ជីវិតជាយញ្ញបូជារស់
7. មនុស្សកំពុងបន្ត - ជីវិតនៃពិធីបុណ្យ
8. ក្រាំ និង ការអធិស្ឋាន - វិធីសាស្ត្រដើម្បីរីករាយនឹងព្រះអម្ចាស់
9. គូលេខគន្លឹះទាំងដប់ - ពិធីបុណ្យនៃរោងឧបោសថ

Lecture 8: Second Census

មេរៀនទី៨: ការធ្វើជំនឿលើកទី២នៃអ៊ីស្រាអែល

បទគម្ពីរ: ជនគណនា 26:1-30:16

ខគន្លឹះ: “មួយទៀត នៅថ្ងៃបុណ្យផលដំបូង កាលណាឯងរាល់គ្នាថ្វាយដង្ហាយម្សៅថ្មីដល់ព្រះយេហូវ៉ា ក្នុងវេលាបុណ្យអាទិត្យទី៧ នោះត្រូវឱ្យប្រជុំជំនុំបរិសុទ្ធ មិនត្រូវឱ្យធ្វើការកសិកម្មឱ្យសោះ” (ជនគណនា 28:26)

1. ការសង្កេត:

ជំនាន់ដំបូងនៃទីរហោស្ថានបានស្លាប់បាត់បង់ ជំនាន់បន្ទាប់ក៏បានកើតឡើង ហើយត្រូវបានបង្គាប់អោយធ្វើជំរឿន។ ភាគច្រើនតាមរយៈស្រុកកាណាន ព្រះបានជួយពួកគេឱ្យរៀបចំក្រិស្តវិយថ្មី។ អត្ថបទបង្ហាញពីការធ្វើជំរឿនដែលព្រះបានរៀបចំទឹកដីកាណាន ហើយប្រទានដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលដោយយុត្តិធម៌ ឱ្យពួកគេរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏បរិសុទ្ធនៅស្រុកនោះ។ បញ្ហាសំខាន់ៗ រួមបញ្ចូលទាំងការរស់នៅបរិសុទ្ធនៅក្នុងដែនដីសន្យានៃស្រុកកាណាន។ លើសពីនេះទៅទៀត អេម៉ាញូអែល ព្រះគង់នៅជាមួយយើង ជាសេចក្តីសន្យាពេញមួយជីវិតបង្ហាញថា ព្រះជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយអ៊ីស្រាអែលគឺជាស្រូវរបស់ព្រះ ដែលនោះគឺជាទំនាក់ទំនងរវាងព្រះអម្ចាស់ និង អ្នកបម្រើដើម្បីបង្ហាញពីរូបរាងដើមនៃជីវិតក្នុងស្រុកកាណាន។

2. ការពិពណ៌នា:

ការធ្វើជំរឿននេះ មានគោលបំណងច្បាស់លាស់។ វាជាវិធីសាស្ត្រផ្សេងទៀត ដើម្បីរៀបចំជំនាន់ថ្មី។ ដោយបញ្ហានេះ ព្រះបានពង្រឹងការតាំងសញ្ញាដែលទ្រង់បានបើកសម្តែងដល់អំប្រាហាំ និង លោកម៉ូសេតាមរយៈការធ្វើឱ្យមនុស្សដែលមានកត្តិភាព ហើយបង្រៀនពីអ្វីដែលសេចក្តីសញ្ញារបស់មនុស្សគួរធ្វើឱ្យបានច្បាស់លាស់។ ចូរពិនិត្យមើលការពិតជាក់ស្តែងបន្ថែមទៀត។

1. ព្រះគុណព្រះបានត្រាស់ហៅយើងឱ្យធ្វើជាមនុស្សដែលមានការគោរព (ជនគណនា 26:1-27)

អ្នកដែលបានលះបង់ពេលវេលាដ៏សំខាន់របស់ខ្លួនទៅព្រះ នឹងទទួលបានព្រះពរ ដោយសារតែវាគឺជាឯកសិទ្ធិដែលព្រះប្រទានមក។ ហើយវាបានធ្វើឱ្យពួកគេបានញែកមនុស្សអោយលើសពី២០ឆ្នាំឡើង ដែលបានទៅដល់សមរភូមិរបស់អ៊ីស្រាអែល។ ក្នុងចំណោមពួកគេ មានមនុស្សជាច្រើននៃកុលសម្ព័ន្ធ ស៊ីម្មានបានស្លាប់ ដោយសារតែសត្វ

ចង្រៃ ដែលចេញពីសេចក្តីកំផិតរបស់នាងស៊ីរ៉ាស (12-14)។ រីឯកុលសម្ព័ន្ធរូបីនិព្វា ត្រូវកាត់បន្ថយព្រោះតែការបះបោររបស់កូនចៅកូរ តែព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះហឫទ័យមានមេត្តាដល់តំណរបស់ពួកគេ។

ក្នុងចំណោមពួកគេ (8-11, ទំនុក. 42, 49, 84,87) យើងមិនគួរធ្វើតាមលោកិយរាល់ថ្ងៃនេះទេ តែត្រូវធ្វើកែចិត្ត យើងឱ្យបានថ្មីឡើង ហើយផ្លាស់ប្តូរដោយអំណាចដ៏ឈ្លាសវៃដើម្បីរស់នៅតាមយញ្ញបូជារស់ (រ៉ូម12: 1-2) ។ យើងគួររីករាយនឹងព្រះគុណដ៏បរិបូណ៌ ធ្វើជាឪពុកម្តាយ កូន និង អ្នកជឿដែលបានលះបង់។

2. ព្រះអនុញ្ញាតឱ្យយើងទទួលបានមរតក (ជនគណនា 26:28-56)

253បង្ហាញថា មនុស្ស 600.000នាក់បានទទួលមរតក។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលគ្រប់រូបទទួលបានកេរ្តិ៍មរតក សូម្បីតែកូនស្រីរបស់ស្តេចហាតក៏ទទួលបានមរតកដែរ។ យើងរៀនពីបញ្ហាបីយ៉ាង ក្នុងការរៀបចំមរតក។ ទីមួយគឺថា ព្រះបានរៀបចំគ្រប់កេរ្តិ៍ដ៏ណែនាំដល់កុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗ។ ដូចជាអ្នកខ្លះបានដឹងពួកគេថា យើងអាចរស់នៅជាអ្នកមានស្តុកស្តម្ភបាន។ ម្យ៉ាងទៀតគឺដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលព្រះប្រទានដល់ពួកគេស្ទើៗគ្នា។ គ្មាននរណាម្នាក់ត្អូញត្អែរចំពោះព្រះ ក្នុងការចែកចាយនៃមរតករបស់ទ្រង់នោះទេ។ ក្នុងនាមជាមនុស្សម្នាក់ ដែលមិនស្គាល់ព្រះ គាត់នឹងផ្លាស់ប្តូរ បើយោងតាមស្មារតីប្រៀបធៀប និង ស្មារតីប្រកួតដោយការបង្ខិតបង្ខំសាច់ឈាម។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារមរតកនេះចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះ នោះគាត់មិនអាចជួយខ្លួនឯងនោះទេ តែជួយឱ្យស្មោះត្រង់នឹងព្រះ។

1) **ព្រះទ្រង់ប្រើមនុស្សរាបសា** (ជនគណនា 26:57-65) - នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដែលកាន់កាប់ស៊ីហ្សិន និង អ៊ុក យើងមើលឃើញពីរបៀបដែលព្រះបានកសាងអំណាចផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់តាមរយៈប្រជាជន។ ទីមួយ ទ្រង់ផ្ទាល់ការពារប្រជាជនរបស់ទ្រង់។ (34) ទ្រង់បានក្លាយជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៃជ័យជំនះដោយយាងជាមួយពួកគេ។ ទីពីរ ប្រទានសេចក្តីក្លាហានដល់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់។ មានតែទ្រង់ទេដែលមិនខ្លាចអង្គទ្រង់។ (34) វាមានន័យថា សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់មានការទទួលខុសត្រូវ យើងអាចមានទំនុកចិត្តបាន។ ទីបីតាម រយៈការស្តាប់ព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេមានជ័យជំនះ (24, 25) ។ ខ្មាំងសត្រូវនៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់នឹងត្រូវកំទេចចោលដោយសារយើងស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ តែមិនមែនដោយអំណាចរបស់យើងទេ។ គ្រីស្ទបរិស័ទអាចក្លាយជាអ្នកឈ្នះ បើសិនជាពួកគេពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ។ ដោយការប្រយុទ្ធគ្នាបែបនេះ យើងគួរតែក្លាយជាចៅហ្វាយលើការប្រយុទ្ធ។

2) **ស្ត្រីដែលមានសេចក្តីជំនឿ** (ជនគណនា 27:1-11) - សេចក្តីជំនឿនៃកូនស្រីទាំងប្រាំនៃហ្សីរីហ្វាដបានទាមទារកេរ្តិ៍ដ៏ណែនាំរបស់ពួកគេតាមស្តង់ដារដែលរៀបបានចំ។ តើពួកគេមានជំនឿបែបណាខ្លះ? ទីមួយ ពួកគេបានស្នើសុំយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការយល់ដឹងពីតម្លៃនៃមរតក។ (3-4) ពួកគេមិនបានដើរដូចជាស្ត្រីធម្មតាទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានសុំចំណែករបស់ពួកគេដោយទំនុកចិត្ត ព្រោះតែគេស្គាល់ពីមរតកដ៏មានតម្លៃនេះ។ គ្រីស្ទបរិស័ទអះអាងថា សេចក្តីសន្យាបច្ចុប្បន្នរបស់ខ្ញុំគឺ ការលះបង់ ភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធ។ ទីពីរ ពួកគេស្វែងរកតែព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីតែទទួលបានមរកទាំងអស់នោះប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាពួកគេដឹងពីការពិតដែលថា ឪពុករបស់ពួកគេបានស្លាប់ហើយ ពួកគេមិនអាចទទួលបានមរក នៅពេលដែលពួកគេស្វែងរកានោះទេ តែព្រះបានឆ្លើយតបទៅពួកគេ។ ពួកគេមានជំនឿជ័រជង់មាំដូចជានាយទាហាន ឬ ស្រ្តីស្រុកកាណាន។ ថ្វីបើយើងជួបនឹងបញ្ហាជាច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយតបពួកគេ ពួកគេអាចសម្រេចកិច្ចការថ្មី និង ទទួលព្រះគុណពីព្រះ។ ស្រ្តីពិតប្រាកដមិនផ្អែកផ្អួលទៅលើរបបបញ្ជានៃស្ថានភាពណាមួយនោះទេ ប៉ុន្តែនាងសម្លឹងទៅមើលការស្តារឡើងវិញនៃភាពសក្តិសម។

3) **ស្រ្តីដែលបានបណ្តាលដោយព្រះវិញ្ញាណ** (ជនគណនា27:12-23)- អត្ថបទកត់សំគាល់ពីជោគជ័យរបស់យ៉ូសេដែលបង្ហាញពីភាពចាំបាច់ និង របៀបនៃមនុស្សបានបំផុសគំនិត ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ទីមួយ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវការមនុស្សដែលព្រះបំផុសគំនិតនេះ? ដោយសារតែព្រះចង់បង្ហាញពីភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ ព្រះផ្តោតលើបញ្ហានៃអង្គទ្រង់ ជាងការងារផ្សេងទៀត។ យើងមិនគួរធ្វើតាមលោកម៉ូសេដែលមិនបានបង្ហាញពីភាពបរិសុទ្ធជាអ្នកត្រួតត្រានោះទេ។ ក្រុមជំនុំត្រូវការមនុស្សក្លាហាន រឹងមាំដែលព្រះអាចប្រើយ៉ាងពិតប្រាកដ។ (2 ទីម៉ូថេ3:16) ទីពីរ តើយើងអាចក្លាយជាមនុស្សបែបនេះបានដោយរបៀបណា? ទីមួយ យើងត្រូវរៀនពីរបៀបបដិសេធខ្លួនឯង ហើយត្រូវការភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីគង់នៅក្នុងការល្អដើម្បីឱ្យយើងបានកោតខ្លាចព្រះ។ យើងគួរព្រមានឥរិយាបថរបស់កុលសម្ព័ន្ធកូរេ តែព្យាយាមក្លាយជាមនុស្សដែលបានបំផុសគំនិតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញ។

3. គោលការណ៍ជីវិតនៃស្រុកកាណាន

1) **ជីវិតជាយញ្ញបូជាដ៏រស់** (ជនគណនា 28:1-15) - អ៊ីស្រាអែលថ្មី ត្រូវការបញ្ញត្តិថ្មី ដែលគ្រប់គ្រងមរតកនៅកណ្តាលយ៉ូសេ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ ដោយដឹកនាំការថ្វាយតង្វាយជាទៀងទាត់ (6) ថ្ងៃឈប់សម្រាក (10) និងការថ្វាយតង្វាយដើមខែ (11) ព្រះបានបង្ហាញពីសារៈសំខាន់នៃយញ្ញបូជា។ ទីមួយ តើយើងគួរថ្វាយដល់អ្នកណា? ខ្លះចង់ថា "ថ្វាយដង្ហាយដល់អញ គឺជាអាហាររបស់អញ ដែលសំរាប់ដុត ទុកជាភ្លឺនឈ្ងុយដល់អញ" មានន័យថា ពួកគេថ្វាយដង្ហាយទៅព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ការនេះជាប់ទាក់ទងនឹងចំណេះដឹងដើម្បីឱ្យស្គាល់ព្រះ ពីព្រោះយើងស្គាល់ព្រះ នៅពេលយើងថ្វាយបង្គំនៅចំពោះ។ នៅក្នុងពេលមានបញ្ហា ដែលមិនអាចរកការថ្វាយបង្គំពិតបាន ជារឿងដែលគួរអោយព្រះគុណទៅកាន់ព្រះត្រីឯក។ ទីពីរ តើយើងអាចថ្វាយដល់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេចបាន? យើងគួរតែថ្វាយរូបកាយរបស់យើងទាំងស្រុង។ យើងមិនចាំបាច់ថ្វាយអ្វីទៀតឡើយ។ យើងគួរតែថ្វាយចំណេះដឹង អារម្មណ៍ និងឆន្ទៈដល់ព្រះជាយញ្ញបូជាដ៏រស់ (រ៉ូម 12: 1-2) យើងគួរតែរស់នៅជាអ្នកថ្វាយបង្គំពិតប្រាកដគ្រប់ពេលវេលា។

2) **ជីវិតរីករាយ** (ជនគណនា 28:16-31) - គោលបំណងដែលព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេកាន់ថ្ងៃ ខែ សប្តាហ៍ព្រមទាំងឆ្នាំ គឺដើម្បីបង្ហាញពីជីវិតដែលរីករាយ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ តើពិធីបុណ្យនេះបានសម្រេចយ៉ាងដូចម្តេចនៅក្នុង

ព្រះគ្រីស្ទ? ទីមួយ ពិធីបុណ្យរំលង (បុណ្យនំប៉័ងឥតដំបែរ) (16) ត្រូវបានចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទី14 ខែទីដំបូង ជាថ្ងៃរំឭកនៃឯករាជ្យភាពរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ វាមានន័យថា ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង។ ការស៊ីបរិភោគសាច់ចៀម និង នំប៉័ងឥតដំបែរបានសម្រេចក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទ។ (កូរិនថូស 5: 7-8) ទីពីរពិធីបុណ្យថ្ងៃទី7 (ពិធីបុណ្យទី50 ពិធីបុណ្យផលដំបូង) (26) គឺជាបុណ្យអព្រះគុណ ដើម្បីថ្វាយផលដំបូងបង្អស់ដល់ព្រះ។ វាត្រូវបានសម្រេចដោយថ្ងៃបុណ្យទី50ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកលើពួកជំនុំ។(កិច្ចការ2:1-2) ចាប់ពីការចាក់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅលើថ្ងៃបុណ្យទី50 ព្រះប្រទានឱ្យយើងរីករាយនឹងព្រះគុណជានិច្ច។

3). ការសម្រេចបំពេញនៃថ្ងៃបុណ្យទី7- “មួយទៀត នៅថ្ងៃបុណ្យផលដំបូង កាលណាឯងរាល់គ្នាថ្វាយដង្ហាយម្សៅថ្មីដល់ព្រះយេហូវ៉ា ក្នុងវេលាបុណ្យអាទិត្យទី៧ នោះត្រូវឱ្យប្រជុំជំនុំបរិសុទ្ធ មិនត្រូវឱ្យធ្វើការរកស៊ីអ្វីឱ្យសោះ” (ជនគណនា 28:26) -[ការកាត់ស្រាយ] បន្ទាប់ពីបុណ្យរំលងបានកន្លងផុតទៅទីប្រាំពីរសប្តាហ៍ នៅថ្ងៃទី49 ជាថ្ងៃបុណ្យទី7 ឬ ថ្ងៃបុណ្យថ្ងៃទី50 ពិធីបុណ្យផលដំបូងបានកន្លងផុតទៅ គឺជាពិធីបុណ្យមួយក្នុងចំណោមបុណ្យនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល។ ការមួយនេះក៏ត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយវាត្រូវបានសម្រេចដោយការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅថ្ងៃបុណ្យទី50ដែរ។ បន្ទាប់ពីពួកសិស្សបានរង់ចាំអស់រយៈពេល10ថ្ងៃ បន្ទាប់ពីការលើកឡើងនៃព្រះអម្ចាស់នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកភ្លាមៗ ក្នុងក្រុមជំនុំមួយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ឥឡូវនេះ យើងគួរតែត្រូវការការទទួលព្រះគុណពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីបង្ហាញពីបុគ្គលិកលក្ខណៈដែលបានស្តារឡើងវិញ នៃរូបភាពសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។ ដោយសារព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានមកលើក្រុមជំនុំម្តងហើយ ម្តងទៀតបុណ្យនេះបានសម្រេចនៅថ្ងៃទី7។ ព្រះទ្រង់ធ្វើគោលបំណងរបស់ទ្រង់ដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ជាដរាប។

មធ្យោបាយដើម្បីរីករាយក្នុងព្រះជាម្ចាស់ (ជនគណនា 29:1-11) - ពិធីបុណ្យផ្លូវត្រៃ (1-6) និង ថ្ងៃថ្វាយដង្ហាយធូន (7-11)ជាថ្ងៃដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះមានសេចក្តីរីករាយផងដែរ។ តើយើងរីករាយនឹងពិធីបុណ្យបែបនេះ បានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ ពួកគេគួរតែប្រជុំគ្នា ទីពីរពួកគេគួរតែបដិសេធជន្លងងង។ ទីបីពួកគេមិនគួរធ្វើការនៅថ្ងៃនោះទេ។ ការថ្វាយយញ្ញបូជាទាំងអស់ គួរតែត្រូវបានថ្វាយទៅព្រះអម្ចាស់ ព្រោះនៅពេលយើងផ្តោតលើព្រះអម្ចាស់ ព្រះគុណនៃព្រះនឹងធ្លាក់មកលើយើង ហើយនៅពេលយើងទទួលព្រះគុណយើងនឹងអាចទទួលបានការរីករាយខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងយើង។ (1ពេត្រុស 1: 8) យើងមានឯកសិទ្ធិដើម្បីរីករាយ នឹងព្រះគុណនៃពិធីបុណ្យ គឺជាអ្នករីករាយដ៏ពិតប្រាកដនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

3) បុណ្យផ្លូវត្រៃ (ជនគណនា 29:1-11)

1.21 “នៅថ្ងៃទី១ក្នុងខែអស្សុជ នោះត្រូវឱ្យរងរាល់គ្នាប្រជុំជំនុំបរិសុទ្ធ មិនត្រូវឱ្យធ្វើការរកស៊ីអ្វីឱ្យសោះ នេះជាថ្ងៃសំរាប់ផ្គុំត្រឡប់រងរាល់។” ត្រៃគឺជាឧបករណ៍មួយ ដែលបានផ្តល់ដំណឹងដល់ការប្រមូលផ្តុំគ្នា និង ការប្រយុទ្ធគ្នារបស់អ៊ីស្រាអែល។ សំឡេងនោះ ត្រូវបានផ្តុំជាមួយនឹងសម្លេងផ្ទៃរលាន់ និង ភ្លេកបន្ទោរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ដើម្បីប្រាប់អំពីអត្ថន័យនៃសម្លេងត្រែវែង ឬ ខ្លី។ នៅថ្ងៃដដែលនោះ លោកយ៉ូស៊ូបានកាន់កាប់ក្រុងយេរិទូ ហើយ ត្រៃត្រូវបានផ្តុំនៅខាងមុខហិបសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ និង ការប្រយុទ្ធរបស់លោកគឺខាន។ នៅទីនេះ យើងអាចយល់ថា វាជានិមិត្តរូបនៃការប្រកាសសាររបស់ព្រះ។ ដូចដែលត្រៃត្រូវបានផ្តុំយ៉ាងជាក់ខ្លាំង ហើយបញ្ជារបស់យើងនឹងត្រូវបានដោះស្រាយ ដូចជាពាក្យដែលបានប្រកាសយ៉ាងត្រឹមត្រូវ រាស្ត្ររបស់ព្រះអាចដឹងអត្ថន័យត្រឹមត្រូវ។ ការផ្គុំត្រៃទាំងប្រាំពីរផ្គុំត្រៃនៅក្នុងកណ្តាលវិរណៈមានអត្ថន័យបែបនេះ។ វាជាការសំខាន់ណាស់ក្នុងការប្រកាសសារព្រះគម្ពីរឱ្យបានច្បាស់លាស់ ហើយស្គាល់ពីសម្លេងតិចៗរបស់វាផងដែរ។ យើងត្រូវការការក្រោកឡើង ការដឹងខ្លួនខាងវិញ្ញាណយ៉ាងមុតមាំ ដើម្បីយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលត្រូវបានស្តាប់តាមសម្លេងតិច។

2. “បញ្ញីចិត្តខ្លួន” (7) – ថ្ងៃបុណ្យនៃដង្ហាយធូន ត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅថ្ងៃទី10ខែអស្សុជ ជាថ្ងៃលើកលែងទោសបាប ដល់មនុស្សដែលបានប្រព្រឹត្តអស់រយៈពេលមួយឆ្នាំ។ នៅថ្ងៃនោះ ពួកគេត្រូវបានបញ្ញីចិត្តខ្លួនឯង ហើយឆែកមើលបាបរបស់ពួកគេ ហើយរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មី ដោយការប្រែចិត្ត ហើយមានជំនឿលើព្រះ។ ដូចជាប្រព័ន្ធផ្ទាយយញ្ញបូជា នៅគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺមិនពេញលេញ និង មានកំណត់។ នេះគឺជាទីសំគាល់ដើម្បីប្រាប់ពីការជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដោយសារតែការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានជំនួសអំពើបាបទាំងអស់របស់យើងផ្ទាល់ មានតែមនុស្សដែលពឹងផ្អែកលើគុណសម្បត្តិអាចត្រូវបានប្រគល់ឱ្យទាំងស្រុង។ យើងគួរសរសើរតម្កើងព្រះ សំរាប់ការអត់ទោសនេះ។ យើងគួរតែចងចាំពីកាលវិជានិច្ច ដើម្បីមិនឱ្យយើងចាកចេញពីការចាប់អារម្មណ៍ចំពោះការអត់ទោស។

4) **ពិធីបុណ្យរោងឧបោសថ** (ជនគណនា 29:12-40) - ពិធីបុណ្យរោងឧបោសថត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីថ្វាយការអរព្រះគុណ ដោយទទួលបានការការពារពីទីរហោស្ថាន និង ព្រះគុណលាក់បាំង តើវាបានសម្រេចយ៉ាងដូចម្តេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ? ដំបូង តើអ្វីទៅជាលក្ខណៈពិសេសរបស់វា? នេះជាថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យ ដែលត្រូវថ្វាយបូជាលោះបាប និង តង្វាយដុតទាំងអស់។ នៅថ្ងៃក្រោយ ពួកគេរីករាយនឹងវិធីសាស្ត្រ ដែលផ្តល់ដោយជនគណនា និង ការបំភ្លឺត្រូវបានថយចុះជាលំដាប់តាមវិធីសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យ(យ៉ូហាន7:37)។ បន្ទាប់មក ជាការអរព្រះគុណទៅនឹងដង្ហាយលោះបាបដោយគ្មានស្លាកស្នាម គឺជាដង្ហាយធូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាដង្ហាយដុតដល់ព្រះ ។ ទីពីរ តើវាបានសម្រេចយ៉ាងដូចម្តេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ? មានតែព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ គឺជាទីជ្រកកោន និង ជារោងឧបោសថ (យ៉ូន.7:38-39)។ ដោយសារតែយញ្ញបូជាធូននឹងបាបរបស់ទ្រង់ តែមួយគត់ដែលយើងអាចថ្វាយការអរព្រះគុណដល់ព្រះ ដោយនូវព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទ។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេអាចរីករាយនឹងព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយការជឿលើព្រះគុណនេះ។ បើអ្នកណាស្រេកទឹក ហើយមកផឹកទឹករស់ដែលផ្តល់ជីវិត អ្នកនោះនឹងបានរួចជីវិត។

[សំណួរមេរៀនទី៨]

1. ម៉ូសេត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យចូលទៅក្នុងទឹកដីសន្យា។ តើអ្នកអាចពន្យល់អ្វីខ្លះ អំពីចិត្តរបស់ម៉ូសេនៅពេលគាត់មើលទៅកាន់ទឹកដីនោះ?
2. តើស្ថានភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់ម៉ូសេ បានបង្ហាញប្រាប់យើងយ៉ាងណា? (15-17)
3. នៅក្នុងខនេះ (18) និង ជនគណនាជំពូក 14 (6-9, 30, 36-38) តើអ្នកគិតយ៉ាងណាចំពោះការទុកចិត្តរបស់យ៉ូហ្សីសអំពីការដឹកនាំរបស់គាត់?
4. តើមានគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលព្រះបានប្រទានដល់គាត់ អំពីការផ្លាស់ប្តូររបស់ដេហ្សីស្យា? (19-21)
5. ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ដែលត្រូវប្រព្រឹត្តតាមវិធីនេះ?
6. ក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ តើអ្នកគួរទុកចិត្តលើអ្វី?
7. តើអ្នកបង្កើតក្រុមជំនុំ និង អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅក្នុងក្រុមគ្រីស្ទានដោយរបៀបណា?

មេរៀនទី១ សេចក្តីបង្រៀនសម្រាប់ចូលទៅកាន់ទឹកដីសន្យា

គំនិតរូបភាព

តួលេខនៃស្តេចដែលបានដាក់ព្រះបាទនៅលើផ្នែកម្ខាងនៃសត្រូវរបស់ទ្រង់ - រូបភាពខ្លួនឯង នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលកាន់កាប់ស្រុកកាណាន។

1. ដំបងរាជ្យនៅលើដៃ - សេចក្តីសុចរិតគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើង។
2. សត្វព្រាហ្មណ៍ដែលត្រូវបានដាក់នៅលើដើមទ្រូង - យើងគួរតែក្លាយជាអ្នកដែលថ្វាយដង្ហាយនៃរោងឧបោសថ។
3. សត្វលក់នៅលើក្បាល - គាត់គឺជាអ្នកដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅលើទីសក្ការៈបូជា។
4. មកុដ - អ្នកដែលមានអំណាចកាន់កាប់ស្រុកកាណាន។
5. ការកំទេចសត្រូវតាមរយៈជើងរបស់គាត់ - អ្នកដែលមានអំណាចខ្លាំងដើម្បីធ្វើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។
6. ខ្សែសង្វាក់ដែលគ្រប់គ្រងផ្ទៃទំហំ៦ នៅខាងឆ្វេង - អ្នកដែលមានអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ។
7. ប្រាសាទមានទ្វារ៦ - អ្នកដែលបានទទួលព្រះគុណនៃការជ្រកកោន។
8. រុក្ខជាតិដែលនៅសងខាងដំបងរាជ្យ - អ្នកដែលស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមុនគេ។

Lecture 9: Lessons for entering in Canaan

មេរៀនទី១ សេចក្តីបង្រៀនសម្រាប់ចូលទៅកាន់ទឹកដីកាណាន

បទគម្ពីរ: ជនគណនា 31:-36:

ខគន្លឹះ: "ដូច្នេះមិនត្រូវឱ្យឯងរាល់គ្នាធ្វើឱ្យស្រុកដែលឯងអាស្រ័យនៅ ហើយដែលអញនៅកណ្តាលនោះ ទៅជាស្មោកគ្រាកឡើយ ដ្បិតអញនេះជាព្រះយេហូវ៉ាដែលនៅកណ្តាលពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ។" (ជនគណនា 35:34)

1. ការសង្កេត:

ទោះបីជាជំនាន់អ៊ីស្រាអែលដំបូង ដែលបានចាកចេញពីអេស៊ីប ឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម និង ឆ្លងកាត់ទីរហោស្ថានដើម្បីតាំងលំនៅនៅស្រុកកាណាន មានឱកាសចូលទៅស្រុកកាណានក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី តែដោយសារភាពមិនជឿរបស់ពួកគេ ពួកគេបានដើរឆ្លងកាត់ទីរហោស្ថានអស់រយៈពេល38ឆ្នាំ រហូតដល់ការបង្កើតមនុស្សជំនាន់ថ្មីបានធ្វើការនៅក្នុងជ្រលងទុក្ខវេទនា ហើយបានថែរក្សាពួកគេ។ ដូចពាក្យរបស់ប៉ូល ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទជាថ្មីបានធ្វើតាមគ្រប់ព្រឹត្តិការណ៍របស់ពួកជន ជាគោលបំណងរបស់ព្រះ ដើម្បីបង្កើតឡើងនូវភាពជាអធិបតេយ្យដែលត្រូវបានរៀបចំដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ហើយព្រះបានប្រទានការបង្រៀនខ្លះ ឱ្យចូលស្រុកកាណានហើយរស់នៅជាទីបញ្ចប់នៃជនគណនា។

2.ការពិពណ៌នា: គោលការណ៍ដើម្បីរស់នៅស្រុកកាណាន គឺជាការស្ដារឡើងវិញនូវបន្ទុះរបស់ព្រះ ដែលបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃសេចក្តីសុចរិត ភាពមេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់ដល់ផ្នែក។ តើមានផ្នែកអ្វីខ្លះ ?

1. សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានសង់ឡើង (ជនគណនា 31:1-24)

ប្រសិនបើសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ ត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយត្រូវបានគេសម្រុះសម្រួល នោះវាមិនមែនជាផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ ដូច្នេះ អត្ថបទគម្ពីរបង្ហាញថា ការសង់សេចក្តីសុចរិតគឺសំខាន់ណាស់។ ទីមួយ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរបានចែងថា ការសងសឹកជាការគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម? បទបញ្ជាឱ្យសំលាប់ពួកមេឌីមានបំណងសង់សេចក្តីសុចរិត។ (1) ដើម្បីបង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ គឺជាការយុទ្ធនឹងសត្រូវរបស់ព្រះ។ សព្វថ្ងៃនេះ សត្រូវនៃគ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាអារក្សលោកិយ និង ការប៉ងប្រាថ្នានៃអំពើបាប។ យើងមិនអាចឈរនៅចំពោះព្រះដែលមានសេចក្តីសុចរិតបានទេ មានតែចូលទៅជិតព្រះគ្រីស្ទដោយការជឿទុកចិត្ត។ សេចក្តីសុចរិតនេះ អាចឈ្នះលើសត្រូវរបស់យើង។ ទីពីរ តើយើងសងសឹកនឹងសត្រូវយ៉ាងដូចម្តេច? ដោយការបង្កើតភាពបរិសុទ្ធយើងអាចធ្វើវាបាន។ ទ្រង់បានសំឡាប់ស្តេច5អង្គបាឡាម និង ស្រីផិតក្បត់ ហើយព្យាករសម្ភារៈចេញដើម្បីពង្រឹងភាពបរិសុទ្ធដោយខានមិនបាន។ មានតែការនៅជាប់

នឹងព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ ទើបមានសេចក្តីសុចរិតដែលមានបរិសុទ្ធបរិសុទ្ធទទួលបាន 100% ។ យើងគួរតែបង្កើតសេចក្តីសុចរិតនេះ។

2. អ្នកដែលទទួលជោគជ័យក្នុងការថ្វាយបង្គំ (ជនគណនា 31:21-54)

ក្រោយពីសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានឈ្នះពួកមេឌី តើពួកគេបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងណាលើពួកនេះ? សម្រាប់ការថ្វាយដង្ហាយនៅក្នុងព្រះវិហារដែលត្រូវបានទទួលដោយព្រះ យើងគួរតែព្យាយាមធ្វើរឿងពីរយ៉ាងដូចតទៅ៖ ទីមួយ យើងត្រូវថ្វាយខ្លួនរបស់យើងទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ។ ទីពីរ មុខដែលពួកយោធាគួរតែថ្វាយ 1/500 ដល់ព្រះមនុស្ស 1/50 ចំពោះព្រះ និង ពួកលេវី គឺមានន័យថា ថ្វាយរបស់ដែលល្អបំផុតដល់ព្រះ (28,30)។ ដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ យើងថ្វាយខ្លួនរបស់យើងទៅចំពោះព្រះ។ ទីពីរ យើងគួរតែព្យាយាមសម្ភាសទិសន្តោសប្រោស។ 250 បង្ហាញពីផ្នែកខ្លះជាដង្ហាយធួនរបស់ពួកគេ។ វាគឺជាភាពស្អាតស្អំនៃយញ្ញបូជា។ យើងព្យាយាមអធិស្ឋាន ដោយឥតឈប់ឈរនៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីមិនឱ្យធ្វើជារោងចោរនោះទេ។ យើងគួរតែស្វែងរកអំពើបាប ដែលលាក់ខ្លួននៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ដែលជាទិសន្តោសប្រោសពិតប្រាកដ ហើយប្រែចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។

3. ការស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុង (ជនគណនា 32:1-15)

នៅក្នុងអត្ថបទបង្ហាញថា ព្រះបានព្រមានពួកកូបេន និង កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ ដែលបានប្រានចោលការឆ្លងទន្លេយ៉ាដាន់ យើងរៀនបានពីការស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុង។ ទីមួយ សេចក្តីជំនឿពេញលេញ ចេញមកពីការពឹងផ្អែកទាំងស្រុង (11-12) ។ ការស្តាប់បង្គាប់ពីអ្នកស៊ីបកាពើនាក់ ចេញមកពីការមើលឃើញនិមិត្តរបស់ព្រះ ពីព្រោះពួកគេជឿថា ព្រះអាចដោះស្រាយបញ្ហាទាំងអស់បានដោយនិយាយថា “បើសិនជាព្រះគង់នៅជាមួយយើងនោះ ពួកគេគឺនឹងក្លាយជាអាហាររបស់យើង”។ ខ្ញុំអាចនឹងធ្វើគ្រប់ទាំងអស់បាន ដោយសារព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់ចម្រើនកំឡុងដល់ខ្ញុំ (គីលី 4:13)

ទីពីរការស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុង បានចេញមកដោយការទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ថ្វីបើ យើងទទួលយកការស្តាប់នៅផ្នែកខ្លះ ប៉ុន្តែ វាត្រូវធ្វើតាមទាំងស្រុង។ មានតែមនុស្សដែលបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចធ្វើវាបាន។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា៖ ទ្រង់នឹងបញ្ជូនអ្នកតំណាងម្នាក់ទៀតទៅពួកគេ (យ៉ូហាន 14: 16- 16) ការស្តាប់បង្គាប់តិចតួចអាចបង្កើតរឿងដ៏អស្ចារ្យបាន។

- 1) អត្ថបារីកនៃអ្នកចំបាំងខាងវិញ្ញាណ- “យើងខ្ញុំមិនត្រឡប់មកឯផ្ទះយើងខ្ញុំវិញទេ ដរាបដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានស៊ីមជករបស់គេរៀងខ្លួន” (ជនគណនា32:18)- អ៊ីស្រាអែលគឺជាអ្នកចំបាំងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដូចជាក្រុមជំនុំសញ្ញាចាស់។ អ្នកធ្វើសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ គឺជាកុលសម្ព័ន្ធប្រាំពីរ ហើយគោលបំណងនៃសង្គ្រាមគឺដើម្បីកាន់កាប់មរតក និង ទិសម្រាក។ វាមិនអាចទៅរួចនោះទេ ដែលយើងប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងសត្រូវរបស់យើងដោយគ្មានឆន្ទៈ នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ក្រោយពីពួកគេបានរៀបចំកេរ្តិ៍ដំណែល ដែលនៅតំបន់ខាងកើតនៃទន្លេយ៉ាដាន់ ពួកគេបានធ្វើដំណើរទៅមុខកុលសម្ព័ន្ធដ

ទៀតហើយបានសម្រេចថា ពួកគេមិនអាចត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញបាន រហូតដល់ពួកគេយកឈ្នះសត្រូវ របស់ពួកគេ។ ដូចម៉ោសបាននិយាយថា “ចូរយើងរស់នៅជាមួយទ្រង់ នោះយើងអាចស្លាប់ជាមួយ ទ្រង់ដែរ។” វាហាក់ដូចជាមានការសំរេចចិត្តស្លាប់។ តាមរយៈដួងចិត្តនៃការស្លាប់បង្គាប់នេះ នគរបស់ ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើង លូតលាស់ ហើយបានពេញលេញ។

2) ការបំពាក់សម្រាកអ្នកចំបាំងខាងវិញ្ញាណ(ជនគណនា32:28-42) –

1. “តែបើគេមិនឆ្លងទៅជាមួយដោយមានគ្រឿងចំបាំងប្រុងជាស្រេចទេ នោះគេត្រូវបានកេរ្តិ៍អាក្រក់ នៅកណ្តាល ឯងរាល់គ្នា ក្នុងស្រុកកាណានវិញ” (30) –ម៉ូសេបានព្រមានថា៖ កុលសម្ព័ន្ធពីរកន្លះ គឺកុលសម្ព័ន្ធរបេន និង កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ ដែលមានពាក់កណ្តាលនៅឆ្ងាយពីទន្លេយ៉ែរដាន់។ 1) ពួកគេគួរទៅមុខកុលសម្ព័ន្ធទៀត រហូតដល់ពួកគេកាន់កាប់ទឹកដីរបស់ពួកគេ។ 2) កាលណាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលគោរពតាមព្រះបន្ទូលនេះ ពួកគេ នឹងទទួលបានទឹកដីកាណានជាមត៌ករបស់ខ្លួន។ វាបានបង្ហាញពីការរៀបចំបានល្អ។ ទោះបីជាបានការកាន់កាប់ ទឹកដីក៏ដោយ តែសង្គ្រាមមិនទាន់បានបញ្ចប់ទាំងស្រុងទេ។ នៅពេលបងប្អូនប្រុសរបស់យើង បានបញ្ចប់ សង្គ្រាមពួកគេនឹងបញ្ចប់សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់យើង។ ដូច្នេះ សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់យើងនឹងបន្ត។ សម្រាប់ការទទួលជ័យជម្នះនេះ យើងគួរតែពាក់គ្រឿងសឹកពេញលេញ ពាក់មួកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ខ្សែក្រវ៉ាត់នៃ សេចក្តីពិត ប្រដាប់បាំងដើមទ្រូងនៃសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីជំនឿជាខែល ដាវនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ស្បែកជើង នៃដំណឹងល្អដោយសេចក្តីសុខសាន្ត ការអធិស្ឋានដោយឥតឈប់ឈរនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (អេភេសូរ6: 10-18)។ ទ្រង់បានប្រដាប់អង្គដោយសេចក្តីសុចរិត ទុកជាអាវក្រោះ ហើយសេចក្តីសង្គ្រោះនៅលើព្រះសិរទុក ជាមួកសឹក ក៏ទ្រង់ព្រះពស្ត្រដោយសេចក្តីសងសឹក នឹងសេចក្តីខ្ចីឃ្មាតទុកជាព្រះភូសាគ្រលុំអង្គ (អេសាយ 59:17)។

2. “ម៉ូសេ លោកក៏ឱ្យនគរបស់ស៊ីហុន ជាស្តេចសាសន៍អាម៉ូរី នឹងនគរបស់អុកជាស្តេចបាសាន គឺស្រុកទាំង មូលតាមចំនួនទីក្រុងគេ រហូតដល់ព្រំប្រទល់ ព្រមទាំងទីក្រុង នៅព័ទ្ធជុំវិញទាំងប៉ុន្មាន ដល់ពួកកូនចៅកាឌ៍ នឹង ពួកកូនចៅរូបេន ហើយដល់១ចំហៀងនៃពូជអំបូរម៉ាណាសេ ជាកូនយ៉ូសេប” (33) – ព្រះបានបង្កើតមនុស្ស ដែលស្តាប់តាមការដាស់តឿនរបស់ម៉ូសេ ហើយបានរៀបចំមរតកសម្រាប់ពួកគេជាមុន។ ពួកគេបានវាយប្រយុទ្ធ គ្នា, បានបដិសេធ និង បានតាំងលំនៅដើម្បីទទួលបានមរតករបស់ពួកគេ។ ការសង្គ្រោះនៃគ្រីស្ទានចាប់ផ្តើម ដោយសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ នៅឯកន្លែងរបស់គេ គេត្រូវតែយុទ្ធនឹងសាតាំង លោកិយ បំណងប្រាថ្នាអំពើបាប ជាបន្ទាប់របស់សាតាំង ដើម្បីទទួលកេរ្តិ៍មត៌ករបស់គេផ្ទាល់។ អារក្សដែលបានបាត់បង់ទឹកដីរបស់ខ្លួន បានរៀបចំ អានុសាស្ត្រដ៏ខ្លាំងក្លាដើម្បីវាយប្រហារលើទឹកដីកាន់តែខ្លាំង។ ដូច្នេះ យើងគួរតែក្លាយជាគ្រួសារកាណាន យើង ត្រូវការព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងគួរតែទៅជិត លោកិយដើម្បីកាន់កាប់ទឹកដី។

3) ការតយុទ្ធនៅចំពោះព្រះ (ជនគណនា 32:28-42) - អ្នកចំបាំងក្លាហាន 2 ½ នៃកុលសម្ព័ន្ធបានច្បាំងក្នុងសង្គ្រាមបរិសុទ្ធ។

ជីវិតរបស់យើងក្នុងដំណឹងល្អគឺជាសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីតយុទ្ធប្រឆាំងនឹងសាច់ឈាម។ តើអ្វីជាវិធីដើម្បីយកឈ្នះ លើសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបាបនេះ? ទីមួយ យើងគួរតែស្គាល់ពីធាតុពិតនៃសាច់ឈាម។ សាច់ឈាមគឺជាតួអង្គពុករលួយរបស់មនុស្ស ហើយជារោងចក្រផលិតបាប។ គ្រប់ទាំងអស់ដែលចេញមកជាអំពើបាបដូចជា៖ អំពើផិតក្បត់ ស្មោះត្រង់ អំពើអសីលធម៌ ការកាប់សម្លាប់ អំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ និង ការឆបោក។

ជានិច្ចជាកាលអំពើបាបចង់រារាំងផ្លូវនៃឈើឆ្កាង ទាស់ប្រឆាំងនឹងបំណងរបស់ព្រះ។ (ម៉ាថាយ16:16) វាជាការសំខាន់ក្នុងការស្គាល់អំពីសាច់ឈាមនេះនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ។ ទីពីរ នៅពេលយើងឈរយ៉ាងរឹងមាំនៅចំពោះព្រះ យើងអាចយកឈ្នះលើសាច់ឈាមបាន។ មានតែឈើឆ្កាងតែប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចឈ្នះលើសាច់ឈាមបាន។ ដូច្នេះ យើងគួរតែជឿថា យើងបានស្លាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង ហើយទទួលស្គាល់ពីការនេះ (កាឡូទី 5:24) ។ ចុងក្រោយ យើងគួរតែឈរនៅចំពោះព្រះដោយស្មោះត្រង់ ពីព្រោះយើងអាចយកឈ្នះវាបាន នៅពេលយើងពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយការអធិស្ឋានថ្វាយខ្លួនទៅចំពោះព្រះ។

4) ការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធលើការធ្វើដំណើរ (ជនគណនា 33:1-37) - អត្ថបទគម្ពីរបានបង្ហាញពីបេសកកម្មពីរបស់ពួកគេ ដែលតែធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះនៅក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ ដោយរំលឹកពីផ្លូវនៃទីរហោស្ថានអស់រយៈពេល40ឆ្នាំ ពីរ៉ាមសេត ទៅភ្នំហោរ។ ដំបូង ពួកគេគួរតែដឹងពីពេលវេលានៃការចេញដំណើរ។ នៅទីនេះ ការចេញដំណើរ (ចាកចេញ) មានន័យថា សេចក្តីសង្គ្រោះ។ ពួកគេគួរតែចាកចេញពីការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះនៃពួកអេស៊ីប (4) បានឆ្លងកាត់ពីសមុទ្រក្រហម ហើយចាកចេញពីកន្លែងសុវត្ថិភាពនៃម៉ារ៉ានិង អេឡាម ចាកចេញពីកន្លែងការអស្ចារ្យនៃទីរហោស្ថានបាប ហើយចេញពីការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ការរងទុក្ខ ហើយគួរមកដល់គោលដៅ។ គោលដៅគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គឺជាជីវិតដែលត្រូវរស់នៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងគួរតែចេញដោយជំនឿ ហើយធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ទីពីរយើងគួរដឹងពីរបៀបចាប់យកយកដំរី។ ការចេញ ដំណើរនៃអ៊ីស្រាអែលគឺចាប់យកដំរីជាបន្តបន្ទាប់។ ពួកគេបានបោះដំរីនៅកណ្តាលរោងឧបោសថនៃព្រះ។ យើងគួរតែបោះដំរីនៅកន្លែងដ៏ត្រឹមត្រូវ នៅក្នុងកណ្តាលក្រុមជំនុំ ព្រះគម្ពីរ និង ព្រះគ្រីស្ទ។ យើងគួរតែធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយចាកចេញពីកន្លែងនោះ ហើយបោះដំរីនៅកន្លែងត្រឹមត្រូវ។

5) អំណាចដើម្បីកាន់កាប់ស្រុកកាណាន (ជនគណនា 33:38-56)

សម្តេចសង្ឃ លោកអើរ៉ានបានស្លាប់នៅភ្នំហោរ ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទទួលការណែនាំដើម្បីចូលស្រុកកាណាន។ ការកាន់កាប់ទឹកដីកាណានចង្អុលបង្ហាញស្ថានភាពនៃការសង្គ្រោះពេញលេញរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ តើប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធនឹងធ្វើយ៉ាងណាចំពោះបញ្ហានេះ? ទីមួយ ពួកគេគួរតែបណ្តេញប្រជាជន។ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធគួរតែផ្លាស់ប្តូរ

នូវបំណងប្រាថ្នាខុសឆ្គងដែលនាំទៅរកសេចក្តីស្លាប់ ពីព្រោះវាជាបន្ទាដែលចាក់ចូលអវយវៈរបស់យើង។ (55) ទីពីរ ពួកគេគួរតែបំផ្លាញរូបព្រះទាំងអស់។ គ្រាប់ទាំងរូបព្រះ និង ទីខ្ពស់ ភ្នំគួរតែដកចេញ។ ពួកគេគួរតែបំបែកវប្បធម៌ខាងលោកិយ។ ការងារនេះ បានផ្តល់ការលះបង់ជាច្រើន ដោយសារតែបញ្ហាសង្គ្រាម ដែលគួរភ្ញាក់ផ្អើលគួរត្រូវបានដកចេញយ៉ាងជាក់ស្តែង។ ទីបី ពួកគេគួរតែចាប់យកដីដើម្បីរស់នៅ។ គោលបំណងរបស់យើង គឺដើម្បីកាន់កាប់ទឹកដីជាមរតករបស់យើង និង ផ្លាស់ប្តូរសណ្តាប់ធ្នាប់ថ្មី។ យើងគួរចងចាំថា យើងគឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងដើម្បីផ្លាស់ប្តូរទឹកដីនោះ។

4. អំណាចដើម្បីធ្វើបេសកកម្ម (ជនគណនា 34:1-15)

ដោយសារការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន ទាមទារឱ្យកុលសម្ព័ន្ធកុលសម្ព័ន្ធទាំង7 ដេញជនជាតិកាណាន ពីទឹកដីដែលព្រះបានតែងតាំងពួកគេ ដូច្នេះគេត្រូវធ្វើតាមការត្រាស់ហៅឱ្យច្បាស់លាស់។ តើយើងអាចអនុវត្តវាដោយរបៀបណា? ទីមួយ វាគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីចូលទៅស្រុកកាណាន យើងនៅព្រំប្រទល់ខាងកើត ប៉ែកខាងលិច ខាងត្បូង និង ខាងជើង ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គួរតែរស់នៅជាមួយការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (1យ៉ូហាន 5: 11-12)។ ទីពីរ ការទទួលមរតកមានន័យថា ជាការរីករាយនឹងទឹកដោះ និង ទឹកឃ្មុំជាអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះ។ ម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថា ខ្ញុំរីករាយនឹងព្រះនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែដឹងថា អំណោយទានរបស់យើងគឺជាអ្វី។ ដូចដែលយើងដឹងពីសេចក្តីប្រាថ្នារបស់យើង (ការត្រាស់ហៅ) ដើម្បីអភិវឌ្ឍ (ហ្វឹកហ្វឺន) និង ការទទួលបានភ្លើងនៃព្រះវិញ្ញាណ (ពង្រឹងអំណាច) ។ យើងគួរតែក្លាយជាអ្នកជឿ ដែលទទួលអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីធ្វើបេសកកម្មដោយត្រឹមត្រូវ។

1) ការស្តារឡើងវិញនៃភាពដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ (ជនគណនា34:16-35:8)

អត្ថបទគម្ពីរបង្រៀនថា នៅពេលយើងចាប់ត្រូវបានទាក់ទាញដោយសាច់ឈាម តើយើងអាចស្តារឡើងវិញនូវភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់យើងយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ យើងគួរតែស្គាល់ពីព្រះទ័យរបស់ព្រះតាមរយៈអ្នកដឹកនាំ។ នៅពេលយើងសង្កេត តាមរយៈអាដាម អ័ប្រាហាំ ម៉ូសេ និង ពួកលេវី ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការ នោះយើងឃើញថា ព្រះគ្រីស្ទ ធ្វើការតាមរយៈអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ (អេភេសូរ4)។ ប្រសិនបើព្រះមិនគ្រប់គ្រងវាទេ យើងមិនអាចផ្លាស់ទីបានឡើយ។

2) ចូរទៅក្នុងបន្ទាយ (ជនគណនា35:9-21) - 253បង្ហាញថា មនុស្ស 600.000 នាក់បានទទួលមរតក។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលគ្រប់រូបទទួលបានមរតក ហើយសូម្បីតែកូនស្រីទាំង5នាក់ ដែលជាស្រីពេស្យាភីទទួលបានផងដែរ។ នៅទីនេះ យើងរៀនពីបញ្ហាបី ដែលរំខានដល់កេរ្តិ៍មរតក។ មួយគឺថា ព្រះបានប្រទានមរតករបស់ទ្រង់ ដល់ប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងច្បាស់ណាស់។ ដូចដែលយើងដឹងពីមរតករបស់ទ្រង់នៅក្នុងយើង យើងអាចរស់នៅដោយភាពពេញបរិបូណ៌។ ការផ្សេងទៀតនោះ គឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នៅក្នុងការចែកមរតក។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចត្អូញត្អែរដោយសារតែការចែកដោយយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់បានទេ។ ដើម្បីធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាខុសឆ្គង ដោយស្មារតីប្រៀបធៀប និង ស្មារតីប្រកួតប្រជែង ចេញមកការមិនអើពើរបស់ព្រះ។ លើសពីនេះទៅទៀត ដោយសារតែមរតក

នេះ ត្រូវបានផ្តល់ដោយព្រះគុណនៃព្រះយ៉ាងស្មោះត្រង់ នោះយើងគួរតែមានភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងស្ថានភាព បច្ចុប្បន្នរបស់យើង។

3) ព្រះគុណនៃបន្ទាយ(ជនគណនា 35:22-34)

នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ឈ្នះស៊ីហុន និង អោកយើងឃើញថា ព្រះបង្កើតអំណាចរបស់ទ្រង់តាមរយៈប្រជាជនរបស់ព្រះ អង្គផ្ទាល់។ ទីមួយ ទ្រង់ផ្ទាល់ការពារប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គ។ (34) ខណៈដែលទ្រង់គង់នៅជាមួយពួកគេ ពួកគេ អាចយកឈ្នះលើការរងទុក្ខ។ ទីពីរ ទ្រង់បានទុកចិត្តដល់ប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គ។ ទ្រង់ជាព្រះដែលមានបន្ទូលថា“ចូរ កុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ” សូមឱ្យខ្លាចតែទ្រង់មួយប៉ុណ្ណោះ (34)។ ដោយសារតែទ្រង់មានទំនួលខុសត្រូវ នោះទ្រង់បាន បង្គាប់។ ទីបី ទ្រង់បានធ្វើឱ្យពួកគេយកឈ្នះតាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់ (24, 35) ។ សត្រូវរបស់ពួកគេមិនអាចយក ឈ្នះ ព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ទេ តែដោយការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះវិញ។ ប្រសិនបើ គ្រីស្ទបរិស័ទតែងតែយក គ្រឿងសឹករបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយពាក់វានោះគេពួកគេអាចយកឈ្នះលើសត្រូវបាន។ យើងគួរតែក្លាយជាអ្នក ប្រយុទ្ធដែលបានប្រើគ្រឿងសឹករបស់ព្រះដើម្បីបង្កើតអំណាចខាងវិញ្ញាណ។

4) ចូរស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាមុនសិន (ជនគណនា 36:1-13)

ការកាន់កាប់ស្រុកកាណានមិនមែនជាការងាយស្រួលនោះទេ។ ពួកសត្រូវតែងតែរង់ចាំពួកគេនៅកន្លែងណាដែល ពួកគេដើរទៅ។ អត្ថបទទាំងនោះបានលើកឡើង ជាពិសេសការល្បួង បំផ្លាញអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណកំពុងរង់ចាំ ពួក គេ។ ទីមួយ ចំពោះហោរាបាឡាម ការល្បួងដែលអាចទិញអំណោយទានខាងវិញ្ញាណដោយបង់ប្រាក់។ (7) យើង គួរព្រមានការល្បួងដោយអធិស្ឋានដោយពាក្យល្អ និង សេចក្តីស្រឡាញ់ជាច្រើន។ បន្ទាប់មក ហេតុអ្វីបានជាបាឡាម បានធ្លាក់ចុះ? ទីមួយ ដោយសារតែគាត់មិនបានភ្ជាប់នឹងការបើកសម្តែងដំបូងរបស់គាត់(12)។ ទីពីរដោយសារគាត់ ចង់បានលុយ លោកលន់ និង កិត្តិយស, អំណាច, ការសប្បាយ ដូច្នេះ, ការទាំងអស់នេះ បានល្បួងដើម្បីបំផ្លាញ ជីវិតរបស់យើង។ យើងគួរតែអធិស្ឋាន ហើយចុះចូលជាមួយនឹងបំណងរបស់ព្រះ ដើម្បីនាំអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណជា ច្រើនចូលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

5) ទឹកដីកាណាន, ភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះជាម្ចាស់

“ដូច្នេះមិនត្រូវឱ្យឯងរាល់គ្នាធ្វើឱ្យស្រុកដែលឯងអាស្រ័យនៅ ហើយដែលអញនៅកណ្តាលនោះ ទៅជាស្មោក គ្រោកឡើយ ដ្បិតអញនេះជាព្រះយេហូវ៉ាដែលនៅកណ្តាលពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល” (ជនគណនា 35:34) - ស្រុកកាណានគឺជាដែនដីដែលបានព្រែកចេញ ដែលព្រះបានប្រទានឱ្យពួកគេ។ វាបរិសុទ្ធពីព្រោះព្រះបានព្រែក វាចេញ។ ដូចជាព្រះទ្រង់បាននាំមនុស្ស ចូលទៅក្នុងសួនច្បារអេដែន ជាកន្លែងរបស់អេម៉ាញ៉ូអែល ទឹកដីកាណា នជាកន្លែងដែលព្រះបាននាំអ៊ីស្រាអែលមក ហើយបង្កើតអធិបតេយ្យឡើង។ ព្រះជាម្ចាស់គឺជាស្តេចរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេគឺជាក្រសួននៃព្រះ ពួកនឹងស្ថាបនាគរព្រះ ដើម្បីប្រកបជាមួយព្រះ។ ទីនោះជាកន្លែងបរិសុទ្ធ ភាព

បរិសុទ្ធនេះ គួរតែត្រូវបានរក្សាទុកជានិច្ច។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រោះតែអ៊ីស្រាអែលមិនបានធ្វើតាមសេចក្តីសញ្ញា ទឹកដីកាណានក្លាយទៅជាកន្លែងដែលត្រូវបណ្តាសា។ ព្រះជាម្ចាស់គឺជាស្តេចរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេគឺជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ជាអ្នកដែលសង់នគរព្រះឡើង។ ហេតុនេះហើយ បានជាកន្លែងនោះជាទីបរិសុទ្ធ និង ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រជាជននៃនគរនេះ។ អេម៉ាញ៉ូអែលត្រូវបានរក្សាដោយភាពបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ ស្រុកកាណានបានក្លាយទៅជាកន្លែងត្រូវបណ្តាសា ដោយសារតែជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនបានធ្វើតាមសេចក្តីសញ្ញា។ ស្រុកកាណានឥឡូវនេះ តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកផែនដីត្រូវបានសំរេចដោយការគង់នៅនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងពួកគ្រីស្ទាន។ ការការពារ ការបង្កើនឈាមរបស់អ្នកដែលមិនមានបំណងចិត្តខ្លាំង ហើយស្នាក់នៅក្នុងទីក្រុងរហូតដល់ពួកគេទទួលបានយុត្តិធម៌ ដើម្បីសម្រេចគោលបំណងនៃភាពបរិសុទ្ធនៅស្រុកកាណាន។ ហើយប្រព័ន្ធនៃសម្តេចសង្ឃបានកន្លងផុតទៅ ដើម្បីដោះស្រាយបំណុលរបស់គេនោះ ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានដោះស្រាយបញ្ហាបាបតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។

[សំណួរមេរៀន]

1. តើអ្នកវាយតម្លៃភាពស្របច្បាប់ដែលថា ការស្នើសុំពីកុលសម្ព័ន្ធពីរ ដើម្បីចូលទៅកាន់ស្រុកកាណាន ត្រូវបានព្រះបដិសេធយ៉ាងដូចម្តេច ?
2. តើលោកម៉ូសេបាន រំលឹកគាត់អំពីគោលការណ៍សំខាន់អ្វីខ្លះ ? (6-15)
3. តើធុកគិតថា អ្វីជាការសម្រុះសម្រួលនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំងពីរ ? (16-19)
4. ហេតុអ្វីបានជាបុគ្គលម្នាក់នេះ ប្រាប់ខ្លឹមសារពិតដល់លោកម៉ូសេ ? (20-24)
5. តើការបែងចែកពិតប្រាកដរបស់ក្រុមជំនុំរបស់អ្នកអាចកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេច ?
6. ដូចម្តេច តើអ្នកអាចមានសាមគ្គីភាពក្នុងពួកគ្រីស្ទានយ៉ាងដូចម្តេច ?

សេចក្តីបន្ថែម #1 អត្ថន័យ និង ការពិតនៃនិមិត្តសញ្ញា និង ស្រមោលនៃជនគណនា:

1. ជីវិតនៅទីរហោស្ថាន - និមិត្តរូប, ជីវិតនៃការសង្គ្រោះ ដែលជាដំណើរការនៃការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ។
2. ម៉ាណា - ធាតុពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ការពិតនៃជីវិតនៅទីរហោស្ថានអស់រយៈពេល40ឆ្នាំគឺជាព្រះគ្រីស្ទនិងព្រះបុរសរបស់ទ្រង់។
3. ថ្មដា - ជាប្រភពនៃទឹករស់គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃព្រះគ្រីស្ទ។ (កូរិនថូសទី 15 :)
4. ទឹករស់ - ធាតុពិតនៃព្រះគ្រីស្ទ។
5. ផ្កាយរបស់យ៉ាកុប - ផ្កាយរបស់លោកយ៉ាកុបបង្ហាញពីបទទំនាយរបស់លោកបាឡាមបានចង្អុលបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកគ្រប់គ្រងលើពិភពលោកនេះ ចេញមកពីអ៊ីស្រាអែល។ ការទូសទាយនេះត្រូវបានជូនដំណឹងអ្នកសិក្សាផ្នែកហោរាសាស្ត្រត្រឹមត្រូវពីមជ្ឈឹមបូព៌ា ហើយពួកគេបានទទួលការបើកសម្តែងហើយ តាមរយៈកំណើតនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ពិតជាសមស្របទៅនឹងការទូសទាយពីព្រះគ្រីស្ទ គឺជាស្តេចដែលគ្រប់គ្រងលើលោកិយទាំងមូល។ ទ្រង់បានធ្វើកិច្ចការនេះដោយការសុគតការរស់ឡើងវិញ និង ការចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។

តើភាពជាស្តេចនេះ បានបើកបង្ហាញដោយរបៀបណា ?

- 1) សេចក្តីសង្គ្រោះ
 - 2) រូបភាពអំណាចនៃលោកិយ
 - 3) សេដ្ឋកិច្ច
 - 4) បរិស្ថាន
 - 5) ព្រះគុណទូទៅ
1. ពស់លង្ហិនមួយក្បាល - ដូចជាភ្លើងឆេះនៅវាលរហោស្ថាន
 - 1) គោលការណ៍នៃការជំនួស
 - 2) គោលការណ៍នៃជំនឿ
 - 3) គោលការណ៍នៃព្រះគុណ
 - 4) គោលការណ៍នៃព្រះបន្ទូល
 - 5) គោលការណ៍នៃលោកិយ
 - 6) គោលការណ៍នៃជីវិត និង សេចក្តីស្លាប់

សេចក្តីបន្ថែម #2 ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះនៅក្នុងកណ្តជនគណនាមាន១៦៖

1. ប្រធានបទ នៃជនគណនា (ជនគណនា 21:14) “ហេតុនោះបានជាមានពាក្យដំណាលក្នុងសៀវភៅដែលនិទានពីចំបាំងផងព្រះយេស៊ូវថា ការដែលទ្រង់ធ្វើនៅក្នុងស៊ីដា ហើយនៅច្រកភ្នំអឺណូន។”
2. ការរាប់ចំនួននៃអ៊ីស្រាអែល (ជនគណនា 1:19) “ម៉ូសេបានរាប់ចំនួនបណ្តាជនទាំងឡាយនៅទីរហោស្ថានស៊ីណាយ ដូចជាព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាត់មក។”
3. ការបន្សុទ្ធប្រជាជន (ជនគណនា 5:15) “នោះប្តីត្រូវនាំប្រពន្ធខ្លួនទៅឯសង្ឃ ព្រមទាំងយកដង្ហាយ ជាម្សៅឱក១ខ្លឹងសំរាប់ប្រពន្ធផង មិនត្រូវចាក់ប្រេង ឬដាក់កំញានពីលើទេ ដ្បិតជាដង្ហាយខាងឯសេចក្តីប្រចណ្ឌ ទុកជាដង្ហាយព្រែក សំរាប់នឹងព្រែកពីអំពើដ៏លាមក។”
4. ការត្រួតត្រារបស់ប្រជាជន (ជនគណនា 9:1-2) ¹ “នៅខែចេត្រក្នុងឆ្នាំទី២ រាប់តាំងពីគេចេញពីស្រុកអេស៊ីព្វមក នោះព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលនឹងម៉ូសេ នៅត្រង់ទីរហោស្ថានស៊ីណាយថា ² ត្រូវឱ្យពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលធ្វើបុណ្យរំលងនៅវេលាកំណត់ដែរ។”
5. ការអង្កេតទឹកដី (ជនគណនា 13:30) “ឯកាលែប លោកឱ្យបណ្តាជននៅស្ងៀមចំពោះមុខម៉ូសេ រួចនិយាយថា ចូរយើងឡើងទៅចាប់យកស្រុកនោះជាប្រញាប់កុំខាន ដ្បិតយើងអាចនឹងយកបានដោយស្រួល។”
6. សេចក្តីស្លាប់នៅវាលហោស្ថាន (ជនគណនា 20:12) “តែព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលនឹងម៉ូសេ ហើយនឹងអ៊ីរ៉ុនថា ពីព្រោះឯងមិនបានជឿអញ ដើម្បីនឹងលើកអញជាបរិសុទ្ធ ចំពោះភ្នែកនៃពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដូច្នេះ បានជាឯងនឹងនាំពួកជំនុំនេះចូលទៅក្នុងស្រុក ដែលអញឱ្យដល់គេពុំបានឡើយ។”
7. ពស់លង្កិន និង ហោរា (ជនគណនា 24:9) “គេបានក្រាប ក៏ដេកទៅដូចជាសង្ក្ខណ្ឌ ហើយដូចជាសង្ក្ខញ្ញីផង តើអ្នកណាហ៊ានដាស់គេឡើង មានពរហើយ អ្នកណាដែលឱ្យពរដល់ឯង តែអស់អ្នកណាដែលដាក់បណ្តាសាឯង នោះត្រូវបណ្តាសាវិញ។”
8. ការធ្វើជំរឿនលើកទី២ (ជនគណនា 28:26) “មួយទៀត នៅថ្ងៃបុណ្យផលដំបូង កាលណាឯងរាល់គ្នាថ្វាយដង្ហាយម្សៅថ្មីដល់ព្រះយេស៊ូវ ក្នុងវេលាបុណ្យអាទិត្យទី៧ នោះត្រូវឱ្យប្រជុំជំនុំបរិសុទ្ធ មិនត្រូវឱ្យធ្វើការរកស៊ីអ្វីឱ្យសោះ។”
9. មេរៀនផ្សេងៗនៃការចូលទៅទឹកដីកាណាន (ជនគណនា 35:33) “មិនត្រូវឱ្យឯងរាល់គ្នាធ្វើឱ្យស្រុកដែលឯងនៅនោះ ទៅជាស្មោកគ្រាកឡើយ ដ្បិតឯងឈាម នោះរមែងធ្វើឱ្យស្រុកទៅជាស្មោកគ្រាក ហើយនឹងរកអ្វីឱ្យជួនស្មើនឹងស្រុក ដោយឈាមដែលបានខ្ចាយហើយនោះគ្មានទេ មានតែឈាមនៃអ្នកដែលបានកំចាយឈាមនោះប៉ុណ្ណោះឯង។”